

HARLEQUIN®

Barbara McMahon

HAYATIMI
SANA BORÇLUYUM

Tarama:mistero
Düzenleme:buk@

Beyaz Dizi Aşk Romanları
Her ayın 1'inde ve 15'inde okurlarıyla...

2008/13
Fiyat: 8 YTL
Kırs: 10 YTL

İngilizce Adı: RESCUED BY THE SHEIKH
Türkçe Adı: HAYATIMI SANA BORÇLUYUM
ISSN 1307 - 3869
08035A

Harlequin Beyaz Dizi İki Roman Birarada

Copyright © 2007 by Barbara McMahon

SÜRELİ YAYIN

Yayın Adı: Harlequin Beyaz Dizi İki Roman Birarada

Tüzel Kişiliği: Ekip Hizmet Eğitim Danışmanlık
Ticaret ve Sanayi A.Ş.

İmtiyaz Sahibi ve Uyuşu: Arda Gedik T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuşu: Arda Gedik T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No: 83 D.1

Kadıköy - İstanbul - Türkiye

Yayın Süresi: 15 günde bir Türkçe

Kapak Dizayn: Ümit Kara

Dizgi, Ofset Hazırlık, Cilt: EKİP A.Ş.

Baskı: Umut Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.

Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1

Merter - İstanbul - Türkiye

Baskı Yeri: TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: Yaysat A.Ş.

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel: 0902126222222

Bu yayın, Ekip A.Ş. tarafından 2008 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Ekip Anonim Şirketi'ne ait olup, yayıncının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Ekip Anonim Şirketi'ne ait bir yayının, Türkiye'de Yaysat A.Ş. Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

BARBARA MCMAHON

Hayatımı Sana
Borçluyum

BeyazDizi
İki Roman Birarada

HARLEQUIN®

EKİP A.Ş.

Mühürdar Caddesi Uras Apt. 83/1

Moda-Kadıköy-İstanbul

Tel: 0216 418 12 72 * Fax: 0216 338 87 12

E-mail: info@harlequintr.com

www.harlequintr.com

Lisa Sullinger :
Romanın kadın kahramanı.

Tuareg Al Shaldor :
Romanın erkek kahramanı.

Nura :
Tuareg'in ölen eşi.

Yasmin Al Shaldor :
Tuareg'in annesi.

Jeppa :
Tuareg'in kuzeni.

Maliq :
Tuareg'in hizmetkârı.

Tarama:mistero

Düzenleme:buk@

BİRİNCİ BÖLÜM

Lisa Sullinger, cipini tarihi yapının yanında durdurdu. Müthiş bir sessizlik hakimdi. Duyabildiği tek ses, arabasının motorunun sesiydi.

Tam altı haftadır Moquansaid'deydi ve tek başına dolanıp, çevreyi keşfedebildiği günler, çok mutlu oluyordu. Adeta terk edilmiş bir görüntüdeki bu ıssız kırsalda, yüzyıllar öncesinin gizli kalmış sırlarının fısıldandığını duyar gibiydi. Burada çektiği resimler Amerika'da çektiklerinden o kadar farklıydı ki... Bu arazinin bambaşka bir özelliği vardı ve Lisa, burada geçirdiği her saniyeden müthiş bir keyif alıyordu.

Şimdi de karşısındaki terk edilmiş yapıya hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Toprak renkli bina, geniş bir alan içindeki tek yapıydı. Uzakta dağların tepeleri gökyüzüyle buluşuyordu. Lisa'nın arkasında, bir kaç kilometre ötede çalıştığı arkeolojik kazı sahası duruyordu. Bugün boş günüydü ve bir kez daha kendini, bu eşsiz çevreyi keşfe vermişti.

Cipinden indi ve kamerasıyla, çantasını aldı. Ayağındaki kalın botlar sayesinde, çölün yakıcı sıcaklığını hissetmiyordu. Kot pantolonuyla sıcakta zorlanıyor olsa da, bacaklarını koruması gerekiyordu. Üstündeki bol bluz, kıyafetleri arasındaki en rahat giysi sayılabilir. Haftalar boyunca, iklimin tüm zorlayıcı etkileriyle baş etmek zorunda kalmıştı, ama artık aşırı ısıya alışmış sayılırdı. Seattle'ın havası daha serin ve daha nemliydi.

Burada çok az yeşillik vardı. Olanlarda, bodur çalılardan ibaretti zaten. Herhangi bir su kaynağı olup olmadığını anlamak için çevresine bakındı. Devamlı su kaynağı olmadığı sürece, buralarda hiç bir bitkinin büyüyeceğini artık öğrenmişti. Çevrede bir kuyu ya da ona benzer bir şey mutlaka olmalıydı. Aksi takdirde, hiç kimse buraya böyle bir ev yapmayı düşünmezdi.

Dış merdivenler, evin dümdüz çatısına kadar çıkıyordu. Hiç bir pencerede cam yoktu. Kalın duvarlar evi gölgede tutuyor ve camsız pencereler de, hava akımına olanak veriyordu. Evin ahşap kapısı açıktı. Lisa içeriye doğru bir bakış attı. Parlak güneşe rağmen, içerisi bir hayli karanlıktı. Gözlerini loş ortama alışması biraz zaman aldı. Köşelere kum yığınları birikmişti. Hiç mobilya yoktu. Binayı oluşturan üç odayı tek tek gezerken, bir zamanlar burada yaşayan aileyi gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Acaba hayatlarını nasıl kazanıyorlardı. Bu göçebe aileler sürekli yer değiştirirler ve hayvanlarını, çok az olan yeşilliklerle büyütme çalışırlardı. Kazı ekibinin yerleştiği vaha, yakın bölgedeki tek su kaynağıydı. Hatta çevresinde ağaçlar da bulunduğu için, gölgeli bir bölgeydi.

Genç kadın, tek tek bütün pencereleri dolaştı ve yüz sene önce orada yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Hayat gerçekten çok zor olmalıydı. Ama her şeye rağmen, Arap çöllerinin güzelliği, Lisa'yı derinden etkiliyordu. Daha önce hiç çölde bulunmadığı için, gördüğü her şey onu büyülüyordu.

Bir kaç resim daha çekti, ama bir türlü tatmin olmuyordu. Henüz, aradığı hissi yakalayamamıştı. Arazinin sert mizacı, kum ve vaha arasındaki çelişkiler, dümdüz araziler ve yüksek dağların iç içe geçtiği manzaraları, yeni yayınlayacağı kitabında kullanmak isti-

yordu. İlk iki kitabıyla büyük başarı yakalamıştı. Bu yüzden, üçüncü kitabının çok daha özel olmasını istiyordu. Tıpkı ziyaret etmekte olduğu topraklar gibi.

Dışarı çıktı ve basamakları tek tek ve büyük dikkatle çıktı. Çatıya varınca, en sağlam kısımların kenarları olduğunu aklından çıkarmamaya çalışarak, ilerledi.

Çevresine bakınırken keyifle gülümsedi. Manzara muhteşemdi. Kamerasını gözüne götürmeden önce, kısa bir an durdu. Dağların verdiği serinlik hissi, soğuk bir şeyler içme isteğini, biraz olsun bastırmıştı. Buraya bir görev için gelmişti ve haftada sadece bir gün arabayı ödünç alabiliyordu. Kazıyı da sonbahardan önce tamamlamak istedikleri için, zamanı bir hayli kısıtlıydı.

Sıra dışı güzellikleri yakalama fırsatını kaçırmak istemiyordu. Pek çok insan, bu bölgeleri yok sayıyordu. Fotoğraflarında, insanları ve mekânları ön plana çıkarabilirse, belki de kültürler arası anlaşma daha kolay sağlanabilirdi. Ayrıca bu sayede, pek çok insan kolay kolay ziyaret edemeyecekleri yerleri görme fırsatı bulabiliyordu.

Yüzünü güneşe çevirdi ve fotoğraf çekmeye başladı. İstedığı pozları yakaladığından emin olunca durdu ve gözlerini uzaklara dikerek, hayallere daldı. Bölgenin güzelliğini, hakkını vererek ve hiçbir detayı atlamadan yansıtabilmeyi umuyordu. Moquansaid'in çok köklü bir tarihi vardı. Fotoğrafçı olarak çalıştığı kazı bölgesi de, eski ticaret yollarından birinin üstündeydi. Acaba burada çok eski zamanlarda yaşayan insanlar da böyle uzaklara dalıp, hiç göremeyecekleri yerler hakkında hayaller kurmuşlar mıydı? Kendini biraz zorlasa, develerin seslerini duyabilecekmiş gibi hissediyordu.

Hayır, gerçekten bir şeyler duyuyordu. Lisa çevresine bakındı. Fırtına mı geliyordu acaba? Gökyüzünde göz gezdirdi. Hâlâ açık ve masmaviydi. Hafif bir esinti yanaklarını okşuyordu. Elinde olmadan ürperdi. Fırtınalardan nefret ediyordu.

Saatine baktı. Artık kazı alanına dönme zamanı gelmişti. Bir kaç saate kadar, akşam yemeği yiyeceklerdi. Üstelik çok da susamıştı.

Arabasına üç şişe su almıştı. Ama son şişeyi, ancak çok acil durumlarda kullanmaya karar vermişti.

Merdivenleri inmek, çıkmaktan daha zordu. Aniden sertleşen rüzgârla, neredeyse aşağı yuvarlanacaktı. Tutunmaya çalışırken ayağı kaydı ve bir kaç basamağı kayarak indi. Bacakları yara bere içinde kalmıştı. Bileğini burkması da cabasıydı.

Yavaşça doğruldu. İlk iş kamerasını kontrol etti. Kenarı hafifçe çizilmişti, ama büyük bir zarar görmemişe benziyordu. Kamerasına ve içindeki filme bir şey olabileceğini düşünmek bile yeterince korkmasına neden olmuştu.

Ayağa kalkmaya çalıştı, ama sağ bileği çok kötü acıyordu. İnleyerek tekrar oturdu ve bileğini ovmaya başladı. Ancak ne yaparsa yapsın, şişmesine engel olamayacaktı.

İşte bu berbat bir durumdu. Sağ bileğinin üstüne basamazken, kampa nasıl dönebilirdi ki? Arabası eski bir cipti ve otomatik değildi. İki ayağına da ihtiyacı vardı. Belki bir süre dinlenirse, acısı azalabilirdi.

Az önce kulağına çalınan sesler, giderek daha da güçlenmişti. Rüzgârın şiddetine rağmen, gökyüzü berraktı. Dudağını ısırdı. Fırtına çıktığı zaman yalnız olmak, en çok korktuğu şeydi.

Ama gökyüzü böyle açıkken, fırtına kopabilir miydi? Belki de duyduğu sadece bir uçak gürültüsü falandı.

Batıya baktı ve ufukta simsiyah bir bulut gördü. Son bir kaç hafta içinde, tam iki defa beklenmedik bir sağanak yağmura yakalanmışlardı. Tam on dakika boyunca deli gibi yağmur yağmış ama hemen sonra, sanki hiç böyle bir şey olmamış gibi, her şey normale dönmüştü. Çöl, suya o kadar hasretti ki...

Eğer beş dakika içinde bileği mucizevi şekilde iyileşmezse, fırtınaya yakalanacaktı. Çocukluğundan kalma gök gürültüsü ve şimşek dolu sahneler gözünün önünde canlanınca, elinde olmadan ürperdi.

Acaba içeri girse yağmurdan korunabilir miydi? Çatıya çıktığı zaman, bir hayli sağlam olduğunu görmüştü. Belki açık pencerelerden uzak durarak, en azından ıslanmaktan kurtulabilirdi.

Annesinin hayatına mal olan o geceyi unutması, asla mümkün değildi. Kurtarma ekibi onu bulana kadar, saatlerce suların içinde beklemişti.

Çocukluğundan kalma bu travmayı düşünmemeye çalışarak, eve girmek üzere ayağa kalktı.

Düşerken tutunmaya çalıştığı için, avuçlarının içi soyulmuştu. Ayağının üstüne basamıyordu. Kamerasını ve çantasını omzuna astığı için, iki eli de boştaydı. Belki de yerde emekleyebilirdi. Islanmak istemiyordu. Belki fırtınadan tamamen kaçamazdı, ama hayatını baştan sona değiştiren o geceyi tekrar yaşamak zorunda da kalmazdı.

Bulutlar gittikçe yaklaşıyordu. Bir an önce harekete geçmeliydi.

Birden ufukta, siyah bir atın üzerinde, bir adam belirdi. Son hızla, Lisa'nın önünde durduğu eve doğru geliyordu. Genç kadın adamın üstünde, geleneksel bir Arap kıyafeti ve başlık olduğunu görmüştü. Yüzündeki peçe, sadece gözlerini açıkta bırakmıştı.

Evin önüne yaklaşırken at durdu ve adam yere atladı.

Lisa'yı görünce, Arapça bir şeyler söyledi.

Genç kadın anlamadığını göstermek için başını salladı. Nasıl iletişim kurması gerektiğini bilmiyordu. Adam dönüp omzunun üstünde arkaya baktı. Kara bulutlar, her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

"İngilizce biliyor musunuz?"

"Evet," dedi Lisa. "Nedir bu?" Genç kadın bulutların fırtına bulutu ya da hortum olmadığını anlamıştı, ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Gelin." Adam ona kapıyı işaret ediyordu.

"Yürüyemiyorum." Lisa gözlerini bulutlardan ayıramıyordu.

"Bileğimi burktum." Ses her saniye biraz daha şiddetleniyordu.

Adam bir şeyler söyledikten sonra, gelip onu kucakladı.

"Zamanımız yok," dedi ve binanın içine koştu. Atı da peşinden gelmişti. "Kum fırtınası," dedi. Atın kafasını bir örtüyle örttü ve kendini ve Lisa'yı geniş pelerininin içine sarıp bir köşeye sığındı.

Genç kadın bir yabancıyla dip dibe, neredeyse kucagında oturuyordu. Tam itiraz etmeye yelteniyordu ki, rüzgârın sesini duydu. Hava basıncının değiştiğini hissedebiliyordu. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Ağzının içinde korkunun tadını duyabiliyordu. Her ne kadar farklı olsa da, uzun saatler boyunca yardım beklediği o geceyi yeniden yaşıyor gibiydi. Yağmur yoktu, ama kulakları sağır eden bir gürültü vardı.

"Ah..."

Adam ona sımsıkı sarılmıştı. Evin kalın duvarlarına rağmen, her taraf kumla dolmuştu. Lisa, kumların duvarları dövdüğünü duyabiliyordu. Bu fırtınaya dışarıda tek başına yakalanmış olsaydı, kesinlikle dayanamazdı.

Bileğini de, fotoğraflarını da, kaza gecesini de unutuvermişti. Nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Kim bilir, dışarıda durum nasıldı? Üstü kumaşla örtülü olduğu halde, her tarafının kum olduğunu hissediyordu. Hafifçe kıpırdanınca, burnu adamın boynuna sürtündü. Erkeksi kokusu güneş ve kumla karışmıştı sanki. Zavallı at ne yapıyordu acaba?

Sanki zaman durmuştu. Bu adama minnettardı. Böyle bir şeyi tek başına atlatması mümkün değildi. Acaba rüzgâr hiç durmayacak mıydı?

Bomboş bir yolda yağmurda kaldığı ve kendini hem çok yalnız, hem korkmuş hissettiği o geceyi hatırlamamak içi, kendini zorluyordu.

Rüzgâr ve ses yavaşlıyor muydu? Yoksa onun kulakları mı alışmıştı? Gözlerini açmayı denedi, ama adamın sakallı çenesinden başka bir şey göremedi. Kumun, evi tamamen kaplamayacağını umuyordu. Ya burada mahsur kalacak olurlarsa? Ya onları kimse bulamazsa?

Bir kaç dakika sonra adam kıpırdandı ve kumaşı üstünden çekti. Lisa derin bir nefes aldı. Güneş geri dönmüştü ama havada hâlâ kumlar uçuşuyordu.

"Sanırım en kötü kısmı geçti," dedi adam pencereden dışarıya bakarak. At bir köşede durmuş, sabırla bekliyordu. Kafasında hala adamın örttüğü örtü vardı.

Lisa ise, hâlâ adamın kucagındaydı. Kendini tuhaf hissederek doğruldu. Kafasını yavaşça çevirince, adamın kahverengi gözleriyle karşılaştı. Hayatını kurtardığı kesin olan bir adama, nasıl teşekkür edebilirdi acaba?

Kalkmaya yeltendi, ama bileğinin acısıyla tekrar oturmak zorunda kaldı.

"Çok özür dilerim. Bileğim gerçekten çok acıyor..." Çevresine bakındı ve ayağa kalkmasına yardım edecek bir şey aradı. Adam onu yavaşça yere oturttu ve atının yanına gitti. Hayvanın kafasındaki örtüyü kaldırıp, üstündeki kumları silkeledi.

"Bu sık sık olur mu?"

Adam dönüp, Lisa'ya baktı. Genç kadının içi ürpermişti. Koyu renkli teni ve çok hoş yüz hatları vardı. Bakışları korkusuzdu. Genelde erkekleri güzel olarak tarif etmezdi, ama karşısında duran adam gerçekten de güzel bir adamdı. Ve bir o kadar da erkeksiydi. Şu anda resmini çekebilmeyi çok isterdi.

"Çok sık değil," dedi adam. "Ama her zaman, fırtınanın geleceğini önceden anlayabileceğimiz belirtiler olur. Bileğiniz dışında iyi misiniz?" Genç kadının yanına döndü ve yere çöküp bileğine baktı. "Kötü görünüyor."

Hafifçe dokunması bile, Lisa'nın canının yanmasına yetmişti.

"Umarım kırılmamıştır da sadece burkulmuştur. Acaba beni kampıma kadar bırakmanız mümkün olabilir mi? Tek başıma gidebileceğimi hiç sanmıyorum." Bu durumda para teklif etmesinin yakışık alıp, almayacağından emin olamıyordu. Adamı kırmak da istemezdi.

"Burada tek başınıza mısınız?" Adam şaşırılmıştı. Gözlerini Lisa'nın gözlerinden ayırmıyordu.

Genç kadın kendini derin ve karanlık bir havuza bakar gibi hissediyordu. Bu adamın içinde kim bilir ne sırlar saklıydı? Ve acaba Lisa'nın içinin, o sırları tek tek açığa çıkarmak gibi bir istekle dol-

masının nedeni neydi? Her zamanki gerçekçi hali uçup gitmişti sanki. Kurtarıcıyla ilgili yoğun bir merak, her yanını sarmıştı. Kim bilir bu adamda ne çöl hikâyeleri saklıydı.

"Bir kaç kilometre kuzeyde çalışan bir kazı ekibindenim."

"Wadi Hirum kazısı," dedi adam tiksintiyle.

"Biliyor musunuz?" Adamın tavırlarının aniden değiştiğini gözünden kaçmamıştı. Yoksa kazıda onu rahatsız eden bir şey mi vardı?

"O kazıya izin veren evrakları imzaladığı zaman, amcamın yanındaydım. Amcam, bu kazının keşfedilmemiş tarihe ışık tutacağına inanıyordu." Adam ayağa kalkıp pencereye dönmüştü.

"Ama siz, aynı fikirde değilsiniz anlaşılan."

"Hayır. Ben çok uzun zaman önce ölmüş atalarımızın tarihini deşmekten, şu anda hayatta olan ve kaynağa ihtiyaç duyan insanlara yardım etmek taraftarıyım."

"Ama tarih önemlidir. Bize kim olduğumuzu anlatır." Lisa bir tarihçi değildi, ama uzun zamandır arkeologların yanında çalıştığı için, yaptıkları işin ne kadar büyüleyici olduğunu öğrenmişti. Duydukları, hayal gücüyle birleşince, neredeyse yüzyıllar önce burada yaşamış binlerce insanı görür gibi oluyordu. Burası onun ülkesi değildi belki, ama geçmişle ilgili bir şeylerin keşfedilmesinden heyecan duyabiliyordu. Bu adam, nasıl aynı şeyi hissetmezdi ki?

"Geçmiş geçmiştir," dedi adam. "Beni bugün daha çok ilgilendiriyor." Döndü ve kumla kaplı yere diz çöktü. Lisa'nın bacağını kaldırıp, kendi dizine yasladı ve ayakkabısının bağını çözmeye başladı.

"Ayakkabım ayağımda kalsa daha iyi olmaz mı?"

"Şişmeyi engellemek için, ayağınızı saracağım. Keşke buz da koyabilseydik."

"Buralarda buz bulmak kolay değil. Kampa dönmem gerek. Ama bu ayakla araba kullanamam." Adam bütün dikkatini Lisa'nın ayağına vermişti. Bir ara, başındaki başlığı çıkardı. Genç kadın başlığın altında kısıcık, Batı tarzında kesilmiş saçlar görünce şaşırdı.

Adam atının yanına gitti ve eğerinden bir kuşak çözüp, Lisa'nın ayağını sıkıca sarmaya başladı.

Her ne kadar canı acımaya devam etse de, ayağının sarılması kesinlikle çok iyi gelmişti.

İşi bitince Lisa'yı kucakladı. Genç kadın düşmemek için adamın boynuna sarılmak zorunda kalmıştı.

Yakından bakınca, adamın göz kenarlarında güneşten kaynaklanan çizgiler olduğunu gördü. Kaç yaşındaydı acaba? Otuz civarı olmalıydı. Lisa'yı hiç zorlanmadan arabasına taşımıştı.

Aracın tek tarafına kum yığılmıştı. Koltukları ve içi de kumla kaplanmıştı. Lisa'yı yavaşça yere bıraktı ve kumları boşaltmaya başladı.

Sonra şoför koltuğuna geçi, kontağı çevirdi. Motor tuhaf bir ses çıkardı, ama çalışmadı.

Kaputu kaldırdı ve dikkatle inceledi.

"Bu araba, bir süre hiç bir yere gidemez," dedi. "Her tarafı kumla kaplanmış. Çalışması için, tamirciye ihtiyacınız olacak."

"Cip benim değil. Ekibin. Hafta içinde çok insana lazım olacak." Aracı, bir şekilde kapma geri götürmeliydi. Yoksa bundan sonra ona kimse güvenmezdi. Üstelik Lisa, cipi alıp tek başına çölü keşfe çıkmaya bayılıyordu.

"O zaman, ekipten birinin tamir etmesini rica edin."

"Bu arada ne yapacağım? Burada kalamam. Ekipte irtibat kurmam da mümkün değil. Beni siz götürebilir misiniz?" Lisa dönüp ata baktı. İkisini birden taşıyacak kadar güçlü ve sağlıklı duruyordu.

Adam kuzeye doğru baktı ve başını salladı.

"Orası çok uzak. Benimle gelmeniz gerekecek. Ben daha yakında kalıyorum."

Lisa ne yapacağını bilemiyordu. Bu adamı hiç tanııyordu. Bir dakika, Şeyh'in yeğeni olduğunu söylememiş miydi? Bu bir güvence sayılabilirdi.

Başka seçeneği var mıydı ki zaten? Ya onunla gidecek ya da çalışmaz haldeki bir ciple, orada kalacaktı. Burkulmuş bir bilek ve sadece üç şişe suyla, ikinci ihtimal biraz uzak kalıyordu. Akşam yemeğinde kampta olmazsa, herkes onu merak ederdi, ama nerede arayacaklarını da bilemezlerdi. Bağımsızlık isteği başına iş açmıştı.

"Sizinle nereye geleceğim?"

"Buraya çok uzak olmayan bir yerde kalıyorum. Oraya varınca cipinizi tamir edecek birini çağırırız. Zaten o bilekle ne yürüyebilir, ne de araba kullanabilirsiniz."

"Beni merak etmemekleri için ekip arkadaşlarıma da haber ulaştırabilir misiniz?"

Adam başını salladı ve atını almaya gitti. Bir kaç dakika içinde Lisa'yı eğer yerleştirmişti. Sonra kendisi de arkasına oturdu ve dizginleri tuttu.

Lisa nefes almakta zorluk çekiyordu. Adamın güçlü kolları onu sımsıkı sarmıştı. At hızlanınca, düşmemek için o da adamın koluna tutundu.

Kendini rahat ve güvende hissetmeye başlaması, çok sürmeyecekti. Ancak at zıpladıkça, sadece bileğinin değil vücudunun başka yerlerinin de berelenmiş olduğunu hissetmeye başlamıştı. Dişlerini sıkarak, gidecekleri yerin çok uzak olmaması için dua etti.

Sonunda uzakta bir kaç tane palmye ağacı gördü. Aralarında kumla aynı renkte büyük bir çadır kuruluydu. Yaklaşınca çadırın tek tarafındaki kum yığınına fark etti. Belli ki çadır kum fırtınalara dayanacak şekilde kurulmuştu. Ortalıkta başka çadır, herhangi bir ev ya da elektrik direği yoktu.

"Burası mı," diye sorarken sesi şüpheciydi. En azından, bir kaç evden oluşan bir yerleşim yeri bekliyordu.

"İçeride bir telsizim var. Kısa sürede birileriyle irtibata geçeriz."

Adam çadırın yakınına gelince atını durdurdu ve aşağı atladı. Sonra da, Lisa'nın inmesine tardım etti.

Lisa ayağının üstüne basmamaya gayret ederek "Adınızı bile bilmiyorum," dedi.

"Adım Tuareg Al Shaldar. Şeyh Mohammad al Shaldor'un yeğeniyim. Evime hoşgeldiniz." Hafifçe eğildi.

"Ah, Tanrım... Yani siz de bir şeyhsiniz."

Adam sanki bu bilginin hiç bir değeri yokmuş gibi başını eğdi.

Lisa, gerçek bir Şeyh'le birlikte olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Altı hafta kadar önce ekibiyle birlikte Moquansaid'e ilk

geldiklerinde, yaşlı Şeyh onları bir yemekte ağırlamıştı. Ama Lisa Şeyh'le bizzat konuşma şansına erememişti. Hemen ertesi gün de kazı alanına gitmek üzere yola çıkmışlardı. O zamandan beri de, kazı ekibi dışında pek kimseyle görüşmemişti.

Çadıra baktı. Amerika'dayken kampa gittiklerinde kullandıkları çadırlarla ya da burada kazıda kaldıkları çadırlarla hiç bir ilgisi yoktu bu çadırın. Öncelikle bir apartman dairesi kadar büyüktü ve insanın eğilmeden dolaşabileceği kadar yüksek bir tavanı vardı. Kum fırtınası yüzünden tek tarafı hafifçe çökmüştü, ama fırtınadan başka hiç bir zarar görmemiş olması gerçekten şaşılacak şeydi.

"Burası eviniz olamaz," dedi. "Siz başkentte yaşamıyor musunuz?" Çevrede başka hiç bir şey yoktu. Nereden alış veriş yapıyordu ki? Yemeğini nereden sağlıyordu? Peki ya buzdolabı?

"Canımın istediği zamanlarda burası evim oluyor," dedi adam.

İçeri girdiklerinde, Lisa daha da şaşırdı. Yerler kumaş ya da naylonla değil, gerçek halılarla kaplıydı. Üst üste gelecek ve en ufak bir açıklık bile bırakmayacak şekilde serilmişlerdi. Ek aydınlatma olmadığı için, loş olmasına rağmen Lisa ahşap bir karyolanın üstüne kurulmuş divanı ve rengârenk, kabarık minderleri görebilmişti.

O kadar farklı ve hoş bir ortamdı ki, Lisa resim çekme isteğiyle dolmuştu. Adamın burayı evi olarak görmesine şaşmamak gerekirdi. Lisa'nın daha önce gördüğü bütün evlerden daha konforlu bir hali vardı.

"Buzum yok, ama ayağınızı havada tutmanızın da işe yarayacağını sanıyorum."

Lisa dönüp, genç adama baktı. Boğuk ve etkileyici bir sesi vardı. İngilizcesi de çok düzgündü. Oysa Lisa, topu topu bir kaç kelime arapça biliyordu. Onu da doğru telaffuz ettiğini hiç sanmıyordu. Başını salladı ve adamın ana dilinde teşekkür etti.

Adam şaşkın gözlerle bakıyordu.

"Dilimizi öğrenmiş olmanız beni onurlandırdı."

"Aslında çok biliyor sayılmam. Ama su istemeyi biliyorum." Daha fazlasını öğrenme gayretini göstermediği içi, kendini aptal gibi hissediyordu doğrusu.

Bir an adamın gözlerini parladığını görür gibi oldu.

Sonra adam döndü ve bir köşede duran telsizin üstündeki örtüyü kaldırdı ve bir kaç saniye içinde de biriyle konuşmaya başladı. Lisa tek bir kelime bile anlamıyordu.

Onun kampla temas kurmuş olmasını umarak, boynundaki kamera çantasını çıkardı. İçinden makinesini çıkarıp, vizörden çevresine bakmaya başladı. İzin almadan özel bir mülkün resimlerini çekemezdi. Hem zaten ışık da yetersizdi, ama burada çekeceği resimler kitabı için müthiş bir malzeme olurdu.

Kamerayı gözünden çekip, arkasındaki minderlere dayandı. O güne kadar, bu kazı ekibinde iş bulduğunu için kendini çok şanslı görmüştü. Genelde oturarak çalışabildiği için, bileğinin durumunun çalışmasına engel olmayacağını ümit ediyordu.

Tuareg telsizi kapattı ve tek kolunu masaya dayayarak, ona döndü.

"Arkeologlarınıza haber gidecek. Birisi de yarın cipinizi tamir edecek. Ayrıca sabah bir doktora da görünebileceksiniz. Ancak bu günlük vakit bir hayli geç oldu. Kum fırtınası çok yeri etkilemiş. Bu yüzden, bu saatten sonra şehre ulaşmaya çalışmak riskli olabilir. Şu anda kurtarma çalışmaları yapılıyor. Geceyi burada geçireceğiz."

Lisa adamın söylediklerini dikkatle dinlemesine rağmen, onu tam olarak anlayabildiğinden emin değildi.

"Burada mı kalacağız?" Çevresine bakındı. Kesinlikle çok konforlu olduğuna emindi, ama mahremiyet denen şeyden yoksundu. O nerede uyuyacaktı? Şeyh nerede yatacaktı?

Tehlikede olmadığını hissedebiliyordu. Adam ondan tarafa bakmıyordu bile. Ayrıca bir parçası olduğu çalışmayı onaylamadığı da, her halinden belliydi. O zaman Lisa ne için endişeleniyordu?

"Sizi temin ederim ki, güvendesiniz." Şeyh'in sesi alaycıydı.

Lisa kızardı. Dünyanın en güzel kadını olmadığını kendisi de biliyordu ama...

Ama ne? Bu adamın ona tutkuyla ve şehvetle yaklaşmasını mı istiyordu yoksa?

Hiç sanmıyordu. Hem zaten o, erkeklerin bu şekilde ilgi duyduğu kadınlardan değildi.

Yine de bir an için bile olsa, onlardan biri olmak hiç fena olmazdı...

Tarama:mistero

Düzenleme:buk@

İKİNCİ BÖLÜM

"Sizi temin ederim ki, yeterli yiyeceğim var. Ayrıca kuyudan, istediğimiz kadar su çekebiliyoruz. Güneş batınca da, çadırın içinde serin olur. Sabaha kadar rahat ve güvenli olacaksınız."

Lisa, bu durumda yapabileceği hiç bir şey olmadığını bildiği için başını salladı. Bütün bacağı ağrıyor ve avuç içleri yanıyordu. Kampın nerede olduğunu bile kestiremezken, hele bu halde, hiç bir yere kıpırdıyamazdı. Belki de, durumun keyfini çıkarmaya çalışması daha doğru olurdu.

"Eşyalarınız gerçekten çok hoş," dedi. "Bütün bunları buraya nasıl getirdiniz?"

"Bir kısmı deve sırtında geldi."

Lisa'nın gözünün önünde yüklü bir deve kervanı canlanmıştı.

"Geri kalanı da kamyonla."

"Resim çekmemin, sizin için bir sakıncası var mı?"

"Var."

Genç kadın büyük bir hayal kırıklığıyla, kamerasını elinden bıraktı. Oysa kitabı için müthiş bir malzeme bulmuş olacaktı.

"Beni kararımından caydırmaya çalışmayacak mısınız?"

Adama şaşkın gözlerle baktı. "Bir faydası olur mu?"

"Hayır." Şeyh ayağa kalktı ve oymalı, ahşap kapılı dolaba yürüdü. İçinden bir şile su alıp, genç kadına uzattı.

"Teşekkürler." Lisa hemen suyu içmeye koyuldu. Oturduğu yerde hareket edince, acıyla yüzünü buruşturdu.

"Durun, bir bakayım." Şeyh yanına eğildi ve bandajı çözüp bileğine baktı. Sargı çözülünce, Lisa büyük bir rahatlama hissetti.

"Bandajın gerekli olduğunu biliyorum, ama çözülmesi iyi geldi doğrusu."

"Şişmeyi azaltmak için, buz konması gerek. Ama ne yazık ki burada buz yok. Kuyudan su çekeyim. Soğuktur. Belki ayağınızı suya koymak iyi gelebilir."

Şeyh hızla dışarı çıktı ve bir kaç dakika içinde bir kova suyla geri döndü.

Su, insanı ürpertecek kadar serindi. Lisa ayağını soktuktan kısa süre sonra, acısının azaldığını hissetti.

"Bir süre öyle kalsın," dedi adam. "Yarın da doktor sizi muayene eder." Bacağının altına bir yastık yerleştirdi.

"Sadece burktuğumdan eminim," dedi Lisa. Öyle olmasını umuyordu.

"Tıp eğitimi mi aldınız?"

"Hayır, sadece burkmuş olmayı diliyorum, o kadar." Lisa çevresine bakındı. "Burada yaşayabildiğinize göre, nasıl bir işle meşgulsünüz," diye sordu.

"Bir proje üstünde çalışıyorum. Assori Gorge Barajı."

"Kazı sahasından çok uzak değil," dedi Lisa.

"İşte bu yüzden, şu an için benim projem beklemeye alındı. Arkeolojik kazıların tamamlanmasını beklemek zorunda bırakıldım. Programımdan çok gerideyim."

"Baraj arkasındaki her şeyi yok edecektir."

"Zaten kazının bu zamanda ve yabancı bir grup tarafından yapılmasına izin verilmesi de bu yüzden. Şu anda projeyi üstlenebilecek birikime sahip adamımız yok. Siz Amerikalılar, edindiğiniz bilgileri Kültür Bakanlığımıza sunduğunuz zaman, benim projem tekrar hayata geçecek."

"Ve o bölge sonsuza dek çehre değiştirecek. Tarihi değeri olan bir yeri, bu şekilde kullanmak fikri sizi rahatsız etmiyor mu? Ya ülkenizden birileri atalarının yaşadığı yerleri keşfetmek istiyorsa?"

"Peki ya sürekli su imkânından yararlanabilecek göçebeler? Her sene yüzlerce kilometreyi gidip, gelmek zorunda kalmadan, yüzyıllardır kullanılmayan dağlardaki tarihi kalıntılardan çok daha fazlasını elde edebilecek, öğrenebilecek olan çocuklar?"

Bu şekilde ifade edildiği zaman, baraj yapma fikri kulağa mantıklı gelebiliyordu. Sürekli su sağlanması, çok şeyi değiştirirdi. Yine de kaybedileceklerle üzülmemek mümkün değildi.

"Aç mısınız?"

Lisa başını salladı. Akşam olduğuna inanamıyordu. Oysa bu saatte çoktan kampta olacağını sanmıştı.

"Sabahtan beri hiç bir şey yemedim," diye itiraf etti.

"Zaten sabah yediğinizin de tost ve kahveden ibaret olduğundan eminim." Şeyh dolaba gitmiş, meyve ve peynir çıkarıyordu.

"Aslında çok sıkı bir kahvaltı ettim. Akşam yemeğine kadar dayanmam gerektiğini biliyordum. Arada da bir şeyler atıştırdım."

Şeyh meyveleri ve peyniri dilimleyip porselen tabaklara yerleştirdi. Genç kadına bir tabak ve kumaş peçete uzattı.

"Ellerimi silebileceğim bir şey var mı?"

"Tabi ki." Şeyh bir kaç dakika içinde bir kâse su ve bir bez getirmişti. Lisa ellerini iyice temizledikten sonra bir dilim mango aldı. Meyve o kadar lezzetliydi ki, ağzının suları akıyordu. O kadar büyük bir iştahla yiyordu ki, adamın onu izlemekte olduğunu neden sonra fark etti. "Yoksa çenemden sular mı süzülüyor," diye sorarak telaşla ağzını sildi.

Tuareg başını salladı ve gözlerini kaçırdı. Kabalık etmişti. Annesinin ona vermeye çalıştığı alışkanlıkları unutarak, bir insana bu kadar büyük bir dikkatle bakmak onu tarzi değildi. Ancak çölün ortasında bulduğu bu yardıma muhtaç kadının varlığı, onu afallatmıştı. Onu bulduğu yerde bırakıp, birlikte çalıştığı arkeologlara haber ulaştırabilirdi. Ama bunu yapmakla, çok büyük kabalık edeceğini düşünmüştü.

Nura, hep onun küstah tavırlarıyla alay ederdi. Oysa Tuareg hiç düşünmeden, içinden geldiği gibi hareket etmeyi seviyordu. Ülkeyi yöneten ailenin bir ferdi olarak, çoğu zaman istediklerini elde etmek konusunda kolaylık görmüştü. Bu nedenle, başkalarına yardımcı olmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

Karısını hatırlayınca, kalbine sanki bir bıçak saplanıyordu. Öleli üç sene olmasına rağmen, onu hâlâ deli gibi özliyordu. Daha çocukluk yıllarından beri, birbirlerinin ruh eşiydiler. Tuareg, daha on iki yaşında onunla evlenmeyi kafaya koymuştu. İkisi de başka kadın ya da erkeklere bakmamışlardı bile.

Kader şimdilik onları ayırmış olabilirdi, ama Tuareg öldüğü zaman tekrar kavuşacaklardı. O zamana kadar önünde uzanan yıllar, genç adama hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Yaşamın gerekliliklerini yerine getiriyordu. Tabi buna yaşamak denirse. Kendini sadece çölde tek başına olduğu zaman iyi hissediyordu. Ama bugün yalnızlığından da fedakârlık etmek zorunda kalmıştı.

İstenmeyen misafirine tekrar baktı. Kadının yemekten büyük keyif aldığı her halinden belliydi. Herhalde bu ilk meyve ve peynir yiyişi olamazdı.

"Nedir bu?"

"Çarkıfelek meyvesi."

Genç kadın meyveye kısa bir an bakıp ağzına attı. Yüzündeki memnuniyet saklanmayacak kadar barizdi. Tuareg başka neden bu kadar zevk alabileceğini merak etmişti doğrusu. Belki de seks, kim bilir?

Kendi kendine kızarak yerinden kalktı ve atına bakmaya gitti. Nura'dan sonra, hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Başka bir kadına, ufacık da olsa bir ilgi duyabildiği için, kendine kızmıştı. Özellikle de henüz tanıştığı ve aslında ona hiç cazip gelmeyen bir kadın söz konusuysa. O çok sade bir kadındı. Düz kesimli saçları, makyajsız iri gözleri vardı ve yüzü çilliydi. Onun zarif Nura'sıyla, uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

Hayatının aşkı Nura uzun boylu, zarif ve seçkin bir kadındı. Bir düzineden fazla büyükelçilikte bulunmuştu. Birlikte çok seyahat

etmişler ve Nura'nın özlemini çektiği heyecanı bulmaya çalışmışlardı. Londra, Paris ve Roma ikinci evleri gibi olmuştu. Uzak doğu ve Avustralya'ya da gitmişlerdi. Ama Nura, Batı Avrupa'yı hepsinden çok sevmişti.

Hatta, Moquansaid'den bile fazla sevdiğini kabul etmek gerekirdi.

At kum içinde kalmıştı. Tuareg alet kovalarını buldu ve atı tımarlamaya başladı. Aslında istemiş olsaydı, seyislerinden biri de onunla gelirdi ama o biraz yalnız kalmak istemişti.

El al Hamalaar sakın bir şekilde duruyordu. Tımarlanmak, onu bir hayli sakinleştirmişe benziyordu. Aslında bu iş, Tuareg'e de iyi gelmişti. Sabah Lisa Sullinger'i doktora götürecek, sonra da kazı sahasına bırakacaktı. Ve sonra hayatı eski düzenine dönecek ve yaşlanıp, iyice elden ayaktan düşene kadar, günleri saymaya devam edecekti.

Gökyüzüne baktı. Kum fırtınasından eser kalmamıştı. Şimdi hemen bir helikopter isteyebilirdi, ama havanın kararmasına az kalmıştı ve misafirinin bileğindeki sorunun ertesi sabahı bekleyemeyecek kadar kötü olduğunu sanmıyordu.

Atını her zamanki yerine bağladıktan sonra, tekrar gökyüzüne baktı. Günün en sevdiği saatleri gelmişti.

Çadıra dönerken, misafirinin onun hakkında hiç bir şey bilmediğini düşündü. Belki de sadece tek bir gece için, bir yabancıyla sohbet eden bir adam rolü oynayabilirdi.

Çadırın içi bir hayli karanlıktı. Çıkmadan ışıkları yakmayı unutmuştu. Misafiri de yerinden kıpırdayacak halde olmadığı için, çaresiz onu beklemişti.

Divan tarafından genç kadının sesi duyuldu. "Gün batarken yatar mısınız?"

"Çok özür dilerim," dedi genç adam. "Lambaları unuttum." Hızlı hareketlerle ilk lambayı yaktı. Gaz lambasının hafif ışığı odaya yumuşak bir aydınlık vermişti. Bir dakika içinde, dört lamba daha yakılmıştı.

"Yorgunum, ama ben bile hava kararır kararır uyuyamam," dedi genç kadın. Tabağını ve peçetesini yanına bırakmış, ayağını su kovalarından çıkarmış ve divana iyice yaslanmıştı.

Tuareg tabakları aldı ve lavaboya götürüp yıkadı. Sonra misafirinin karşısındaki minderlerden birine oturup, onu incelemeye başladı. Gaz lambasının ışığında teni daha yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu. Genç adam, kum fırtınası sırasında onu kendine doğru çekip, güvenceye almak istemişti. Ve şimdi, her nasılsa, tenine bir kez daha dokunmak isteğiyle dolmuştu.

"Demek arkeologsunuz," dedi.

"Hayır. Ben fotoğrafçıyım. Bu seyahate de, bu nedenle dahil oldum. Kazının ana sponsorlarından birinin yöneticisi, arkadaşımıdır. Her zamanki fotoğrafçıları rahatsızlanınca, benim adıma verdi."

"Ne fotoğrafları çekiyorsunuz? Kazının kendisinin mi?"

"Ortaya çıkarılan yeni katmanların ve bulunan her şeyin. Kırık dökük çanak çömlekler dahil her şey numaralanıp, fotoğraflanıyor. Bulunan eşyalar, hayli kapsamlı bir katalog oluşturacak. Fotoğraflar sayesinde, burayı gerçek hayatta göremeyecek olan pek çok insan, ortaya çıkarılan eski malzemeleri görme fırsatı bulacak."

Tuareg başını salladı.

"Bu arada ben de, o kadar çok şey öğreniyorum ki. Projeyi yöneten profesör, Arap Tarihi konusunda uzman. Anlattıkları sayesinde burada yüz yıllar önce yaşamış insanların hayatlarının neye benzediğini gözümün önünde canlandırabiliyorum. Ve kervanları..."

"Belki de, gerçek halinden daha romantik bir yaklaşımla..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sanki sihirli bir hayattan bahseder gibi konuşuyorsunuz. Oysa gerçek çok daha zormuş. Erkekler aylar boyunca evlerinden uzak kalıyormuş. Kervanların, soygunculara karşı, bugünkü gibi hiç bir korunma garantisi yokmuş. Pek ihtişamlı bir hayat olduğunu söylemez."

"Bence, o gün için ihtişamlıymış. Adamlar gezginmi. Farklı toprakları görmek ve değişik insanlarla tanışmak gibi bir imkânları varmış. Bugün de erkek ya da kadınların çok uzun süre evlerinden

ayrı kalmasını gerektiren meslekler var. Çoğu da tehlikeli işler. İnsanlar bilinmeyi keşfetmek ve macera yaşamak için, her dönemde hayatlarını riske atabiliyorlar."

"Peki, siz macera peşinde misiniz?"

Lisa omuz silkti. "Bir dereceye kadar. Bu, benim Amerika'daki hayatımdan çok farklı bir hayat."

"Evinizden bu kadar uzaktayken, aileniz sizi özleyecek olmalı."

"Benim ailem yok." Genç kadının yüz ifadesi değişmişti. "Arkadaşlarım var tabi, ama hepsi elime böyle bir fırsat geçtiği için çok heyecanlandılar. Yani beni özleyecek kimse yok."

Nura gittiği zaman, Tuareg'in bir ailesi vardı. Annesi, babası, büyükanne ve büyükbabası, kardeşleri, amcaları, teyzeleri ve kuzenleri. İnsanın kan bağının olduğu hiç bir yakınının kalmaması, nasıl bir duyguydu acaba? Dünyada gerçekten yapayalnız olmak...

"Kaybınızdan dolayı çok üzuldüm."

"Teşekkürler. Ama annem ben altı yaşındayken, babam da ondan bir kaç sene sonra öldü. Yani, duruma alışalı uzun zaman oldu."

"Sizi kim büyüttü?"

"Bakım evinde büyüdüm. Ama şanslı olduğum için, sadece üç ev değiştirdim. Bazı çocuklar, hemen her sene taşınmak zorunda kalıyordu. Hatta, dört sene boyunca aynı okula devam etme şansım bile oldu."

"Evlat edinilmediniz mi yani?"

Lisa başını 'hayır' der gibi salladı. "Çok büyüttüm."

"Şimdi tek başınıza mı yaşıyorsunuz? Yani eşiniz ya da erkek arkadaşınız da mı yok?"

"Hayır." Genç kadın fotoğraf makinesine baktı. "Fotoğraf çekmek çok hoşuma gidiyor. Bu sayede dünyayı gezebiliyorum." Kısa bir an tereddüt ettikten sonra, utangaç bir tavırla ekledi. "Hatta yayınlanmış bir kaç fotoğraf kitabım bile var."

"Mükemmel. Herkese sahibini tanıdığımı anlatabilmek için, kitaplarınızdan edinmek isterdim." Tuareg için, aile çok önemliydi. Ona göre genç kadının utanarak açıkladığı başarılar, asla bir ailenin yerini tutamazdı.

Lisa sırtıttı. "Eminim hepsi çok etkilenecektir," dedi.

Tuareg, bir an göğsünün yandığını hissetti. Bu kadının gülümsemesinde bulaşıcı bir şey vardı. Birden o da kendini gülümserken buldu. Lisa, bakışlarını ondan ayırıp, çadırda göz gezdirdi.

"Evinizin bir kaç resmini çekebilmek isterdim doğrusu. Eşsiz bir mekân. Bunun, Moquansaid kitabıma katkısını bir düşünsenize..."

"Moquansaid üzerine bir kitap mı hazırlıyorsunuz?"

"O evde olmamın nedeni buydu. Profesör Sanders kalıntılardan bahsetmişti. Bana, ülkenin bu kesimine farklı bir açıdan bakabilmemi sağlayacak çok şey anlattı. Bu yüzden, bu yaz sonunda ülkeye dönmeden önce, başkentteki bazı binaların da resmini çekebilmek istiyorum. Mozaikler gerçekten muhteşem. Ayrıca Arap kültürünün belirgin özelliklerini taşıyan mimari eserleri de, çok etkileyici buldum diyebilirim. Gördüklerim, Seattle'den gelen biri için fazla egzotik."

"Demek, Seattle'da yaşıyorsunuz."

"Evet. Orası çölden yüz seksen derece farklı. Orada sanki gök delinmiş gibi yağmur yağar... Burada ise, hemen hemen hiç yağmur yağmıyor."

"Gök delinmiş gibi..." Tuareg, çocukken İngiltere'de bir okulda okumuş olmasına rağmen, bu tabiri ilk kez duyuyordu.

"Çok fazla anlamında..." Lisa gülümsüyordu.

"Kuzey batı Pasifik'in, çok nemli bir yer olduğunu duymuştum. Biraz güneşle değiş tokuş yapamamamız çok yazık."

Genç kadın yerinde huzursuzca kıpırdanınca, Tuareg "Bir şeye mi ihtiyacınız var," diye sordu.

"Aslında, tuvaletin yerini soracaktım."

"Her ne kadar burada bir evin sahip olabileceği bütün konforu yaratmaya çalışsam da, sonuçta burası bir çadır. Tuvalet biraz uzakta ve nispeten ilkel kalıyor." Genç adam ayağa kalktı. "Sizi götürüyüm. Orada yalnız kalabilirsiniz, ama yalnız gitmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Tek ayağımın üstünde sekebilirim." Genç kadının bacaklarını divandan aşağı sarkıtmasıyla, acıyla yüzünü buruşturması bir olmuştu."

"Ve her sıçrayışta daha çok acı çekeceksiniz." Tuareg onu kucağına aldı ve tuvalete kadar taşıdı.

Çadırdan çıktıkları anda, gecenin karanlığı onları sarmaladı. Bir kaç adım ötelerinde, koyu bir karanlık hakimdi ve göz gözü görmüyordu.

"Görebiliyor musun?"

Tuareg genç kadını kucağında taşıırken, onun ne kadar hafif olduğunu düşünüyordu. Yolunu, kör karanlıkta bile bulacak kadar iyi biliyordu.

"Nereye gittiğimi biliyorum," dedi. "Biraz sabredin, birazdan sizin gözlerinizde duruma alışacak."

Genç kadın başını kaldırıp, yıldızlara baktı ve iç geçirdi. Ne kadar mükemmel bir manzaraydı... Yıldızların bu kadar parlak olabileceğini hiç düşünmemişti. "Harika bir şey bu... Bu güzelliği yakalamak için fotoğraf makinemin yanımda olmasını isterdim."

Küçük, portatif bir barakadan oluşan tuvalete gelmişlerdi. Etrafı kumaşla çevriliydi. Tuareg, genç kadının rahat etmesi için, bir kaç adım uzaklaşıp, gökyüzüne baktı.

Lisa haklıydı. Yıldızlar gerçekten çok güzeldi. Böyle gecelerde at binmeyi çok severdi. Atı karanlıkta bile rüzgâr gibi koşabilen bir attı. Nura, kocasının çöle açılmasından hiç hoşlanmazdı. Burası ona göre bir yer değildi. O kulüpleri ve şık restoranları, yalnızlığa tercih ederdi. Ve şimdi Tuareg, istediğinden çok daha yalnızdı.

"İşim bitti," dedi Lisa. Tuareg'e bağımlı olmaktan nefret etse de, genç adam haklıydı. Tuvaletin içinde hareket etmesi bile, bileğinin daha çok acımasına yetmişti.

Genç adam karanlığın içinden çıkıp, yanına geldi ve onu tekrar kucakladı. Lisa, daha önce hiç bir erkeğin onu taşıdığını hatırlamıyordu. Çok romantik bir durumdu. Ona Rhett'in, Scarlett'i kucakladığı, Rüzgâr Gibi Geçti filmini hatırlatmıştı.

Tabi ki Rhett ve Scarlett iki sevgiliydiler. Arada büyük fark vardı. Bu adamsa, sadece bileğindeki rahatsızlıktan dolayı, onu oradan oraya taşımaktaydı. Genç kadın, kısa bir an için gözlerini yumdu ve kendini hayal gücünün sınırsız dünyasına bıraktı. Diyelim ki Tuareg, onu müthiş bir aşk gecesi yaşamak için, çadırlarına taşıyordur. Onu divana yatırarak, yanına uzanacak ve sınıksız sarılıp okşayacaktı.

Gözlerini açtı. Böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Hayalini kurmak bile delilikti.

Gerçekçilik ön plana çıkmıştı. Bu adam, bu ülkenin yerlisiydi. Ve Lisa ondan, Moquansaid hakkında olabildiğince fazla şey öğrenmeye odaklanmalıydı. Böyle bir fırsat, bir daha ele geçmezdi.

Divana oturunca, kamerasına uzandı ve çantadan not defterini çıkardı.

"Bana biraz Moquansaid'den bahsetmek sizi sıkar mı? Kitabım için biraz ipucu edinmek istiyorum. Tabi eğer sakıncası yoksa."

Tuareg lambaları kıstıktan sonra, yerdeki minderlerden birine oturdu. Arkaya doğru uzandı ve "Ne tür ipuçları," diye sordu.

"Mesela, bugün beni bulduğunuz harabeler hakkında bir şey biliyor musunuz? Ya da asırlar önce buralarda seyahat eden kervanlar hakkında? Belki de, Soluddai'deki kayda değer binalarla ilgili bir şeyler anlatabilirsiniz."

"Tarihin ilk dönemlerinden beri, burada göçebeler yaşamış. Denizle hiç bir bağımız olmadığı için, ticaretin mutlaka kara yoluyla yapılması gerekiyormuş."

Lisa büyük bir dikkatle dinliyordu. Genç adamın derinden gelen sesi ve hafif aksanı çok hoşuna gitmişti. Arkasına yaslanıp, anlattıklarına daha iyi konsantre olabilmek için gözlerini yumdu. Tuareg yüzyıllar içinde bir hayli değişikliğe uğramış bir ülke. İnsanları çalışkan, aile bağlarına düşkün ve yakın zamana kadar diğer ülkelere etkisine kapalı bir toplumdular. Sesi ağır ağır uzaklaştı ve Lisa sonunda uykuya dalıverdi.

Sabah, helikopter gürültüsüyle uyandı. Hızla yattığı yerde doğruldu ve üstündeki battaniyeyi açtı. Bir an nerede olduğunu hatırlamakta zorlandı. Neden sonra her şeyi hatırladı. Ama ev sahibi ortalıkta görünmüyordu. Ayağa kalkmaya yeltendi, ama bileğindeki müthiş acıyla tekrar oturmak zorunda kaldı.

Önceki gece kullanmayı planladığı defter hemen yanında duruyordu. Alıp çantasına yerleştirdi ve her şeyinin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra, beklemeye başladı.

Motor sesi kesilince, müthiş bir sessizlik çökmüştü. Sonra Arapça konuşan erkek sesleri duydu. Ve bir kaç saniye içinde içeri giren Tuareg'i gördü. Büyük adımlarla divana kadar gelmişti.

"İyi. Uyanmışsınız. Aracımız geldi."

"Kim uyuyabilirdi ki? Neredeyse tepemize inecek sandım. Helikopterin gelmesini nasıl ayarladınız?"

"Benim helikopterim. Dün gece çağırdım." Lisa'yı almak için eğildi. "Önce tuvalete uğrayalım. Sonra da medeniyete uçmak için harekete geçelim."

On dakika içinde, büyük bir helikoptere binmişlerdi. Dış yüzeyinde arapça harflerle bir şeyler yazıyordu. İçerisi sekiz yolcuyu alacak kadar genişti. Daha önce hiç helikopterle uçmamıştı. Tuareg pilot koltuğuna geçti. Helikopteri onlara getiren pilotsa, yanındaki koltuğa yerleşti. Lisa büyülenmiş gözlerle Tuareg'in helikopteri havalanmaya hazırlamasını izledi. Bir kaç dakika içinde yükselmişlerdi. Aşağı bakınca, atın yanında bir adamın durduğunu gördü. Belki de atı eve götürmek için gelmişti. Çadır gittikçe küçüldü ve sonunda gözden kayboldu. Helikopter batıya saparken, kamp arka- larında kalmıştı.

Lisa kamerasını çıkarıp, resim çekmeye başladı. Poz ayarlamak için zamanı olmadığından, ardı ardına deklanşöre basıyordu. Bu harika bir histi. Daha önce havadan çekim yapmak hiç aklına gelmemişti, ama bu resimler projesine başka bir boyut kazandıracaktı.

Acaba, kazı sahasının üstünden geçmek üzere bir helikopter ayarlayabilir miydi? Belki bu sayede, o bölge sular altında kaldıktan çok sonraki nesillere bile bir şeyler kalmış olurdu.

Helikopter, sohbete başlamak için fazla gürültülüydü. Lisa buna memnundu. Her ne kadar gördükleri hakkında bir şeyler sormak istese de, mümkün olduğunca çok resim çekmek istiyordu. Film rulosunu bitirince, yerine yenisini takacaktı.

Tuareg bir kez dönüp arkasına bakmıştı. Sanki yavaşlamaya ve alçalmaya başlamışlardı. Genç kadın ona gülümsedi ve resim çekmeye döndü.

Büyük bir arazinin üstünde dönmeye başladıkları zaman, manzara çarpıcı şekilde değişmişti. Kamerasını bir kenara bıraktı ve aşağıdaki büyük eve ve çevresini saran uydu yapılarına baktı. Arazinin önünden geçen ana yolun üzerinde başka evler de sıralanmıştı.

İniyorlardı. Burası ev sahibinin evi olabilir miydi?

Helikopter pistinde onları bir araba bekliyordu. Tuareg genç kadını bir kez daha kucaklayıp, arabaya aktardı. Ve bir kaç dakika içinde, büyük bir villanın önüne geldiler.

Burası da Moquansaid'deki pek çok bina gibi kiremit rengiydi. Açık pencereleri ve seramik kaplı zeminiyle, bu evde Lisa'nın git-tikçe daha çok sevmeye başladığı Arap mimarisinin bir ürünüydü. Her tarafta çiçekler yetiştiriliyordu. Bu bahçe içi, çok su harcandığına hiç şüphe yoktu.

İçeri girdikleri anda, holde bir sandalyede oturan bir adam yerinden fırladı ve Tuareg'i karşılamaya koştu. Hızla bir şeyler konuştular. Sonra genç adam Lisa'yı bir salona taşıdı ve bir sandalyeye oturttu.

"Bu beyefendi Doktor al Biminan. Başkentimizin saygın doktorlarından. Bileğinize bakmaya geldi. İngilizce konuşamadığı için, ben tercümanlık yapacağım."

Doktor, Lisa'nın ayağını muayene ederken Tuareg aracılığıyla sorular soruyordu. Bir süre sonra da, buz banyosu yapmaya başladı. Bir taraftan da, Tuareg'e bir şeyler açıklıyordu.

"Ne diyor?"

"Bir ağrı kesici yazacakmış. İki gün boyunca bileğimizin üstüne basmamanız gerekiyormuş. Sonra duruma bakacak. Kırık olmadığını, sadece burktuğunuzu düşünüyor."

"Kazı sahasına dönebilir miyim?"

"Yakında. Ama iki gün burada kalmalısınız. Böylesi saha mantıklı. Doktor, tekrar sizi görmeye gelebilir. Ancak kampa giderseniz, gelemmez."

"Burada kalamam."

"Tabi ki kalırsınız," dedi Tuareg. "Burası benim şahsıma ait evim ve misafirim olmanızda hiç sakınca yok."

Tarama:mistero Düzenleme:buk@

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lisa geniş külvete uzandı ve gözlerini yumarak, kendini ılık suyun tenini okşamasının verdiği hazzı bıraktı. İki gündür, ilk defa kendini bu kadar temiz hissediyordu. Burada kalmasının, Şeyh Tuareg al Shaldor için sorun yaratmayacağına ikna edilmişti. Girip, çıktığı odalarda gördüğü ihtişam, bunun doğru olduğunu fısıldıyordu. Ona ayrılan odanın döşenmesi için bir servet harcanmış olmalıydı. Sadece banyo, en az onun dairesi kadar genişti. Küvet derin ve büyüktü ve şu anda halinden çok memnun bu fotoğrafçıya bir ilaç gibi geliyordu. Ayağını havaya kaldırdı ve şişmiş haldeki bileğine baktı. Banyoya girerken bandajı çıkarmıştı, ama işi bittiği zaman tekrar saracaktı.

Tuareg, bir şeye ihtiyaç duyması halinde onunla ilgilenmesi için bir hizmetkâr görevlendirmişti. İki gün içinde işinin başına dönecek ve düşündüğünden daha da ilgi çekici bir hale gelen kumlu ve tozlu kazı sahasında olacaktı. Orada çok fazla insan olduğu için, dışarı da çadırını da paylaşmak zorundaydı. Uzun zamandır ilk defa, kendine ait bir kaç saati olmuştu.

Kurulandıktan sonra, biraz önce çıkardığı kıyafetleri hiç giymek istemediğini düşündü. Ama ne yazık ki, yanında temiz bir şeyler yoktu.

Kapısının vurulduğunu duydu."

"Evet?"

"Hanımefendi?" Hizmetkâr kapının aralığından başını uzatmıştı. "Size kıyafet getirdim. Diğerlerini yıkayıp geri getireceğim. Ekselansları o zamana kadar giymeniz için bunları gönderdi." Hâlâ, aldığı mağazanın şeffaf paketi içinde duran çiçekli elbiseyi uzattı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"İdare edebilirim." Lisa elbisenin ne zaman alındığını çok merak etmişti doğrusu. Acaba Şeyh, hiç beklenmedik bir anda çıkıp gelecek Tanrı misafirleri için, bir stok mu tutuyordu?

Giyinme ve saçlarını kurutma işini tamamladığında yorulmuştu. Ayağının üzerinde uzun süre kalmıştı. Ağrı kesicilere rağmen, canı yanıyordu.

Kapıya kadar sekerek gitti. Hizmetkâr hemen sandalyesinden fırladı ve gülümseyerek, "Sizin için bir tekerlekli sandalyem var," dedi. "Sizi ben itebilirim. Ekselansları sizi, öğle yemeği için bekliyorlar."

"İngilizcen çok iyi. Burada okulda mı öğrendin?"

Hizmetkâr, Lisa'nın sandalyeye oturmasına yardım ed, itmeye başladı. "Evet. Ekselansları ve eşiyle birlikte pek çok ülkeye gittim. Çok hoşuma gidiyordu. Annem başka dillerde öğrenirsem, iş olanaklarımın artacağını söylerdi. Fransızca da biliyorum."

"Bense sadece İngilizce ve bir kaç kelime Arapça biliyorum," dedi Lisa.

"İsterseniz ben, size bir şeyler öğretebilirim."

"Burada kaldığım sürece çok hoşuma gider doğrusu." Böylece oyalanacak bir şeyler bulmuş olacaktı.

Demek Tuareg'in bir karısı vardı. Onun yaşındaki bir adamın evli olması çok doğaldı. Lisa, karısının da en az onun kadar hoş bir fiziğe sahip olduğundan emindi. Çocukları var mıydı acaba? Keşke onu da bekleyen özel biri olsaydı. Henüz aşık olabileceği kimseyle

karşılaşmamıştı ve bir gün karşılaşacağından da emin değildi. Belki de en güzel senelerini resim çekmek ve en hoş pozları yakalamak için harcayacaktı.

Hizmetkâr onu asmalarla kaplı büyük avluya çıkarınca, Lisa bir kez daha hayranlıkla iç geçirdi. Asma yapraklarının gölgesi, günün bu saatinde bile dışarıda kalabilmeyi mümkün kılacak bir serinlik sağlıyordu. Bir köşede, fıskiye bir havuz duruyordu. Avlunun dört bir yanına yerleştirilmiş çiçek tarhları, rengârenk çiçekleri ve koyu yeşil yapraklarla adeta görsel bir ziyafet sunuyordu.

Fıskiye havuzun yakınına, neredeyse tanımayacaktı. Tuareg, bu defa batılı tarzda kıyafetler giymişti. Uzun boyu ve yapılı vücudu iyice ortaya çıkmıştı. Lisa çevresine bakındı ve ev sahibesini görmeye çalıştı, ama kadın ortalarda yoktu. Acaba evde değil miydi?

"Teşekkürler, Maliq," dedi Tuareg hizmetkâra. "Bir süre sana ihtiyacımız olmayacak. Çekilebilirsin."

Genç kız başıyla selam verip, içeri girdi.

"Aç olmalısınız," dedi genç adam. Lisa'nın oturmasına yardım ettikten sonra, karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Gerçekten de acıktım, ama banyo yapmak çok iyi geldi doğrusu. Kıyafetler için de teşekkür ederim."

"Size uydular mı?"

"Kesinlikle."

"O zaman elimin altında elbiseler olduğu için sevindim."

Bir hizmetkâr, elinde bir servis tepsiyle masaya yaklaşıyordu. Tepsideki tabakları Lisa ve Tuareg'in önüne bıraktıktan sonra, bardaklarına buzlu çay doldurdu.

İkinci bir hizmetkâr da sandviç ve meyve tabaklarının servisini yaptı.

"Hatırladığım kadarıyla Amerikalı'lar sıcak havalarda buzlu çay içmeyi tercih ediyorlar, değil mi?"

"En azından ben ediyorum," dedi Lisa gülümseyerek. "Teşekkürler." Önündeki tavuklu sandviçe ve taze meyve tabağına hayranlıkla baktı. "Her şey çok lezzetli görünüyor. Eşiniz bize katılmayacak mı?"

Tuareg bir an durdu ve sonra başını sallayarak, "Nura öldü," dedi. "Ben dulum."

"Çok üzgünüm. Bilmiyordum. Hizmetkâr eşinizle seyahat ettiğinizden bahsedince sandım ki..."

"İnsan her şeye alışıyor," dedi Tuareg ve yemeğine döndü. Lisa da yemeğe başlamıştı, ama ev sahibinin yüzündeki mutsuz ifadeyi yok etmenin bir yolunu düşünmeye çalışıyordu.

Aile konusunda pek tecrübeli sayılmazdı. Yemek gerçekten muhteşimdi. Elma, ceviz ve kerevizle süslenmiş tavuk salatası, son derece lezzetli ve doyurucuydu. Dilimlenmiş kavun, mis gibi kokuyordu. Buzlu çay, pek alıştığı lezzette olmasa da fena sayılmazdı.

İkisi de derin düşüncelere daldıkları için, masaları sessizleşmişti. Lisa, ev sahibine bakma riskini göze aldığı zaman, onun da kendisini incelemekte olduğunu görüp, şaşırdı.

O sırada evden bir hizmetkâr çıktı, alçak sesle bir şeyler söyledi. Tuareg kaşlarını çatı, ayağa kalktı. Peçetesini masaya bırakırken "İzninizle," dedi. "Sanırım, beklenmedik bir misafirim var."

O içeri girerken Lisa derin bir iç çekti. Ölmüş karısından bahsettiği için kendini çok kötü hissediyordu. Keşke hizmetkâr, durumu izah etmiş olsaydı. Ama zaten gerçeği bilse bile, Tuareg'le ne konuşacağını kestiremeyecekti. Sıradan bir fotoğrafçının, bir Şeyh'le ne tür ortak noktası olabilirdi ki?

Yemeğini bitirmesine yakın, Tuareg yanında bir kadınla avluda belirdi.

"Anne, seni Bayan Lisa Sullinger ile tanıştırayım. Lisa, annem Yasmin al Shaldor."

Tuareg, annesini masaya yerleştirdi. Bir hizmetkâr aceleyle avluya çıktı ve arapça bir şeyler söyledi. Yaşlı kadın başını hayır der gibi salladıktan sonra, Lisa'ya döndü.

"Tuareg'in misafiri olacağını tahmin etmemiştim." Genç kadını dikkatle süzüyordu. "Onun hala çölde olduğunu sanıyordum, ama sabah helikopter sesini duyunca, bir şansımı denemek istedim."

"Dün harabelerde bileğimi incittiğimde, sağ olsun, imdadıma yetişti," dedi Lisa.

"Öyledir," dedi Yasmin yan gözle oğluna bakarak. "Nasıl oldu bu?"

Tuareg sessizce dinlerken, Lisa olanları anlattı. Hizmetkâr bir bardak ve bir peçeteyle geri gelmişti. Tuareg'in annesi için bir bardak buzlu çay doldurdu ve selam verip, tekrar eve girdi.

Kadın, Lisa'ya gülümsedi. "Genelde daha geç saatte yeriz. Bugün, öğle yemeğinde bir arkadaşımın buluşacağım."

Tuareg "Bu sabah çöldeydik," dedi. "Kahvaltı etmemiştik." "Planladığından erken döndüğüne göre, belki de dayının, kuzeninin doğum günü şerefine vereceği partiye katılmayı düşünebilirsin," dedi annesi. "Misafirin de davetli olacaktır."

"Teşekkürler," dedi Lisa aceleyle. "Ama benim kazı sahasına dönmem gerek."

"Kazı mı?" "Wadi Hiram'daki kazı ekibiyle birlikte çalışıyor," dedi Tuareg. "Bir kaç gün içinde geri gidecek. Doktor bileğini muayene etti ve iki gün dinlenmesi gerektiğini söyledi."

"Bir aile toplantısına dahil olmak istemem," dedi Lisa.

Tuareg omuz silkerek, "Kuzenimin sizin de gelmenizden çok mutlu olacağından eminim," dedi. "Bu tür toplantılara bayılır. Gerçi ben gitmeyi düşünmüyordum ama..." Önce annesine, sonra Lisa'ya baktı. "Ama siz gitmek isterseniz, ben de eşil ederim. Hem belki de projeniz için bir kaç resim daha çekme fırsatınız olur."

Lisa gülümsedi. Partinin ne zaman olduğunu ve kazıdan ne kadar ayrı kalabileceğini bilmiyordu.

"Projeniz için resim mi?" Yasmin meraklanmıştı.

Lisa projesini anlattı.

"Peki, Wadi Hiram'daki çalışmalar ne durumda? Şaşırtıcı bir keşif yapıldı mı?"

"Sanırım," dedi Lisa. "Her ne kadar arkeolog olmasam da, buldukları kalıntılar beni büyülüyor. Tabak, çanak gibi ev eşyalarının

yanı sıra küçük ama çok etkileyici sanat eserleri de buldular. Çoğu bir kaç yüz yıl eskiden kalma."

"Sen bu eserleri gördün mü?" Yasmin oğluna dönmüştü.

"Hayır. Kazı sahasına gitmedim."

"Sen, bir an önce işlerini bitirmelerini ve kendi projene başlayabilmeyi sabırsızlıkla bekliyorsun, değil mi?"

Lisa kaşlarını çatarak, "Yakındaki bir nehre baraj kurmak için," dedi. O araziye olduğu gibi korumanın bir yolu olmasını o kadar çok isterdi ki. Ya da baraj projesini geciktirmenin...

"Sizin de haberiniz oldu mu?" Tuareg'in annesi şaşırılmış gibiydi.

"Profesör Sanders'e göre burada olmamızın tek sebebi, bize verilen süre sona ermeden, mümkün olduğunca çok şey bulabilmek. Umarım, çok geç olmadan her şeyi gün yüzüne çıkarmış oluruz. Buldukları parçalara zarar vermekten çekindikleri için, arkeologların işi aceleye getirmesi gibi bir durum da söz konusu değil. Bütün araziye elden geçirmeden, çalışmalara son vermek zorunda kalmak gerçekten çok yazık olacak." Tuareg'e baktı ve cesaretini toplayarak "Buraya gelirken, belki de kazı sahasını havadan fotoğraflamamın da hoş olabileceğini düşündüm," dedi. "Acaba kazı sahasına, helikopterinizle bırakılmam mümkün olabilir mi?"

Tuareg başını salladı. "Sizi nehrin üzerinden bizzat kendim uçurmaktan mutluluk duyarım. Bu sayede baraj projesinin neler kazandıracağını siz de görmüş olursunuz. Fikriniz değişebilir."

"Yoksa siz, baraj fikrine sıcak bakmıyor musunuz?"

"Geçmişin izlerini tamamen yok etmek fikri bana kötü geliyor," dedi Lisa.

"Ama şu anda hayatta olan insanların çıkarı çok daha önemli," dedi Yasmin. "Geçmiş, gelecekte daha önemli olamaz." Bunu söylerken oğluna bakmıştı.

Lisa, ana oğul arasında söze dökülmeyen bir mesaj alış verişini hissetmişti. Tuareg, bir süre annesine baktıktan sonra, başını Lisa'ya çevirdi.

Genç adamın bakışları, Lisa'nın yanaklarının ısınmasına neden olmuştu sanki. Çayından bir yudum alarak, utandığını saklamaya çalıştı. Nedense bu adamın yakınlığı, onu garip bir şekilde etkiliyordu. Yoksa, sırf o güne kadar tanıdığı en heyecan verici erkek olduğu için, bu Şeyh'e kapılıp gidecek miydi? Bu çok saçmaydı. Lisa çok daha mantıklı bir kadındı.

Yine de Tuareg'in, bir erkek olarak çok çekici olduğunu inkâr edemezdi. Arkadaşlarının da onu görebilmesini çok isterdi doğrusu.

İşine ne kadar erken dönerse, o kadar iyi olacaktı. Böyle düşüncelerden kurtulmalıydı. Onun yeri zengin bir adama ait gösterişli bir villa değil, kazı sahasıydı.

"Moquansaid'i görebildiniz mi?"

"İlk geldiğimizde, arabayla başkentin içinden geçmiştik. Soluddai çok güzel bir şehir. Tabi kırsal bölgeler de çok hoş. Şehrin yeşil parklarıyla, çöller arasında büyük bir tezat var."

"Küçük bir ülke olmamıza rağmen, yirmi birinci yüzyıl şartlarına çok hızlı adapte olabildik," dedi Yasmin gururla. Üstündeki şık kıyafetler, Batı Avrupa'yla çok sıkı bağlarının olduğunu gösteriyordu. Acaba Paris'ten mi alış veriş ediyordu?

Lisa, sırf alış veriş etmek için Paris'e uçmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu. Müthiş bir şey olsa gerekti.

"Baskentteki caddeler gerçekten çok hoş. Özellikle mimariden çok etkilendim. Modern cam ve çelik detaylar, arap tarzı geleneksel yapılarla bütünleşmiş."

"Lisa'da gerçekten bir sanatçı bakışı var," dedi Tuareg. "Moquansaid'de gördükleriyle ilgili bir kitap yayınlamaya hazırlanıyor. Belki de hazır fırsatı varken, şehri ziyaret edebilir."

"Kitap mı," diye sordu Yasmin. "Nasıl bir kitap bu?"

"Fotoğraf kitabı aslında, ama alt yazılar da olacak."

"Şu ana kadar yayınlanmış iki kitabı varmış zaten. Sipariş verdim, geldiklerinde sen de bakarsın."

Lisa şaşırılmıştı. "Kitaplarım için sipariş mi verdiniz?"

"İşinizi görmek isterim."

"Neden?"

"Belki de, çadırdaki ricanızı ciddiye almak için."

Genç kadın gözlerini kırıştırdı. Yoksa çadırın iç resimlerini çekmesine izin mi verecekti? Acaba evinin resimlerini çekmesine de izin verir miydi? Evin içi de, dışı da çok güzeldi. Misafirperverliğini kötüye kullanmak istemiyordu, ama eğer Moquansaid'in daha önce hiç kimsenin görmediği yönlerini resimleme fırsatı olursa, kitabının basılması konusunda önemli bir avantaj sağlardı.

Belki de biraz hızlı gidiyordu. Tuareg, önceki çalışmalarını beğenemeyebirdi.

"Fotoğrafçılık, bir kadın için ilginç bir meslek," dedi Yasmin. "Sosyal organizasyonlarda da resim çekiyor musunuz?"

Lisa başını salladı. "İnsanları düşündürecek ya da bir şeyler hatırlamalarına yardımcı olacak pozlar yakalamayı seviyorum. Kitaplarımdan biri, çocukluk dönemi görüntülerinden oluşuyor. Batı Amerika'yı gezdim ve karnavalların, yüzme havuzlarının, ağaç evlerin, parkların ve oyun alanlarının resimlerini çektim. Çocukluk anılarını tazeleyecek görüntüler yakalamak istedim. Güzel anıları olanlara o günleri anımsatacak, olmayanlara da güzel bir çocukluk yaşadıkları hissini verecek görüntüler..."

"Ağaç evler mi?"

Lisa başını sallayarak Yasmin'e baktı. "Burada pek yaygın değil sanırım."

Yasmin, oğluna şaşkın gözlerle baktı.

"Ağaçların genelde alt dallarına kurulan, çocukların oyun oynayabilecekleri küçük bir platform gibi düşün," dedi Tuareg.

"Çok tehlikeli."

"Diğer çocukluk faaliyetlerinden daha tehlikeli değil," dedi Tuareg. "Ya diğer kitabınız?"

"Şelaleler..."

"Hepsi o kadar mı?"

Lisa gülümseyerek başını salladı. "Farklı şelalelerin resimlerini bir araya getirmem bir senemi aldı. Alışılmadık yerleri tercih ettim."

"Bu durumda çok seyahat etmeniz gerekiyordur," dedi Yasmin. "Eskiden oğlumun da yaptığı gibi."

Lisa, Tuareg'e baktı. "Artık etmiyor musunuz?"

"Seyahat etmek, Nura'nın tercihiydi. Yeni yerleri görmekten ve yeni insanlar tanımaktan keyif alırdı."

Yasmin, oğlunu kaygılı gözlerle izliyordu. "Aslında sen seyahat etmeye devam edebilirsin."

"Hayır." Tuareg sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. "Şimdi izin verirseniz, ilgilenmem gereken bir takım işler var."

Tuareg avluyu terk edince, hizmetkârlar hızlı hareketlerle masayı topladılar ve masada sadece temiz bardaklar ve tazelenmiş buzlu çay bıraktılar.

Yasmin saatine baktı ve Lisa'ya gülümseyerek, "Ben biraz daha kalabilirim," dedi. "Bana nasıl olup da arkeoloji ekibine katıldığınızı anlatır mısınız?"

Lisa karşısına çıkan bu beklenmedik fırsatı anlatmaya koyuldu. Ekipteki kişileri ve görevleri kısaca tarif ettikten sonra, birlikte nasıl hareket ettiklerini izah etti. Onun görevi küçük, ama önemli bir görevdi. Konu zamanla, önceki gün fotoğraflarını çekmek için gittiği harabeye kaydı. Ve tabi kum fırtınasından da bahsettiler.

Yasmin, genç kadının yanından ayrılmadan önce, Tuareg'in kuzeninin doğum günü için davetini yineledi. Lisa, herhangi bir yorum yapmadan, yaşlı kadını yolcu etti. Onunla konuşmaktan, gerçekten keyif almıştı.

Yalnız kaldığı zaman tekerlekli sandalyesini bahçeye doğru çevirdi. Çiçekler o kadar güzeldi ki... Kerasının yanında olmasını çok isterdi.

Kısa bir süre sonra Maliq kapıda belirdi.

"İçeri gelmek ister misiniz? Ya da dinlenmek? Herhangi bir isteğiniz varsa, hemen yerine getirebilirim."

"Teşekkürler. Sanırım bir süre uzansam iyi olacak." Genç kadın bir dahaki sefere, odasından ayrılırken kemasını da yanına almaya karar vermişti.

Bir saat kadar uyuyup, uyandığında kendini bir hayli tazelenmiş hissediyordu. Bir şeyler yapmak isteğiyle dolmuştu, hiç bir şey yapmadan oturmaya alışık değildi. Pencereye gitti ve dışarı baktı.

Villayı ve bahçeleri yürüyerek dolaşmayı çok isterdi. Bileğini denedi, ama ne yazık ki hala canı yanıyordu.

Bir kaç dakika sonra Maliq, yavaşça içeri girdi. Tek koluna bir kaç tane mayo atmıştı.

"Ekselânsları, yüzmeye gitmek ister misiniz diye sordu. Kendisi mola vermiş ve isterseniz sizi de yanında götürmeyi teklif ediyor."

Kulağa çok hoş geliyordu. Evin içi de serindi, serin olmasına ama, kendini soğuk sulara bırakmak harika bir fikirdi.

On dakika sonra Maliq'in ittiği tekerlekli sandalyede, Tuareg'in beklediği hole doğru ilerliyordu.

Genç adam bir şort ve kolsuz bir tişört giymişti.

"Beni de davet ettiğiniz için teşekkürler. Bu bilekle ne kadar yüzebilirim bilmiyorum, ama yüzmeyi çok severim."

Lisa, genç adamı o kılıkta görmenin üzerinde bıraktığı etkiyi yok saymaya çalışıyordu. Ne de olsa Tuareg, sadece çok kibar bir ev sahibiydi.

Genç adam, Maliq'e arapça bir şeyler söyledikten sonra, tekerlekli sandalyeyi devraldı. Havuza giden zemin çakıl taşlarıyla kaplıydı ve tekerlekli sandalye için pek uygun sayılmazdı, ama yine de Tuareg zorluk çekiyor gibi görünmüyordu.

"İşinizi halledebildiniz mi?"

"Evet."

Kısa süre içinde havuza varmışlardı. Kademeli havuzun tek tarafı sınırsızlık hissi verecek şekilde açık bırakılmıştı. Ve ötesinde müthiş bir dağ manzarası uzanıyordu.

Olimpik ölçüdeki ana havuzun yanında, bir de sıcak havuzu vardı.

"Vay canına," dedi Lisa.

"Yüzme biliyor musunuz?"

"Evet." Lisa birden üstündeki ince elbiseyi çıkarmaktan utanmaya başlamıştı.

Tuareg'in ise, öyle kaygıları yok gibiydi. Genç adam hemen tişörtünü ve şortunu çıkarmıştı.

Lisa öylece bakakaldı. Gerçekten nefes kesici bir vücudu vardı. Omuzları geniş, teni yanık. Tek kaşını kaldırmış, genç kadına bakıyordu.

Lisa gözlerini kaçırırken, yanaklarının hissettiği kadar kızarmadığını umdu. Üstündeki ince elbisenin önünü açtı ve tekerlekli sandalyenin yanlarına tutunarak ayağa kalktı.

"Sizi merdivenlerden aşağı taşıyabilirim."

"Hayır. İdare ederim." Korkup kaçma noktasına gelmeden önce, suya dalsa iyi olacaktı. Kendini serin sulara bıraktığı anda, cennete gelmiş gibi oldu. Ve bir kaç saniye sonra, genç adamın da suya atladığını gördü.

Kollarını kullanarak havuzun kenarına kadar yüzdü ve tutunup yüzünden süzülen suları sildi.

"İyisiniz ya?"

"Bacağımı çok kullanamıyorum, ama su çok iyi geldi."

Genç adam döndü ve tekrar yüzmeye başladı. Lisa bir süre onu izledi.

Yeterince serinlediğinden emin olunca, havuzun merdivenli kısmına yüzdü ve kenara oturdu. Ayağını suyun içinde tutmaya özen gösteriyordu. Tuareg ise, hiç durmadan yüzüyor, ama en ufak bir yorulma belirtisi sergilemiyordu.

Lisa bugünü aklına kazıyacaktı. Çocukluğundan beri günlük tutma alışkanlığını sürdürüyordu ve ileride bir gün seyahat edemeyecek kadar yaşlandığı zaman okuyacak, çok güzel anıları olacaktı.

Son iki gündür yaşadığı olayları unutmadan, bütün detaylarıyla defterine aktarmak istiyordu.

Tuareg kendini daha zorlayarak yüzmeye devam ediyordu. Ne kadar yorulursa, unutma ihtimali o kadar artıyordu. Bu sayede şeytanları başından atabiliyor ve geceleri uyumayı başarabiliyordu.

Derin bir nefes alıp, yeni bir tura başladı. O sırada havuz kenarında oturan Lisa'yı gördü.

Bir misafiri vardı. Ve sorumlulukları... Yavaşladı. Ve yön değiştirip, genç kadına doğru yüzdü.

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Henüz değil. Burası çok güzel. Yarışlara katılıyor musunuz?"

"Hayır."

"Bence katılabilirsiniz. Böyle bir dayanıklılık ve süratle kazanmanız hiç zor olmaz."

Tuareg, gücünü kollarına vererek havuzdan çıktı. Bütün vücudundan sular süzülüyordu. Nura yüzmeyi hiç sevmezdi. Güneşlenmeyi tercih eder ve çok sıcak geldiği zaman da, gölgede uzanırdı. Sık sık suyun saçlarına iyi gelmediğini söylerdi. Tuareg, onu o kadar çok özlüyordu ki.

"Anladığım kadarıyla havuzunuzu sık sık kullanıyorsunuz. Hava her zaman ılık mıdır?"

"Genelde... Kış aylarında daha serin olduğu da oluyor, ama o zaman bile dünyanın pek çok yerinden daha ılıktır."

"Seattle genelde soğuktur. Açık havuzda yüzmek pek mümkün olmaz. Allahtan, yaşadığım yerde kapalı bir havuz var. Tabi manzarası beton duvarlarla kısıtlı. Neden duvar tablosu gibi bir şey yapmadıklarını hep merak etmişimdir. Belki ortama hoş bir hava katar." Genç kadın eliyle dağları işaret etti. "Böyle bir manzara müthiş olurdu."

"Belki de döndüğünüz zaman bu önerinizi iletebilirsiniz."

"Hiç Seattle'ye gittiniz mi?"

"Hayır. Batı sahilinde, sadece San Francisco ve Los Angeles'i gördüm."

"Bir ara mutlaka gelmelisiniz. Müthiş bir yerdir. Rainier Dağı'nda güneşli bir günden daha hoş bir şey düşünemiyorum. Yılda en azından biri iki defa başımıza gelir."

"Belki gelirim."

Neden böyle söylemişti ki? Artık seyahat etme isteği duymuyordu. Nura olmadıkça, yeni yerler görmenin bir anlamı yoktu. Yine de Seattle'ye gidebileceğini söylemişti.

Oturduğu yerde hafifçe döndü ve genç kadına baktı.

"Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Lisa. Gözleri şimdi berrak bir griydi. Tuareg, bu gözlerin zaman zaman maviyeye, zaman zaman da yeşile çaldığını fark etmiş. Kim bilir belki ruh

haline göre göz rengi de değişiyordu. "Ama artık kazıya dönsem iyi olacak. Beni bekliyorlardır. Otururken de resim çekebilirim."

"Ama doktor bir kaç gün daha ayağınızın üstüne basmamanızı söyledi."

"Biliyorum. Ama kamp büyük bir yer değil. Ekipten biri dolaşmama yardımcı olabilir."

"İsterseniz tekerlekli sandalyeyi ödünç alabilirsiniz." Zemin düzgün olmadığı için, bu pekiyi bir çözüm olmayabilirdi, ama en azından bir süre daha ayağını korumasına yardım ederdi.

Tuareg, genç kadının ayağını neden önemseydiğini bile bilmiyordu. Bu kadını tanııyordu ki...

Yine de uzun yıllardır ilk defa, çöle kaçmak dışında, ilgisini çeken bir konu bulmuştu. Lisa'nın kazı sahasındaki sanat eserleriyle ilgili yorumları, merakını cezbetmişti. Bu, gerçekten degecek bir kaz çalışması mıydı, yoksa Tuareg'in projesini geciktirmek için bir taktik miydi?

"Bu, harika olur. Çok teşekkürler."

Genç adam dönüp, ona baktı. Lisa gözlerini uzaklara dikmişti. Onunla flört etmek gibi bir çaba içinde değildi ve her nedense, bu durum, Tuareg'i rahatsız ediyordu. Nura ölmeden önce bile, kadınlar onunla flört etmeye çalışırlardı. Ama genç adamın karısını aldatması, söz konusu bile değildi. O, Nura'yı çocukluğundan beri deli gibi severdi. Başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

Yeni bir kadın bulmak gibi bir niyeti de yoktu. Onun anıları vardı. Karı koca olarak uzun seneler paylaşmışlardı. Ve bu anılar, onunla mezara kadar gidecekti.

"Sabah yola çıkarız. İstedığınız resimleri çekebilmeniz için helikopteri ayarlarım."

Lisa'nın keyifli gülümsemesi içine dokunmuştu. Daha sık gülümsemesi için, ne yapmak gerekirdi acaba?

Aslında bir anlamda birbirlerine benziyorlardı. İkisi de başka insanlarla bağ kurma riskini almak istemiyordu. Genç kadının, onun gibi anılara sahip olduğunu hiç sanmıyordu. Gerçi bu durum onu neden ilgilendiriyordu, bilmiyordu.

Yerinden kalktı ve sandalyelerden birinin üstünde duran havluların yanına gitti. Bir havluyla saçını kuruladıktan sonra, genç kadına döndü. "Havlu?"

Lisa gülümseyerek elini uzatınca, Tuareg ona da bir havlu verdi. Genç kadın havluyla saçlarının suyunu aldı. Nura olsa, saçlarının böyle dağınık kalmasına asla izin vermezdi. Ama Lisa'nın umurunda bile değildi. Saçlarının, Tuareg'in güzel karısının gece gibi siyah saçlarıyla alakası olmasa da, yine de hoş bir rengi olduğu söylenebilirdi.

Lisa, yüzmeden sonra odasına dönmüş, yatağında dergilere bakıyordu. Ev sahibi odasına çay ve tatlı kurabiyeler göndermişti. Genç kadın pencerenin yanına geçip, çayını içmeye başlamadan önce, zarif çin porselenlerinin ve gümüş takımların resmini çekti. Odasının da resimlerini çekmişti, ama onları kendi özel arşivinde saklayacaktı. Çok güzel, ama hüznü bir evde geçirdiği peri masalından farksız iki günü hatırlamak istiyordu.

İşine ne kadar çabuk dönerse, o kadar iyi olacağı benziyordu. Asla gerçekleşmeyecek hayallere kapılmadan ve uzun zaman önce ölen karısına aşık olan bu adama kendini daha fazla kaptırmadan...

Tarama:mistero

Düzenleme:buk@

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lisa, aşağıdaki manzarayı büyük bir keyifle seyreliyordu. Nehrin kıyısında yoğunlaşan yeşil bitki örtüsü ve makiler, su kıyısından uzaklaştıkça seyrekleşiyordu.

Genç kadın, uzakta belirginleşmeye başlayan tozlu çadırlara baktı. Yakında ekip arkadaşlarının arasında olacaktı. Ve bu egzotik şeyhle yaşadığı büyülü zamanların sonu gelecekti. Buruk bir gülümsemeyle, geçirdiği güzel zamanlara rağmen kendi dünyasına dönmek için en doğrusu olduğunu düşündü. Hayat felsefesi, pek çok şeye sahip olup hepsini kaybetmektense, elindekiyle yetinmeyi bilmektir.

Makinesini gözüne yaklaştırıp, resim çekmeye başladı. Aşağıda bir kervanın izleri görülebiliyordu.

"Şunu gördünüz mü," diye sordu.

"Neyi?" Tuareg, genç kadını yardımcı pilot koltuğuna oturtmuştu. Motor sesine rağmen birbirlerini duyabilmeleri için de bir kulaklık vermişti.

"Şuradaki izi diyorum," dedi Lisa. "Yıllar önce kervanların geçtiği yerdeki izler... Bir zamanlar Oregon ve Kaliforniya'yı geçen at arabalarının izlerine benziyor. Toprak yüzlerce aracın geçmesinden

öyle bir çöküyor ki kolay kolay eski haline dönemiyor. Hatta oralarda bitki bile yetişmiyor. Görebiliyor musunuz?" Çok heyecanlıydı. Acaba Profesör Sanders de onun gibi heyecanlanır mıydı? Belki de çoktan görmüştü, ama bu Lisa için bir ilkti.

Tuareg, helikopteri çevirdi ve izi takip etmeye başladı. Havadan çok net bir şekilde görülebiliyordu.

Bir kaç kilometre boyunca yola devam ettiler. Lisa hiç durmadan deklanşöre basıyordu.

Gülümseyerek genç adama baktı. "Ekip liderimizin, bu izin havadan bu kadar net görünebildiğini bildiğinden emin değilim doğrusu. Aslında bu izi yerden takip edip, başka kamp var mı diye bakabiliriz. Haritada gösterilmiş midir dersiniz?"

"Hiç bir fikrim yok. Yeterince resim çektiniz mi?"

Genç kadın isteksiz bir tavırla başını salladı. "Teşekkürler. Gerçekten müthişti."

"Müthiş kavramına farklı bir yaklaşımınız olduğu kesin." Başka bir kadın olsa, villada uzun süre kalmak için bir bahane uydurur ve annesinin onu davet ettiği partiye gelmek için can atardı. Ama Lisa'nın güçlü bir görev bilinci vardı ve rahat bir evde kalmaktansa, görevine dönmeyi tercih ediyordu.

Kampa iniş yapmalarından bir kaç dakika sonra, çevreleri ekip elemanları tarafından sarılacaktı. Ekip lideri, en kısa boylu adam olsa gerekti.

"İşte Profesör Sanders. Umarım işten uzak kaldığım için bana çok kızmamıştır. Buldukları şeyler onu gerçekten çok etkiliyor."

Tuareg uzanıp genç kadının kemerini açtı. Lisa, ona bu kadar yaklaştığı için, büyük bir heyecanla dolmuştu. Nefesini tutarak, geri çekilmesini bekledi.

Neyse ki, genç adam son derece normal görünüyordu.

Bileği artık daha az acıyordu. Belki villada bir kaç gün daha istrahat etse, tamamen geçecekti.

Tuareg, onları çevreleyen kadın ve erkeklere şöyle bir baktıktan sonra, Lisa'nın inmesine yardım etmek için kollarını uzattı ve ellelerini genç kadının beline yerleştirdi.

Lisa biraz öne doğru eğilse, onu öpebilirdi. Tanrı aşkına, neler düşünüyordu böyle?

"Canınız acıyor mu?"

Genç kadın gözlerini yumdu. Tuareg onu hemen yere bırakmazsa, aptalca bir şey yapması an meselesiydi.

"Dişinizi biraz daha sıkın." Genç kadını kucakladı ve guruba döndü. "Biriniz arkadan tekerlekli sandalyeyi alırsanız, Lisa'yı oturatabiliriz."

Delikanlılardan biri hızlı adımlarla arkaya yürüdü ve tekerlekli sandalyeyi alıp, açtı.

"Adım Tuareg."

Kısa boylu ve diğerlerinden yaşça büyük duran adam öne doğru hamle yapıp elini uzattı. "Ben de Profesör Sanders. Lisa'yı geri getirdiğiniz için çok teşekkürler. Lütfen, Ekselanlarına da teşekkürlerimizi iletin."

Lisa, profesörü düzeltmek için ağzını açıtıysa da, Tuareg omzunu hafifçe sıkarak, onu durdurdu. Sonra genç kadının kulağına eğildi ve "Bırak, pilot olduğumu düşünsünler. Böylece bir yığın açıklama yapmaktan da kurtulmuş oluruz."

Genç kadın başını salladı. Daha önce düşünememişti, ama ekip-tekiler onun gerçek kimliğini öğrenecek olurlarsa, hemen taaruza geçip, bu kazının ne kadar önemli olduğunu anlatmaya başlardı.

Profesör Sanders'e, kervan izinden bahsetmek üzere döndü.

Yaşlı adam da en az onun kadar heyecanlanmıştı. Resimleri görmek için sabırsızlandığını söyledi.

"Resimleri burada mı basıyorsunuz?"

"Ancak hava kararınca," dedi Lisa, Tuareg'e. "Elimde sadece çadır olduğu için, iyice kararmasını beklemek zorundayım."

Diğerlerinden biri, "Dolunay olmadığı zamanlarda tabi," dedi.

Bir misafirlerinin olması, Profesör Sanders'in çok hoşuna gitmi-şe benziyordu. Lisa'yı ekipten birinin yardımına teslim ettikten sonra, Tuareg'e kampı gezdirmeyi teklif etti.

"Çok seksi," dedi Jamie Farris onlar uzaklaşırken. Kazı ekibindeki öğrencilerden biriydi. Uzun saçlarını her zaman arkadan örüyor ve toprak rengi, kir göstermeyen kıyafetler giyiyordu.

Lisa başıyla onayladı. Tuareg kesinlikle seksiydi. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Paul, Lisa'nın tekerlekli sandalyesini çadırına doğru itmeye başlamıştı. "Cipi de dün getirdiler. Bana sorarsan, sen almadan önceki halinden daha iyi durumda."

"Son iki gündür bir yığın şey bulduk," dedi Jamie. "Hepsini ayırdım ve resimlerini çekmen için sıraya dizdim." Omzunun üstünden profesör ve Tuareg'in olduğu tarafa baktı. "Sence biraz kalır mı?"

"Hiç bir fikrim yok." Lisa o tarafa bakmamak için kendini zor tutuyordu. Tuareg'in onunla vedalaşmaya gelmesini umuyor, ama bundan çok da emin olamıyordu. Çevresine bakındı. "Kum fırtınasından zarar görmediniz mi?"

Paul "En ufak bir hava akımı bile olmadı," dedi.

"Keşke olsaydı," dedi Jamie. "Yemin ederim dün burası elli derece falandı."

Lisa havuza girdiği bilgisini kendine saklarken, kum fırtınasının kazı sahasını nasıl olup da etkilemediğini merak ediyordu.

Paul onu, kazı sırasında bulunan parçaların saklandığı büyük çadıra götürdü. Çoktan kutulanmış ve etiketlenmiş paketler vardı. Diğer parçaların yerleştirileceği boş kutular bir köşede onları bekliyordu. Lisa'nın fotoğrafçılık malzemeleri de korunaklı kutular içinde bu çadırda saklanıyordu. Her hafta çekilen fotoğrafların birer kopyası üniversiteye gönderiliyordu. Birer kopya da, bulunan parçalarla birlikte paketleniyordu.

Jamie, "Tekrar yürüyebilmek için ne kadar zamana ihtiyacın var," diye sordu.

"Eğer sadece burktuysam, bir iki güne kadar hoplayıp zıplar hale gelirim."

"Ögle yemeği için seni almaya gelirim," dedi Paul gülümseyerek. Arkeologların hiç biri, kazı sahasından çok uzun süre ayrı kalmayı sevmezdi. Jamie de, Paul'un peşi sıra çadırı terk etmişti.

Çadıra derin bir sessizlik çökmüştü. Lisa çevresine bakındı. Fotoğraflanmak için bekleyen malzemelerin sayısındaki artış dışında, her şey aynıydı. Genç kadın yerinden kalktı ve bileğini çok zorlamadan ayakta durdu. Bir kaç dakika içinde kendini kamerasına ve fotoğraflarına vermiş, lüks villayla ilgili anılarını, çoktan geride bırakmıştı.

Tuareg, Profesör Sanders'i büyük bir dikkatle dinliyordu. Lisa'nın, kampın dip tarafındaki çadırlardan birine girdiğini görmüştü. Turun o çadırda son bulmasını umuyordu, çünkü Lisa arkasına bile bakmadan gitmişti.

Bu kadın, hem kafasını karıştırıyor, hem de ilgisini uyandırıyor. Gitmeden önce, onu bir kez daha gülümserken görebilmeyi umut ediyordu.

Dikkatini, Profesör Sanders'in anlattıklarına yöneltti. Bu adam işine büyük bir tutkuyla bağlıydı ve Tuareg'i de etkilemişti.

Güneş iyice yükseldiğinde, Tuareg yeterli bilgiye sahip olmuştu. Moquansaid'in geçmişi onu da ilgilendiriyordu elbette, ama o her zaman bugünü ve geleceği, geçmişe yeğ tutardı. Wadi Hirum'da bir zamanlar yaşamış olan insanlar çoktan toprak olmuştu.

Profesör onu hiç bir hava akımının olmadığı ve en nadide buluntuların saklandığı küçük depoya soktu.

"Bulduklarımızın bizi neden bu kadar heyecanlandırdığını şimdi daha iyi anlayacaksınız. Burada yaşamış olan insanların, Çin'le bir bağlantısı olduğundan kesinlikle eminiz."

"Bunları bugün mü buldunuz?"

"Hayır, iki gün oldu. Ama o kadar etkilendim ki, Lisa resimlerini çekene kadar burada saklamak istedim."

Tuareg şüpheyle, "Bu parçaların, vadinin terk edilmesinden sonra buraya atılmadığından, nasıl emin olabiliyorsunuz," diye sordu.

"Çünkü, çömleklerden birinin içinden çıktılar. Çömleğin ve onu çevreleyen toprağın yaşı, arazinin kalan kısmıyla uyum gösteriyor. Çok güzel değil mi? Tabi ki hem çömlek, hem de topraktan alınan

örneklerin dikkatle analiz edilmesi şart. Üniversitelerinizden birinin bu işi bir kaç hafta içinde sonuçlandırabileceğinden eminim. Diğer taraftan, haklı olduğum konusunda da emin olduğumu söyleyebilirim." Profesör Sanders küçük heykele hayranlıkla bakıyordu. "Müthiş bir parça. Tabi ki bunu bulmak hepimizi heveslendirdi. Başka parçalar da bulmayı umuyoruz."

"Başka neler buldunuz?"

"Sizi, buluntularımızı sakladığımız ana çadıra götürüyüm. Lisa her birini tek tek resimliyor."

Tuareg kendine istediğinin tam da bu olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Başından beri, Lisa'yı bir kez daha görebilme umuduyla dolaşıyordu. Onu hatırlamak için, çalıştığı mekândan daha uygun bir yer olabilir miydi?

Kaşlarını çatı. Onu neden hatırlayacaktı ki? O sadece hayatta kalmasına yardım ettiği bir yabancıydı. Bir daha asla karşılaşmayacaklardı.

Tabi eğer Tuareg, onu annesinin önerdiği gibi, kuzeninin doğum günü partisine götürmezse...

Herhalde fazla güneşte kalmak beynini sulandırmıştı.

Bir kaç dakika sonra büyük çadıra girdiklerinde, Lisa'yı bir masa başında otururken buldular. Makinesini bir ayağa yerleştirmişti. Geldiklerini fark edince, başını kaldırdı.

"Gitmeden önce sizi görüp, göremeyeceğimi merak ediyordum," dedi. "Size, beni kurtardığınız için tekrar teşekkür etmek istedim."

"Sanırım, beyefendiyi ben alıkoydum," dedi Profesör Sanders. "Ama buraya yeni gelenlere bulgularımızı anlatmak bana büyük heyecan veriyor. Ona şu ana kadar bulduğumuz parçaların resimlerini göstermek, seni rahatsız eder mi?"

"Hiç etmez."

Profesör, Tuareg'i öğle yemeğini birlikte yemeğe davet ettikten sonra, yanlarından ayrıldı.

Tuareg çadırın içinde dolaştı ve ortalıkta sergilenen ve kutulanmış parçalara şöyle bir göz attı.

"Sizin çadırınızla pek boy ölçüşemez," dedi Lisa çevresine bakarak.

"Bence burası çok daha kullanışlı." Genç adam masaya geldi ve Lisa'nın dialarının durduğu dosyayı alıp, bakmaya başladı.

"Pek yaratıcı görünmüyorlar," dedi

"O kısım öyle," dedi Lisa. "Ama en azından faturalarımı ödeme yarıyor. Yaratıcı çekimler, çadırımda duruyor. Onlar, bu projenin parçası değiller."

Tuareg bir başka dosyaya uzandı. "Ya bunlar?"

"Onlar benim anı defterim için."

"Anı defteri mi?"

"Herkesin bu projenin bir güncesini saklamak isteyeceğini düşündüm. Ekipteki herkes aynı üniversiteden gelme değil. Proje sona erdiği zaman, hepimizi kendi yolumuza döneceğiz. Bu yüzden birlikte geçirdiğimiz zamanları belgeleyecek bir anı defterinin hoş olacağına inanıyorum."

"Resimlerde siz hiç yoksunuz," dedi Tuareg.

"Kendi resmimi çekemem ya."

Genç adam ona şöyle bir baktı ve "Makinenizi bana verin de, masada bir kaç pozunuzu çekeyim."

Lisa şaşkın gözlerle baktı. "Çeker misiniz?"

"Eğer içinde takımın bütün üyeleri yoksa, anı defteri tamamlanmış olmaz, değil mi?"

"Sanırım."

Genç kadın makinesine uzandı ve gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra, Tuareg'e verdi. "Sadece vizörden bakmanız ve şuraya basmanız yeterli."

Genç adam bir kaç adım geri çekilip, bir kaç poz çekti. "İyi çıktıklarını nasıl anlıyorsunuz?"

"Bu akşam banyo ettiğim zaman anlarım."

Tuareg saatine baktı. "Yemek saat kaçta?"

"On iki civarı. Ama hemen gitmeniz gerekiyorsa, sizi anlayacaklardır. Beni geri getirdiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve tabi her şey için."

Tuareg'e teşekkür etmesine gerek yoktu. Kamerayı genç kadına iade etti ve "Doktorun yarın kampa gelip, ayağınıza bakmasını sağlarım," dedi.

"Sorun değil. Bir iki güne kalmaz iyi olacağımdan eminim."

"Yine de doktorun gelmesinde fayda var. Hem bu arada ben de resimlerinize bakma şansı bulurum."

Demek doktoru bizzat kendisi getirecekti.

Tuareg genç kadının gözlerinin parladığını fark etmişti. Acaba onu tekrar göreceğine sevinmiş miydi? Başıyla selam verip, çadır-
dan çıktı.

Lisa oturduğu yerde helikopterin sesini dinledi. Gidiyordu ama geri gelecekti.

Akşam yemeğinden sonra ilk iş o günkü resimleri banyo edecekti. Harabeden, bahçeden ve Tuareg'in evindeki çay servisinden kalma resimleri görmek için sabırsızlanıyordu.

Keşke Tuareg'in de bir resmini çekseydi. Gerçi onu hatırlamak için resme ihtiyacı yoktu.

Yokluğunun sebep olduğu açığı kapatmak için, çok yoğun bir öğleden sonra geçirdi. Akşam yemeği saati geldiğinde, bir hayli yorgun düşmüştü.

Neyse ki karanlık bir geceydi ve rahat rahat çalışabiliyordu. Küçük jeneratör sayesinde, çalışması için gerekli ışığı da sağlayabiliyordu.

Resimlerin kalitesi, onu gerçekten de çok memnun etmişti. Harabeler, hatırladığından da ilgi çekici çıkmıştı ve eve dönmeden önce oraya bir kez daha uğrama isteği duymasına neden olmuşlardı.

Tuareg'in evinde çektiği resimler için de, aynı şeyi söyleyebilirdi.

Hatta, genç adamın çektiği resimler de çok iyi çıkmıştı.

Kervan izlerinin resimlerini ertesi sabah profesöre göstermek üzere bir kenara ayırdı. Belki de, kazı sahasını genişletmek isteyeceklerdi.

Yatağına uzandığında, saat bir hayli geç olmuştu. Buradaki portatif yatağı, Tuareg'in evindeki konforlu yatakla karşılaştırmak mümkün değildi.

Yorgunluğuna rağmen, uyuması düşündüğünden de uzun sürdü. Kafasında binlerce düşünce cirit atıyordu. Tuareg bir kez daha gelecek olsa bile, bu onu son görüşü olacaktı. Bunu düşünmek bile Lisa'yı üzmeye yetmişti. Yine de, onu tekrar görmek için hiç bir bahane düşünemiyordu.

Sabah uyandığında bileğinin eskisi kadar acımadığını fark edip, sevindi. Çok hızlı hareket ettiği zaman hafif bir acı duyuyordu, ama iyileşme yolunda olduğu çok belliydi.

Tuareg'in onu nasıl kucakladığını hatırlamıştı. Ve birden gözünün önünde çocukluk günlerinden kalma görüntüler canlandı. Annesini kaybettiği o geceyi, asla unutamayacaktı. Saatlerce yalnız başına kalmış ve yardım dileyerek ağlamıştı. Kum fırtınasında yalnız kalmış olsa, aklını kaçırabilirdi. Tuareg, tam zamanında ortaya çıkmasının, onun için ne kadar anlamlı olduğunu asla bilemezdi.

Helikopter sesini duyunca, tekerlekli sandalyesini çadırın dışına çıkardı. Önce doktor, arkasından da Tuareg indiler. Lisa'nın kalp atışı hızlanmıştı. Önceden hazırladığı makinesiyle, genç adamın bir kaç resmini çekti.

Tuareg ona baktığında, makineyi kucağına bırakmıştı. Bu resimleri sadece kendisi için çekmişti. Kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Genç adam onları karşılamak için toplanan ekibi görmezden gelerek, Lisa'nın durduğu noktaya yürüdü. Üstünde koyu renk bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Gömleğin kollarını, dirseklerine kadar sıvamıştı. Sanki bir iş görüşmesinden çıkıp, gelmiş gibi görünüyordu.

Doktorla, Tuareg çadıra yaklaşınca Lisa, "Günaydın," diye seslendi.

"Bileğiniz nasıl?"

"Çok daha iyi, teşekkürler. İlaçlarımı almaya devam ettim. Hatta bugün bir kaç dakika ayakta kaldım ve canım hiç acımadı."

Doktor al Biminan gülümsedi ve Tuareg aracılığıyla bir şeyler söyledi.

"Doktor ayağınız tamamen iyileşene kadar giymeniz içi, destekli bir bot getirmiş," dedi Tuareg. Tekerlekli sandalyenin arkasına geçti ve iterek içeri soktu.

Hızlı bir muayeneden sonra doktor, getirdiği botu genç kadına giydirdi. Lisa dikkatle ayağa kalktı. Çok hafif bir sızı dışında, hiç bir rahatsızlık hissetmiyordu.

Doktor kendini fazla zorlamaması gerektiğini söyledi.

"Mecbur kaldığım hallerde yürüyebileceğim," dedi Lisa. "Teşekkürler."

Tuareg, onun sözlerini doktora tercüme etti. Doktor gülümseyerek selam verdi ve çadırdan çıkmak üzere döndü.

"Hemen gidiyor musunuz?"

"Doktor kazı sahasına bir göz atmak istiyor. Dünkü ziyaretimden bu yana, yeni bir keşif oldu mu?"

"Heyecan verici bir şey yok," dedi Lisa. "Sadece Profesörün size gösterdiği çin porseleninin resimlerini çektim." Lisa masasında resimleri aldı. "Müthiş, değil mi?"

"Çok güzel." Tuareg resme şöyle bir baktıktan sonra, başını kaldırdı. "Annem, sizinle tanışmaktan büyük keyif almış." Cebinden bir zarf çıkarıp, genç kadına uzattı.

Lisa zarfı açtı. İçinde kısa ve onu hafta sonunu Yasmin al Shaldor'la geçirmeye davet eden ve doğum günü partisini hatırlatan bir not vardı.

"Bu hafta sonu için beni davet ediyor."

"Öyle mi?"

Lisa, notu genç adama uzattı.

Tuareg nota hızla göz attı ve geri uzatırken, "Eğer davetini kabul ederseniz, helikopterin sizi almasını ayarlayabilirim," dedi.

Lisa, davet karşısında şaşırıp, Tuareg'in tepkisine ise anlam verememişti. Genç adama dikkatle baktı.

"Gitmeyi çok isterim," dedi. "Acaba anneniz, yanımızdaki kıyafetlerin kazıya yönelik olduğunun farkında mıdır? Yanımda uygun

bir şey olmadığı için, kuzeninizin partisine katılabileceğimi sanmıyorum."

"Endişelenmeyin. Annem durumu anlayacaktır. Ayrıca, villada giydiğiniz elbise var."

"Yeterli olacaksa..." Lisa bundan emin değildi. Yasmin'in üstünde gördüğü kıyafet kesinlikle bir modacının elinden çıkmaydı. Yine de yaşlı kadının, onun buraya kazı için geldiğini anlayacağından emindi.

Tuareg'in gözlerinin içine baktı. Genç adam, onu dikkatle süzüyordu. Gözlerini kaçırdı ve masanın üstünde duran küçük bir çömlek parçasını aldı. "Bir kaseğin parçası mı?"

Lisa başıyla onayladı.

"Gelecek misiniz?"

"Evet. Lütfen annenize teşekkürlerimi iletin. Siz de orada olacak mısınız?"

"Hayır. Çölde olmadığım zamanlarda, villamda kalıyorum. Anneminse, Soluddai'nin merkezinde bir evi var. Babam seyahatte olduğu zamanlarda orada rahat ediyor. Ayrıca bana yakın ikinci bir evleri de var."

"Yani biz, şehirdeki dairede kalacağız."

"Evet. Partide oraya çok yakın bir yerde olacak. Benim artık gitmem gerek. Cuma günü saat ikide helikopter sizi almaya gelir. O saatte çıkabilir misiniz?"

"İşlerimi toparlamak için, elimden geleni yapacağım." Lisa genç adamın, onun bu daveti kabul etmesinden rahatsız olduğunu hissetmişti. Acaba yanlış bir şey mi yapmıştı?

Genç adam ona ellerini uzatınca, Lisa şaşkın ve çekingen bir tavırla ellerini, ellerine koydu. "Haydi, kalkın da o botlarla nasıl yürüdüğünüze bir bakalım. İyi olduğunuzdan emin olunca gideriz."

Lisa çadırın içinde sakın adımlarla yürüdü. Tuareg'in onu bırakmak için acelesi yok gibiydi.

"Çöle döndünüz mü?"

"Henüz değil, ama yakında gideceğim."

"Çok güzeldi. İyileşir iyileşmez, keşif turlarıma kaldığım yerden devam etmek istiyorum. Ve tabi, Profesör Sanders cip konusunda bana güvenebilirse..."

"Yalnız başına çıkmanız çok tehlikeli."

"Ama siz çölde tek başınıza yaşıyorsunuz."

"O farklı. Ben çöle alıştım."

"Ben de öğreniyorum. Artık yanımda kum fırtınasına karşı kalın bir kumaş ve yedek su taşımam gerektiğini biliyorum. Tabi bir de telsiz fena olmazdı, ama kampta sadece iki telsiz var ve ben birini alabilecek yetkide değilim."

"Çöl gerçekten acımasız olabiliyor."

"Yine de siz çölü çok seviyorsunuz."

Genç adam cevap vermedi.

"Çölde olmadığınız ve beni oradan oraya taşımak zorunda kalmadığınız zamanlarda neler yapıyorsunuz?"

Tuareg genç kadına baktı. "Bir şeyler yapıyorum işte."

"Barajın planlaması gibi mi?"

"O işle mühendisler ilgileniyor."

"Ne eğitimi aldınız?"

"Makine mühendisliği."

"Peki, sürekli gittiğiniz bir işiniz falan var mı?"

"Şehir merkezinde bir ofisim var. İşimin büyük kısmını amcam için yaptığım özel projeler kaplıyor. Ama buna yakın zamanda başladım. Daha önce, Nura seyahat etmeyi çok sevdiği için, sık sık gezerdik. Bir anlamda ülkenin gayri resmi elçileri gibiydik. En azından Nura öyle söylerdi. Avrupa'yı çok severdi."

"Gerçekten mi? Ama burası da çok güzel bir yer."

Tuareg çadırın kapısında durmuş, genç kadına bakıyordu. Hayatında ilk defa, Nura'nın evden uzakta olmaktan, neden o kadar hoşlandığını sorguluyordu. Evlendikten sonra satın aldığı evin dekorasyonunu, tamamen Nura'ya bırakmıştı. Ve güzel karısı, istediği aksesuarları almak için, Avrupa'ya gitmek istediğini söylemişti. Ama dekorasyon işi bittikten sonra da, evde çok fazla zaman geçirmemişti.

Diğer taraftan, çölü de sevmezdi.

Partilere katılmaya ve alış veriş yapmaya bayılırdı.

Tuareg, Lisa'ya baktı ve ilgisinin samimi olduğunu düşündü. Burada gördüğü her şeyden, gerçekten etkileniyordu. Acaba bunun nedeni, gördüklerinin onun için yabancı ve yeni olmasından mı kaynaklanıyordu? Yoksa, burada on yıl ya da daha fazla yaşadıkten sonra da bu kadar ilgili olabilir miydi?

Tuareg, bu ikinci ihtimale pek şans vermiyordu. Görünüşe göre Lisa yeni bir şeyler keşfetmekten mutluydu ve geçmişin kalıntıları onu etkiliyordu.

Genç adam, gitme zamanının geldiğini düşünüyordu. Görevini yapmış, doktoru getirmiş ve annesinin notunu iletmişti. Notun, sadece bir nezaket ifadesi olduğunu sanıyordu ve davet içermesini hiç beklemiyordu.

Lisa'yı son kez göreceğini sanmıştı. Genç kadın, içinde uzun zaman önce öldüğünü sandığı hisleri uyandırmıştı. Nur, artık hayatta değildi ve kendini bildiği ilk günden beri hayatının aşkıydı. Genç adam için onun yokluğunu sindirebilmek, uzun zaman almıştı ve onu hâlâ il günkü gibi özliyordu. Hiç kimsenin onun yerini alabileceğine inanamıyordu.

Peki, o zaman Lisa'nın saçlarını okşama isteği nereden geliyordu? Neden başkente, resim çekmeye gittiği zaman yanında olmak istiyordu? Neden onu tekrar çadırına, tek kişilik cennetine geri götürmek isteği duyuyordu? Nura'yı bile hiç götürmemişti. Ve Lisa'nın, karısıyla en ufak bir alakası yoktu.

Ne kadar çabuk vedalaşırlarsa, o kadar iyi olacaktı.

"Cuma günü helikopteri gönderirim," dedi ve aceleyle çadırdan çıktı. Doktor al Biminan'ın yanına doğru yürürken, arkasına bakmasa da, genç kadının onu izlediğinden emindi. Ve bundan çok memnundu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cuma günü saat ikiye yaklaşırken, Lisa'nın gerilimi de doruk noktasına ulaşmıştı. En iyi kıyafetlerini toplamıştı, ama yetersiz kalacaklarından emindi. Tuareg'in annesinin bu durumu anlayışla karşılayacağını umuyordu. Yasmin, notunda eşinin hafta sonu evde olmayacağını, Lisa'nın arkadaşlığından memnuniyet duyacağını belirtmişti. Büyük olasılıkla ona, kazı ve Amerika'daki hayatı ile ilgili sorular yöneltecekti.

Helikopterin sesini duyunca, küçük çantasını tekrar kontrol etti. Her şeyi hazırdı. Kamera çantası da yanındaydı. Teklif edilmediği sürece, Yasmin'in evinde resim çekmeyi teklif etmeyecekti. Ama dışarı çıkmaları ihtimaline karşılık hazırlıklı olmak istiyordu.

Profesör Sanders de, onu geçirmek için dışarı çıkmıştı. Lisa helikopterden inen tanımadığı adamı görünce, hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. Tuareg, kendisi gelmemişti. Büyük olasılıkla, annesinin misafirini taşıyamayacak kadar yordu.

Profesör arkasından seslendi. "Şehrin ışıklarına kendini çok kaptırma."

Lisa gülümsedi. Buradaki hayata ve ortama her geçen gün daha fazla alışıyordu.

Pilot elindeki çantayı almak için uzanırken, "Merhaba," dedi. "Lisa Sullinger, değil mi?"

"Evet."

"Ekselansları sizi, annesinin evine götürmem için talimat verdi." Genç kadının binmesine yardım edip, kendisi de yerleştikten sonra, "Ekselansları ayrıca sizin aşağıdaki manzarayı görmekten memnuniyet duyacağınızı, bu yüzden eve gitmeden önce güneye doğru küçük bir tur atmamızı istedi."

"Harika."

Bir süre çölün üstünde dolaştıktan sonra pilot, yönünü başkente doğru çevirdi. Kısa süre sonra da, yüksek bir binanın çatısındaki helikopter pistine indiler.

"Korumalardan biri size, Bayan Al Shaldor'un dairesine kadar eşlik edecek."

Pilot, Lisa'nın inmesine yardım etti.

"Bu güzel uçuş için teşekkür ederim," dedi genç kadın.

Onu bekleyen ve pilottan eşyalarını alan korumayla birlikte asansöre bindi. Sadece bir kaç kat indiler ve küçük bir hole çıktılar. Holde tek bir kapı vardı. Üniformalı koruma kapıyı çaldı ve onları bir hizmetkâr karşıladı.

"Hoşgeldiniz. Madam sizi salonda bekliyor. Lütfen."

Hizmetkâr, Lisa'yı salona götürdü.

Daire gerçekten çok büyüktü. Uzun koridorda bir süre yürüdüktan sonra, geniş penceresinden müthiş bir şehir manzarası görünen çok aydınlık bir salona girdiler, çok sevindim." Yasmin, Lisa'yı ayakta karşılamıştı. Kanepeyi işaret etti. "Çay istedim. İngilizlerin çok hoş bir alışkanlığı bu. Bileğiniz nasıl? Tuareg'den duyduğuma göre iyileşme yolundaymışsınız."

"Çok daha iyiyim." Lisa ayağındaki botları işaret etti. "Bunlarla daha rahat hareket edebiliyorum."

Bir iki dakika sonra içeri gümüş bir servis tepsiyle, bir hizmetkâr girdi.

Lisa tepsideki şık porselenlere ve gümüş takımlara hayranlıkla baktı. "Çok güzeller."

"Seyahat etmenin en güzel tarafı, yeni yerlerde gördüğümüz şeyleri kendi hayatımıza katmaktır," dedi Yasmin. "Biliyor musunuz, film izlerken patlamış mısır yemeği de çok severim. Bir Amerika seyahati sonrasında benimsediğim bir alışkanlık bu da."

"İnanın çok yaygın bir gelenektir," dedi Lisa gülerek.

"Hadi, bana haftanızın nasıl geçtiğini anlatın."

Lisa anlatmaya başlamadan önce, kamera çantasının getirilmesini rica etti. Böylece çektiği resimleri de gösterebilecekti.

Ertesi akşam, Lisa, Yasmin'in yanında çok rahat hissetmeye başlamıştı. Kadın, kendini rahat hissetmesi için büyük özen gösteriyordu. Avrupa ve Amerika'ya sık sık seyahat ettiği için, Lisa'yla paylaşacak çok şeyi vardı.

Yeğenin doğum günü partisine birlikte gitmeleri konusunda ısrar etmişti. Lisa uygun kıyafeti olmadığını söyleyince, hemen bir alışveriş turu icat etmişti. Genç kadın kendi elbisesini, kendisi satın almak konusunda ısrar edince, kesinlikle karşı çıkmıştı.

"Kendim kadar, kızlarım ve yeğenlerim için de bir şeyler almayı severim. Lütfen bana izin verin," demişti.

Lisa ise ısrarcıydı. Bulduğu koyu pembe, düz hatlı ve vücuduna oturan elbiseyi çok sevmişti. Her ne kadar elbise düşündüğünden de pahalıya mal olsa da, ev sahibesini utandırmak istemiyordu. Elbiseyle birlikte giymek üzere alçak topuklu bir çift ayakkabı da seçmişti. Ne de olsa, partide mümkün olduğunca oturmayı planlıyordu.

Lisa, doğum günü sahibesinin resimlerini çekmeyi ve hediye olarak partinin bir albümünü oluşturmayı teklif edince, Yasmin memnuniyetle kabul etmişti. Tuareg gelmeden önce, salonda buluşmak üzere sözleşip, odalarına çekildiler.

Genç adamın onları alma saati yaklaştıkça, Lisa'nın gerilimi de artıyordu. Partiye katılmasının iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Arapça konuşamıyordu ve insanların İngilizce konuştuğunu da sanmıyordu.

Salonda buluştuklarında, Yasmin de en az onun kadar gergin görünüyordu. Yoksa onu davet ettiği için pişman mı olmuştu.

"Umarım gelir," dedi yaşlı kadın.

Lisa "Kim," diye sordu.

"Tuareg. Nura öldüğünden beri hiç bir aile toplantısına katılmadı. Bu akşam geleceğini söylemiş, ama ben yine de son dakikada vazgeçmesinden çekiniyorum."

"Eşini yakın zamanda mı kaybetti?"

"Üç sene oldu," dedi Yasmin mutsuz bir sesle. "Tam bir trajedi. Çok güzel bir çifttiler. İkisi de uzun boylu ve inceydiler. Nura çok enerjik bir kadındı. Her zaman hareket halindeydi. Partilere katılmayı ve kendisi parti vermeyi çok severdi. Bu akşam onun için çok büyük bir olay olurdu. İkisi de birbirlerinden başka kimseyi hayatlarına sokmadılar."

"Nasıl öldü?"

"Anorizma. Tamamen beklenmedik bir olaydı. Birden acı dolu bir çığlık attı ve ellerini başına götürüp, yere yığıldı. Ve bir kaç dakika içinde de öldü. Hepimiz donup kalmıştık. Daha otuz yaşındaydı."

Lisa'dan bir yaş büyüktü. "Çok trajik bir olay," dedi genç kadın. "Çocukları yok muydu?" Dul kalmak berbat bir şey olmalıydı, ama çocuk sahibi olmak insanın acısını bir nebze de olsa yatıştırabilirdi.

"Hayır, yoktu. Nura, gezmeyi çok sevdiği için, henüz yerleşik bir hayat kurmak istemiyordu. Bana sorarsanız, çocuk sahibi olmalarına az kalmıştı." Yasmin derin bir iç çekti. "Ne yazık ki Tuareg'den torunlarım olamayacak. Masada Nura'nın bir resmi var. Çocuklarının çok güzel olacağından emindim."

Lisa yerinden kalkıp, resme baktı. Gerçekten güzel bir kadındı.

"Tekrar evlenebilir," dedi Lisa. Nura'yı şahsen tanıyıp fotoğraflarını çekmek isterdi.

Yasmin acıyla başını salladı. "Başka hiç bir kadının, onu Nura gibi kendine bağlayabileceğini sanmam. Başka evlatlarım da var ve onların bana torun vermeleri için dua ediyorum."

Lisa kaşlarını çattı. Kulağa fazla dramatik geliyordu. Onun tanıdığı adam, bütün hayatını rafa kaldıracak bir tipe benzemiyordu. Günün birinde kendine en az Nura kadar muhteşem bir kadın bulabilir ve tekrar aşık olabilirdi.

Tam çerçeveyi yerine bırakmıştı ki, kapının açıldığını duydu. Döndüğü zaman, içeri giren Tuareg'i gördü.

"Tuareg, biz de gelemeyeceğini düşünmeye başlamıştık," dedi, Yasmin ayağa kalkarken. "Hazırız. Lisa, partinin resmini çekmeyi ve bir albüm yapıp, Jeppa'ya hediye etmeyi önerdi."

"O zaman kuzenimin bugün şanslı günü demektir. Ben de hedye olarak, Lisa'nın kitaplarından birini götürüyorum."

"Gerçekten mi?" Genç kadın kulaklarına inanamıyordu.

"Şu çocukluk günleriyle ilgili olan..."

Lisa bundan büyük bir mutluluk duymuştu.

Onları partiye götüren limuzin, Lisa'nın hayatında ilk defa gördüğü bir ihtişama sahipti. Kısa süre içinde, Tuareg'in dayısının evine varmışlardı. Merdivenleri çıkarken, bir an önce fotoğraf çekmeye başlamak için sabırsızlanıyordu. Her yaştan misafir var gibiydi. Ama hepsinin ortak noktası, hiç şüphesiz ortalığı çınlatan kahkahalardı.

Salon çok şık bir şekilde süslenmişti. Bayan misafirler, gösterişli takıları ve rengârenk kıyafetleriyle, erkekler de şık takımlarıyla ortamı güzelleştiriyorlardı. Görünüşe göre, herkes Batı tarzı kıyafetleri tercih etmişlerdi. Lisa, önce bu duruma şaşırdı. O, davetlilerin çoğunun Araplara özgü stilde giyinmiş olacağını tahmin ediyordu.

Kalabalığı yarıp, parti sahibi Jeppa'nın yanına ulaşmaları bir kaç dakikalarını aldı. Genç kız, Tuareg'i görünce boynuna atıldı ve uzun süre öyle kaldı. Sonra, arapça bir şeyler söyledi. Lisa, onun ne dediğini anlayabilmeyi çok isterdi. Çantasından kamerasını çıkarıp bir resim çekti. Tuareg, kuzeninin kollarından sıyrılınca, annesine ve Lisa'ya döndü.

"Jeppa, annemin misafiri Lisa Sullinger. Lisa, kuzenim Jeppa."

"Doğum günün kutlu olsun Jeppa," dedi Lisa. "Umarım, burada olmamın senin için sakıncası yoktur."

"Tabi ki yok. Tanıştığımıza çok sevindim." Genç kız tekrar Tuareg'e döndü. "Burada olduğun için o kadar mutluyum ki... Müt-hiş bir doğum günü hediyesi oldun." Sonra halasına dönüp, arapça bir şeyler söyledi.

Tuareg, Lisa'ya döndü ve "Gelin size içecek bir şey alalım. Hem bu arada ailenin diğer fertleriyle de tanışsınız."

Hemen hemen tanıştığı herkes, kazıya büyük ilgi gösteriyordu. Bu, Lisa için sohbeti kolaylaştıran bir malzeme olmuştu. Ancak zaman zaman insanların bakışıklarını da hissetmiyor değildi. Lisa, bunun nedenini anlamaya çalışsa da, hiç bir fikri yoktu. Acaba aile toplantısına gelmesi tuhaf mı kaçmıştı?

İlk fırsatta arka plana kaçtı ve Tuareg'e "Biraz resim çekmek istiyorum," dedi. "Siz keyfinize bakın."

"Bana ne tür resimler çekmek istediğinizi söyler misiniz?"

"Ortalıkta dolaşıp, insanların doğal hallerini görüntülemem, ayıp olur mu?"

"Hayır, keyfinize bakın."

"Tamam. Bu arada siz de beni düşünmeyin, arkadaşlarınızla sohbet edin."

Tuareg kalabalığa baktı. "Sanırım konuşmak istediğim herkesle konuştum."

Bu cevap genç kadını şaşırtmıştı, ama oyalanmadan resim çekme işine girişti. Misafirleri yeterince çektiğine ikna olunca, doğum günü sahibine yöneldi.

Tam makineyi gözüne yaklaştırmıştı ki, bir adam önüne çıktı ve makineyi elinden aldı.

"Hey..."

Tuareg hemen yanına geldi ve adama bir şeyler söyledi. Adam kısa bir an tereddüt ettikten sonra, Lisa'nın önünde eğildi ve kamerasını iade edip uzaklaştı. Ama gözlerini bir an bile genç kadından ayırmıyordu.

"Sadece istenmeyen resimlerin çekilmemesi için önlem almaya çalışıyordum," dedi Tuareg. "Benimle birlikte olduğunu izah ettim. Ailenin de durumdan haberdar olduğunu söyledim."

"Jeppa da dahil mi?"

"Hayır, o bilseydi, bu konu üzerinde biraz düşünürdü sanırım. Devam edin."

Lisa, bu emir karşısında gülümsedi. "Baş üstüne, efendim."

Jeppa'nın bir kaç resmini çekti. Arkadaşlarıyla sohbet ederken, gülerken, dans ederken, halasıyla konuşurken...

Tuareg'e döndü ve "Haydi, siz de yanlarına gidin," dedi. "Bir de üçünüzün resmini çekeyim."

Tuareg akli başka bir yerdeymiş gibi, "Bu defa olmaz," dedi. Çevrelerini saran insanlara baktı. Hepsini çok iyi tanı, ama hiç biriyle konuşmak istemiyordu. Nura olsa çok eğlenirdi, ama genç adam için hiç bir cazibesi kalmamıştı. Gerçi, karısını memnun etmek için partilere katılmaya devam etmişti.

Lisa, "O zaman şuraya oturalım mı," diye sorunca, kendine geldi. "Bileğim acımaya başladı."

"Daha önce söylemeliydiniz." Tuareg genç kadının dirseğinden tuttu ve köşedeki oturma guruplarından birine götürdü. Bilerek kuytu bir köşe seçmişti. Diğerleriyle sohbeta girmek hiç içinden gelmiyordu.

Genç kadının bileğine baktı.

"Biraz acıyor, ama dinlenince geçeceğinden eminim."

"Eve dönmek ister misiniz?"

"Bu kadar erken mi?"

Genç adam hafifçe gülümsedi, "Bana kalsa iki saat önce gitmiştim."

"Ya anneniz ne olacak?"

"Onu bulup, eğer şimdi gitmek istemezse arabamı geri gönderebileceğimi söylerim."

"Böyle erkenden gitmek kabalık olur gibime geliyor."

"Ben çok sıkıldım. Aynı şeyi sizin için de iddia edebilirim. Bileğinizin bu haliyle, kimsenin alınacağını sanmam. Bekleyin, hemen dönerim."

Tuareg, erkenden ayrılmak için bir bahanesi olduğuna memnundu. Önce annesine, sonra kuzenine veda etti.

Jeppa gülümseyerek, "Gelmene çok sevindim," dedi. "Arkadaşınla tanışmaktan büyük keyif aldım." Başıyla Lisa'nın oturduğu köşeyi işaret ediyordu. Kim bilir aklından neler geçiyordu. Tuareg bir an onu düzeltmeye niyetlendi, ama sonra vazgeçti.

"Onu daha yakından tanımak isterim," dedi kuzeni. "Nura'sız çok zor olduğunu biliyorum. Onu hepimiz özleyeceğiz. Ama sonunda birlikte zaman geçirecek birini bulmana da memnun oldum."

"Lisa, annemin misafiri," dedi Tuareg aksi bir sesle.

Jeppa bir kahkaha attı. "Tabi ya... Başınızda bir gözetmen olmadan, senin evinde kalması yakışık almazdı. Annen işini biliyor."

Tuareg, kuzenini yanağından öpüp veda etti. Jeppa, aklından geçen şüpheleri doğruluyordu. Yoksa annesi çöpçatanlık mı yapmaya çalışıyordu? Babası iş için Paris'teydi. Acaba evde olsaydı, duruma müdahale eder miydi?

Tekrar yanına döndüğü zaman Lisa onu gülümseyerek karşıladı. Yine de acı çektiği belli oluyordu.

"İyi misiniz?"

"İyiyim. Sanırım ne kadar oturursam, tekrar ayağa kalkmam o kadar zor olacak."

"Sizi taşımamı ister misiniz?"

"Tanrı aşkına, hayır. Bu çok utanç verici olurdu."

Eve kadar hemen hiç konuşmadılar. Binaya girip asansöre bindikleri zaman, Tuareg sırf bir şeyler söylemiş olmak için, "Hafta sonunuz güzel geçiyor mu," diye sordu.

"Çok. Annenizle alışverişe bile çıktık. Müthiş bir deneyimdi. Arabayla geçerken bir kaç resim çektim."

Tuareg anahtarıyla dairenin kapısını açtı ve genç kadını içeri soktu. Oturma odasına girdikleri zaman Lisa, pencereden şehrin ışıklarını görünce heyecanını belli eden bir sesle, "Lütfen ışıkları hemen yakmayın," dedi. "Müthiş bir manzara..." Gittikçe daha fazla topallayan ayağıyla pencereye yaklaştı. "Keşke manzara çekimlerimde kullandığım diğer makinemi de yanımda getirseydim."

"Seattle'de de şehir ışıkları olduğundan eminim."

"Var tabi ve ben de böyle bir manzarayla karşı karşıya kaldığım zaman orada da büyüleniyorum. Çok güzel değil mi?"

Genç adamın cevap vermediğini görünce, döndü baktı. Tuareg de yanında durmuş, pencereden dışarı bakıyordu, ama aynı şeyi görmüyor gibiydiler. "Tuareg?"

"Efendim?"

"Beni o kum fırtınasından kurtarıp, annenizle tanıştırdığınız için minnettarım."

"Kader."

"Belki. Ayrıca bu gece çok güzel vakit geçirdim. Hiç tahmin etmiyordum."

"Neden?"

"Çünkü dilinizi bilmiyorum ve genelde bu tarz çevrelerde pek bulunmam."

Tuareg ona şöyle bir baktıktan sonra, gözlerini tekrar pencereye çevirdi. Ona bakmadığı zaman, sadece annesinin misafiri olduğunu hatırlaması daha kolay oluyordu.

"Bu tarz çevreler derken?"

"Şey... Yani Şeyhler, Arap aleminin kraliyet ailesi sayılır, değil mi? Ben sıradan insanlara alışkınım."

"Biz de sıradan insanlarız. Sanki, uzaylı yaratıklarımız gibi konuşuyorsunuz."

Lisa omuz silkti. Ona göre Tuareg, tabi ki farklı bir adamdı. Sadece Şeyh olduğu için değil, daha ziyade kökenlerinden ötürü böyle hissediyordu. Yakışıklı ve güçlü bir erkekti. Hemen hemen bütün dünyayı gezmişti. Üstelik halkının hayatını iyileştirmek için kafa yoruyordu.

Lisa, pencereden bakmaya devam ediyor, ama artık şehir ışıklarını görmüyordu. Tuareg'in onu kollarının arasında taşıdığı anları düşünmemek elinde değildi. Gözlerini kapatsa ve derin bir nefes alsa, genç adamın kokusunu duyacaktı. Onun kollarında, kendini o kadar güvende hissetmişti ki...

Gözlerini açtı ve bir kaç adım uzaklaştı. Kibarca iyi geceler dileyip odasına geçmeliydi. Ama Tuareg, elini uzatıp onu durdurdu.

Sonra kendine çevirdi ve gözlerinin içine bakarak, "Karımı çok severdim," dedi. "Yeni bir eş aramıyorum."

Lisa gözlerini kırptırdı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?"

"Tamam."

"Eğer annemin bir şeyler ayarladığı gibi bir hisse kapıldıysan, bütün bunların benim bilgim ya da iznim dahilinde olmadığını bilmelisin."

"Böyle bir şey aklıma bile gelmedi. Yoksa annenizin çöpçatanlık yapmaya çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Annemin, çok mutlu bir evliliği var. Beni tekrar mutlu görmek istediğinden eminim."

"Sanırım anneniz, insanın sadece kendi isteğiyle mutlu olabileceğini anlamalı. Üstelik belki de sadece evli olduğu için değil, babanızla evli olduğu için o kadar mutludur." Genç kadın arkaya doğru bir kaç adım attı. "Sanırım artık vedalaşma zamanımız geldi. Böylece kafanız da rahatlayacaktır. Kazı sahasına dönmek için araç kiralayabilirim. Benim için hiç bir şey yapmanız gerekmiyor. Annenize misafirperverliğinden dolayı teşekkür edip, kampa dönsem iyi olacak. Tekrar görüşmek isterse çok işimin olduğunu söyleyip özür dilerim. Böylece sizde, çöpçatanlık çabalarından kurtulmuş olursunuz."

Lisa'nın öfkelenmediği, her halinden belliydi. Oysa Tuareg, onu üzmemek istememişti.

"Annem bana yardım ettiğini sanıyor. Karımın yokluğunu atlatamadığımı sanıyor."

"Karınızı çok sevdiğinizi biliyor aslında. Ama tekrar evlenmeyeceğinizi sanıyor. Bence siz, bütün bunları kafanızda kuruyorsunuz."

"Ama Jeppa da benim gibi düşünüyor."

"Bakın, kuzeninizin ne düşündüğü konusunda yapabileceğim bir şey yok. Artık yatsam iyi olacak. İyi geceler."

Tuareg genç kadına uzun uzun baktı. "Nura'yı her zaman seveceğim."

"Ne güzel. İnanın, hiç bir kadın ikinci en iyi olmakla yetinmek istemez. Özellikle de arada bir hayalet varken. İyi geceler Tuareg." Lisa uzaklaşmak için döndü, ama Tuareg onu bir kez daha durdurdu.

Bir anda odanın içi ışıkla dolmuştu. Lisa gözlerini kırptırıp beklenmedik aydınlığa alışmaya çalıştı ve kapıda duran hizmetkârı gördü. Zavalılık telaş içinde bir şeyler geveleyip hızla odadan kaçtı.

Tuareg, hizmetkârın peşinden koştu ve bir şeyler söyledi.

Lisa olduğu yerde durup, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Tuareg nasıl olur da onun, annesinin gizli niyetlerinden memnuniyet duyabileceğini ima ederdi ki. Başını dikleştirerek, kapıya yürüdü.

Koridorda konuşan Tuareg ve hizmetkâra iyi geceler dileyip, odasına yürüdü. Tuareg arkasından seslendi, ama genç kadını durmaya niyeti yoktu.

Odasına girmesinin üzerinden bir kaç saniye geçmişti ki, kapının vurulduğunu duydu.

"Lisa?"

"Lütfen gidin."

"Bir hatam olduysa, özür dilemek isterim."

"Özrünüz kabul edildi. Ve evet, hatalıydınız. İyi geceler."

"Bırak da izah edeyim."

"İzah edecek hiç bir şey yok. Bu işi daha fazla büyütmeyselim."

Genç kadın durdu ve dinledi. Ancak Tuareg'den hiç bir ses gelmiyordu. Ne bekliyordu ki? Onun gibi Şeyh'ler, Seattle'den gelme fotoğrafçılara aşık olmazlardı ki. Özellikle de, Lisa gibi sıradan görünüşlü, arkasında bir ailesi olmayan kadınlara... Genç kadın bunu çok iyi biliyordu. Ve bir de Tuareg'den duymaya hiç ihtiyacı yoktu.

Tarama:mistero Düzenleme:buk@

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Lisa, ev sahibesini biraz çekinceyle selamladı.

Tuareg'in, annesi hakkında haklı olabileceğini düşünüyordu. Yoksa onun yaşında bir kadın Lisa'nın arkadaşlığından neden keyif alırdı ki?

Lisa masaya yerleştikten hemen sonra, hizmetkârlardan biri elinde bir tepsiyle odaya girdi ve kahve, taze meyve ve çörekten oluşan kahvaltı servisini yaptı.

"Kazı sahasına, beklediğimden erken dönmem gerekecek," dedi genç kadın.

"Ah, öyle mi? Ben de bugün sizi çok sevdiğim bir arkadaşına götürecektim."

"Harika olurdu, ama sahada çalışma devam ediyor. Zamanımız daralıyor ve benim de yapmam gereken çok iş var. Ayrıca, dün akşamki resimleri bir an önce Jeppa'ya takdim etmek istiyorum."

Gerçi albümü Jeppa'ya nasıl ulaştıracağı da meçhuldü.

"Lütfen öğle yemeğini de benimle yiyin. Sonra sizi götürmesi için birini ayarlarım."

Lisa gülümsedi. Yasmin'in, Tuareg'i araması fikri kalp atışlarını hızlandırmıştı. Her ne kadar kampa arabayla ulaşmak, helikopterden daha uzun sürecek olsa da, Tuareg'i tekrar görmek istemiyordu.

"Jeppa'nın partisinde eğlendiniz mi?"

Lisa gülümsedi ve ev sahibinin partideki aile fertleriyle ilgili anlattıklarını dinlemeye çalıştı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Bir kaç saat sonra helikopterin tanıdık sesini duyduğunda, eşyalarını toplamıştı. Geldiği zaman üstünde olan kot pantolon ve beyaz tişörtü giymişti. Ve tabi botlarını.

Bir kaç dakika sonra kapı çaldı ve Tuareg içeri girdi. Oysa Lisa yerine pilotunu göndermiş olması için dua ediyordu.

Yasmin ile vedalaştıktan sonra, genç adamla birlikte helikoptere yürüdüler. Pilot koltuğunda, önceki gün Lisa'yı eve getiren pilot oturuyordu. Lisa arkaya geçti. Tuareg de yardımcı pilot koltuğuna yerleşti.

Hiç konuşmamışlardı. Lisa elinde olmadan, annesinin aralarını yapma çabası olmasa, genç adamın tavrının ne olacağını merak ediyordu. Onu gerçek bir randevuya davet eder miydi? Aile partisi dışında bir yemeğe ya da dansa çıkarır mıydı? Onun kolları arasında dans pistinde olmak, kim bilir ne güzel olurdu.

Helikopter yavaş yavaş havalanırken, Lisa başını cama yasladı. Onu kalbini çalmak için hazırlanan bir komplonun suç ortağı gibi gören adamla arasında, sadece bir metre vardı.

Kampa indiklerinde Tuareg genç kadından önce yere atladı ve dönüp ona elini uzattı. Lisa, genç adamın elini tutarken, içinin bir tuhaf olduğunu hissetti.

Yere inmesiyle, elini çekmesi bir olmuştu. Pilot ona çantalarını uzattı, ama Tuareg hızla uzanıp çantaları ondan önce aldı. "Seni çadırına kadar götürüyüm."

"İdare ederim," dedi genç kadın. "Yanlış bir fikre kapılmanızı istemem."

Günlerden Cumartesi olduğu için, ekip kampın çeşitli yerlerine dağılmıştı. Bir kısmı onları görünce el salladılar, ama hiç biri yerinden kalkıp, yanlarına gelmedi.

Hava çok sıcaktı. En ufak bir kıpırtı yoktu. Genç kadının çadırının önüne gelince, Tuareg çantaları uzattı.

"Umarım özrümü kabul etmişsinizdir."

"Tabi ki. Basit bir yanlış anlamaydı."

Lisa, önceki gece partide geçirdiği keyifli saatlerden sonra, genç adamın sözlerini duyunca, bir hayal aleminde yaşadığını anlamıştı. Aklını başında tutmak zorundaydı.

"Güle güle," dedi. "Beni bıraktığınız için teşekkürler." Döndü ve başını dik tutmaya özen göstererek çadıra girdi.

Tuareg bu hareketin, 'git' anlamına geldiğini biliyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Alışık olduğu bir durum değildi.

Karısı hayatta olsa ve Lisa'yı tanısa, onu sever miydi acaba? Bu Amerikalı kadın, tanıdığı bütün kadınlardan o kadar farklıydı ki.

Çekici bir tazelik hissi yayıyordu. Ve yansıttığı heyecan, insana güç veriyordu. Önceki gece onu annesiyle işbirliği yapmakla suçlarken, haksızlık etmişti. Eğer konuyu derinlemesine düşünse, annesinin onu Moquansaid'den bir kadınla evlendirmeyi tercih edeceğini düşünürdü.

Üstelik Lisa, onunla hiç flört etmemişti.

Tuareg dönüp, helikoptere baktı. Buradan ayrıldıktan sonra kampla telsiz aracılığıyla iletişim kurmaya devam edecekti. Böylece Lisa'nın bileğiyle ilgili bir ihtiyacı olup olmadığını öğrenebilirdi.

Profesör Sanders, heyecanlı adımlarla ona doğru geliyordu.

"Şeyh al Shaldor, daha önce geldiğinizde sizi tanıyamadım. Hepimiz bizi tekrar ziyaret ettiğinize çok sevindik. Size göstermemi ya da anlatmamı istediğiniz herhangi bir şey var mı?"

Tuareg, profesöre selam verdi. "Geçen sefer beni gezdirmiştiniz. Bence, beklentinin üzerinde bir başarı sergiliyorsunuz. Amcam çok memnun olacak."

"Gerçekten müthiş bir şey... Biraz daha kalıp, şu anda üzerinde çalıştığımız yeni katmanın bulgularını sizinle paylaşmamıza olanak

tanırsanız çok seviniriz. Hızlı hareket edersek, yeni bulguları zede-
leme riskimiz var, ama zamanımız çok kısıtlı. Belki süreyi uzatabi-
lirsek..."

"Bu benim alanım değil," dedi Tuareg. Zaten bu kazı işi onun
baraj projesi için, pahalıya patlıyordu. Ona kalsa, arkeologlardan
hemen ertesi gün toparlanıp gitmelerini isterdi.

"Bizim adımıza, amcanızla görüşseniz..."

"Hayır. Aslında ben bu kazının bitmesi için sabırsızlanıyorum.
Baraj projesinde çalışıyorum."

"Ah, anlıyorum. Belki biraz daha bizimle kalıp, neler bulduğu-
muzı görseniz, bu kazının aslında ne kadar büyük katkısı olduğunu
anlayabilirsiniz."

Tuareg helikoptere ulaşmıştı. Fikrini değiştirmek gibi bir niyeti
yoktu. Yine de, kapıları kapatmamak gerektiğini öğrenmişti. Omzu-
nun üstünden Lisa'nın çadırına baktı. Acaba tekrar gelmek için za-
man bulabilecek miydi?

Bunu istiyor olduğunu fark etmek, onu şaşırtmıştı.

"Belki de... Tekrar ziyarete gelmeye karar verirsem, size haber
veririm." İlerleyen günlerde o tatlı fotoğrafçıyı unutup, unutamaya-
cağına bakacaktı. Olmazsa, belki tekrar ziyarete gelebilirdi.

"Aslında bizimle bir kaç gün kalmanız, çok hoşumuza giderdi.
Buradaki konaklama imkânları sizin alışık olduğunuz türden olma-
yabilir, ama bana sorarsanız buradaki işlerden gerçekten etkilenecek
ve olumsuzlukları hissetmeyeceksiniz bile."

"Ben dışarıda kamp yapmaya alışığımdır," dedi Tuareg.

Kapıyı aralık bırakmıştı. Veda edip helikopterine bindi ve bir
kaç saniye içinde havalandılar.

Lisa yatağına oturmuştu. Gitmişti işte... Vedalara alışık as-
lında. İlk vedası, yaşadığı en acımasız deneyim olmuştu. Annesi
yağmurlu bir günde sadece bir kaç metre ötesinde hayata gözlerini
yummıştı. Ve sonra babası... Aradan bir kaç sene geçmeden, onu
da kaybetmişti. Yaşadığı evler, aklından bir film şeridi geçti. En

iyisi Brewster'ların eviydi. Mahoney'lerinki ise en kötüsü. Kalifor-
niya'ya taşınırken arkadaşı Jill'e veda etmek zorunda kalmıştı.

Kendini toparlamak zorundaydı. Kendine acıyarak kaybedecek
zamanı yoktu. En iyi kamerasına uzandı ve yokluğunda çıkarılan
parçaların resimlerini çekmek için, harekete geçti.

Çarşamba günü, tuhaf bir hava vardı. Gökyüzü bulutluydu ama
hemen yağmur yağacağına benzemiyordu. Zaman zaman sert bir rüz-
gâr esiyordu. Lisa son derece huzursuzdu. Fırtına dendiği zaman içi
bir tuhaf oluyordu. Çadırı rüzgârın etkisiyle sallanıyordu. Masadaki
kâğıtların uçmasını engellemek için, üstlerine taşlar koymuştu.

"Kâğıtları korumak için ilginç bir yöntem."

Tuareg'in sesini duyduğunda, önce hayal kurduğunu sandı. Hız-
la başını çevirdi ve çadırın girişinde, üstünde geleneksel Arap kıya-
fetleriyle onu gördü.

"Geleceğinizden haberim yoktu," diyebilirdi. "Helikopteri duy-
madım."

"Çölde seyahat etmenin başka yolları da vardır."

"Atla mı geldiniz?"

"Ham'in egzersize ihtiyacı vardı. Ayrıca hava da pek parlak de-
ğil. Uçmak istemedim."

"Sizi tekrar görmeyi beklemiyordum."

"Profesör Sanders davet etmişti. Kazı süresini uzatabilmek için,
lobi çalışması yapmaya çalışıyor."

"Bu harika olurdu. Yani süreyi uzatmanız. Burada keşfedilmeyi
bekleyen o kadar çok şey var ki... Bütün bunların sular altında kala-
cağını düşünmek zor."

"Sen de başlama. Görüşümü biliyorsun. Kolay kolay değiştire-
ceğimi sanmıyorum." Rüzgâr, genç adamın elbisesini havalandırdı.
"Hava gittikçe kötüleşiyor."

"O zaman burada işiniz ne? Evinizde olmanız gerekmez mi?"

"Biraz yağmurdan kimseye zarar gelmez."

Lisa yaşadığı trajediyi düşünüp, gözlerini kaçırdı.

"Profesörle görüşüp, çok gururlandığı kazı sahasını daha yakından göreceğim. Belki öğle yemeğinden sonra, tabi sen de istersen, yakın bir bölgede koyun besleyen göçebeleri görmeye gidebiliriz."

Lisa arada kalmıştı. Tuareg'le zaman geçirmemesi gerektiğini biliyordu. Ama öğleden sonrayı onunla geçirmek düşüncesi, başlı başına bir heyecan vesilesiydi.

"Ciple gidip geliriz," dedi genç adam. "Fazla uzun sürmez."

Böyle söylediği zaman, nasıl karşı çıkabilirdi ki? Aslına bakılırsa, hangi şekilde söylenirse söylensin, Lisa'nın karşı koyması gibi bir olasılık yoktu.

Yemekten sonra Tuareg yüzünü, sadece gözleri açıkta kalacak şekilde sardı. Profesör Sanders'ten, ciplerden birini kullanmak için izin istemişti. Lisa'nın da yüzünü sarması konusunda ısrar ettikten sonra, bir cip seçti ve yola çıktılar.

Uzun bir süre boyunca, her ikisi de hiç konuşmadı. Sonunda sığ bir nehrin aktığı bir bölgeye vardılar. Nehrin çevresinde, seyrek de olsa, bitki örtüsü belirmeye başlamıştı.

"Baraj kurulduğu zaman bütün bunlar yok olacak, değil mi?"

"Baraj gölünün tam kapasitesine ulaşması seneler sürecektir. Ama burası sel altında kalacak, ilk bölge olacak."

"Bir düşünsenize," dedi Lisa. "Bu ağaçların yetişmesi yüz yıldan fazla sürmüştür. Yeryüzünde, onları en son gören insanlar biz olabiliriz."

"Çok romantiksin," dedi genç adam. "Doğmak, yaşamak ve ölmek doğanın kanunu. Burada baraj kurulduktan sonra, daha çok ağaç yetişecek. Hiç bir şeyin büyümediği yerlerden bile mahsul alınabilecek."

"Hımm...."

"Yoksa sen ilerleme yapılmaması gerektiğine inananlardan mısın?"

"Tabi ki hayır. Atalarımız gibi yaşamaktan nefret ederdim. Yine de, ilerlemenin başka yollarını bulamıyor olmamız bana çok acı geliyor."

"Resim çeksene."

"Çok iyi fikir." Lisa makinesini çıkarıp, bir kaç poz aldıktan sonra, Tuareg'e döndü. "Şu ağaçların yanına gitmeye ne dersiniz? Böylece, ağaçların yüksekliği konusunda perspektif yakalamış oluruz."

Genç adam kısa bir tereddüitten sonra, Lisa'nın işaret ettiği tarafa yürüdü.

Lisa bir kaç poz aldıktan sonra, "Teşekkürler," dedi. "İsterseniz size de kopyalarını gönderirim."

"Gerek yok. Resimlerimi paylaştığım kimsem yok."

Lisa kamerasını kucağına bırakıp, şapkasını düzeltti. Oturup Tuareg'in yalnızlığına üzülecek hali yoktu. Onun en azından annesi, babası ve kocaman bir ailesi vardı. Lisa'nın ise, topu topu bir kaç yakın arkadaşı vardı, o kadar.

Ama o, hayatla bağlarını kesmiyordu.

Bu düşünce onu şaşırtmıştı. Gerçi çok haklı da sayılmazdı. Tuareg de hayatla bağlarını kesmiyordu. Ülkesi için çok uzun soluklu bir projeyle uğraşıyordu. Annesiyle çok iyi ilişkileri vardı. O geceki partide, herkes tarafından da çok hoş karşılanmıştı.

Yine de derin bir yalnızlık hissi yaydığı kesindi.

"Yakında, göçebelerin yerleşim alanına varacağız."

Lisa oraya varmak için can atıyordu. Engebeli yolda cip o kadar çok sarsılıyordu ki, bacağı sancımaya başlamıştı.

Bir süre sonra, göçebe çadırları ufukta görüldü. Göçebeler kolayca yer değiştirebilecek bir düzenle yaşarlardı. Koyunları, nehrin kıyısındaki çalılarının arasına dağılmıştı.

Tuareg cipini durdurdu ve insanlara seslendi. Bir kaç dakika içinde Lisa, oradaki insanların ikram ettikleri sudan içiyordu.

İnsanlar mesafeli ve ama güler yüzlüydüler. Tuareg, kendi dilinde bir şeyler anlatmakla meşguldü.

Lisa çantasındaki şekerleri çıkardığı zaman, kadınlar ve çocuklar heyecan içinde zıplamaya başladılar.

"Genelde böyle ikramlar bulamıyorlar," diye açıkladı Tuareg. "Bunu düşünmen büyük incelik."

"Bu sıcakta dayanıklı olan tek şey bu," dedi Lisa. "Aslında ben bitter çikolata severim. Profesör Sanders de dondurma için yarım aylığını verebilir. Çocukların şekerden hoşlanması, beni çok sevindirdi."

Tuareg, göçebe kadınların Lisa'ya kamplarını gezdirmelerini önerdi. Böylece nasıl yaşadıklarını daha yakından görebilecek ve resimleyebilecekti.

Tuareg de yanında yaşlı adamlarla birlikte onların peşinde geziyordu. "Baraj konusunda mutlu değiller," dedi.

"Sizin hayatınızı kökünden değiştirecek olsaydı, siz olur muydunuz? Öyle görünüyor ki bu proje herkesi sizin kadar heyecanlandırmıyor. En azından arkeologlar konusunda eminim. Şimdi de bu çobanlar..."

"Belki mutlu değiller. Ama bu proje hayat kalitelerini yükseltecek."

"Değişim, alışılması güç bir şeydir. İyi yönde bile olsa..." Lisa adamlara fotoğraf makinesini işaret etti. Tuareg, Arapça bir şeyler söyledi ve adamlar gülümseyerek poz verdiler.

Saatler hızla akıp gitmişti. Hava kararmadan kampta olmaları gerekiyordu, ama Lisa hiç istekli değildi.

Rüzgâr büyük ölçüde hafıflemişti. Cipe binip insanlara el sallarken Lisa, "Beni de getirdiğiniz için çok teşekkürler," dedi. "Çocukları görmek çok iyi geldi. Genelde çocuklarla sık sık bir araya gelemiyorum."

"Ama gelmelisin. Onlarla çok iyi diyalog kurabiliyorsun. Dillerini bilmesen bile..."

Kampa vardıklarında herkes akşam yemeğine geçmişti. Lisa ve Tuareg, insanları selamladıktan sonra ellerini, yüzlerini yıkamaya gittiler.

Genç adam üstündeki entariyi çıkarmış, içindeki batı tarzı kıyafetlerle kalmıştı. Lisa, onu yan gözle süzmemek için, kendini zor tutuyordu. Bu adamın onun sınırları dışında kaldığını artık idrak etmeliydi.

Profesör Sanders iki öğrencisiyle birlikte oturuyordu. Çadıra girdikleri zaman, Tuareg'e el salladı. Bir kaç dakika içinde genç adam, profesörün masasına buyur edilmişti.

Lisa bir an tereddüt ettikten sonra, başka insanların masasına geçti. Yemeğini bitirir bitirmez de, çadırına döndü. O öğleden sonra çektiği resimleri bir an önce banyo etmek istiyordu.

Bir süre sonra, Tuareg'in ona seslendiğini duydu.

"Buradayım," diye seslendi. "Bir dakika. Şu anda çok kritik bir andayım ve elimdekileri mahvetmek istemem."

Beş dakika sonra Lisa, çadırının siyah örtülerle kapalı kısmından çıktığında, genç adamı yatağında otururken ve Jeppa'nın partisinin resimlerine bakarken buldu.

"Albümü kuzeninize götürürsünüz diye umuyordum."

"Bunlar çok güzel resimler. Sadece resim çekmemişsin, anın büyüsünü de yakalamışsın. Neden iki albüm var?"

"Biri anneniz için. Beni davet etme nezaketini gösterdiği için, teşekkür etmek istedim." Lisa saatine baktı. On biri geçmişti. "Gitmiyor musunuz?"

"Profesör bir gün daha kalmamı istedi. Bu arada seni görmek istiyordu."

"Tamam. Bugün çektiklerimi görmek ister misiniz?"

"Tabi." Tuareg ayağa kalktı. Lisa'dan bir hayli uzundu ve başı çadırın tavanına değiyordu.

Birlikte siyah örtülü kısma girdiler. İçeride kırmızı ışık yanıyor ve resimler gri görünüyordu, ama yine de anlaşılabilir durumdaydılar.

"Hiç fena değiller. Şu küçük kıza bayıldım. Bu resimleri de Moquansaid kitabına koymayı düşünüyor musun?"

"Evet. Çöl kısmında olacaklar. Farkı göstermek için, başkent resimleri de çekmek istiyorum."

Genç adam dönünce, omzu Lisa'ya süründü. Genç kadının içi bir tuhaf oluvermişti. Bir an, "Keşke beni öpse," diye düşündü. Bu düşüncesi, onu bile şaşırtmıştı. Herhalde aklından geçenleri bilse, Tuareg de dehşete kapılırdı.

"Ben Profesöre baksam iyi olacak," dedi telaşla. "Bugün beni göçebe kampına götürdüğünüz için, tekrar teşekkürler."

"Beni mi görmek istediniz, profesör?" Lisa çıkarılan parçaların saklandığı büyük çadıra girdi.

"Ah, evet. Tuareg'in tam olarak kim olduğunun farkında mısın?"

"Beni kum fırtınasından kurtaran adam."

"Ayrıca bize bu kazı hakkını veren adamla da, yakın alakası var. Tuareg bir kaç gün daha kalacak olursa, yaptıklarımızın ne kadar büyük önem taşıdığını görüp, amcasından daha uzun süre burada kalmamız için, izin koparır diye düşünüyorum."

"Ama Ağustos sonunda dönmeyi planlıyorduk." Sadece dokuz hafta kalmıştı.

"Biliyorum, ama ben üniversiteden daha fazla izin koparabilirim. Çoğumuz hava izin verdiği sürece kalabilecek durumdayız. Tuareg'le konuş ve amcasını etkilemesi için onu ikna et lütfen."

"Bunu yapamam, çünkü onunla o tarz bir ilişkim yok. O bana sadece kum fırtınasında bulacağı herhangi birine göstereceği ilgiyi gösteriyor, o kadar."

"Saçmalama, Lisa. Sen çok hoş bir kızsın ve herhalde bir kadına gücünü nasıl kullanacağını anlatmak da, bana düşmez."

Lisa bir kahkaha attı. "Sanırım siz fazla geçmişte kalmışsınız. Hem zaten onun tipi olduğumu sanmıyorum. Süremizin kısıtlı olmasa, herkes kadar beni de üzüyor, ama ne Tuareg ne de aile fertlerinden bir başkasını etkilemeye çalışmam. Buraya geldiğimiz zaman şartları çok iyi biliyorduk."

"Ama şartlar değişebilir."

"O zaman, benim katkım olmadan değişmeleri gerek."

Genç kadın hızla dönüp, çadırdan çıktı ve o anda Tuareg'e çarp-
tı. Onun, konuşmaları duymadığını düşünmek, fazla iyimserlik olurdu.

"Tarihi öne almak dışında, hiç bir değişikliğe razı olmam," dedi genç adam. "Gitme zamanı geldiğinde profesör de, ekibi de gidecek."

"Biliyorum." Lisa derin bir iç çekti.

"Lisa, sen onurlu bir kadınsın."

Genç kadın gözlerini kırptırdı. Böyle bir şeye ne cevap verebilirdi ki? "Teşekkürler."

Tuareg gülümsedi. "Sanki rahatsız olmuş gibisin. Kadınlar güzel olduğunu duymaktan hoşlanırlar. Ya da çiçekler kadar güzel koktuklarını. Gözlerinin yıldızlarla yarıştığını ya da dudaklarının kirazlar kadar cazibeli olduğunu..."

Lisa gözlerini göğze kaldırdı. Eğer sesindeki alaycı tonu duymasa, ona kur yaptığını bile düşünebilirdi.

"Burası çok güzel," dedi. "O kadar çok sevdim ki..."

Tuareg öne doğru eğildi ve dudaklarını, dudaklarına değdirdi.

Lisa gözlerini kırptırarak geri çekildi. Şaşırmıştı.

Genç adam ona dikkatle baktı ve onu yavaşça ana yoldan kuytu bir köşeye çekti. Sonra kollarının arasına alıp, tekrar öptü. Bu defaki öpücük, dudaklarının birbirine kısa bir temasından ibaret değildi. Lisa bir an tereddüt ettiyse de, sonunda teslim oldu ve dudaklarını araladı. Vücut ısısı son hızla artıyordu. Nefes alamıyordu, ama gerek de duymuyordu. Bu öpücükte hayatının sonuna kadar ona yetecek enerjiyi bulmuştu.

Tuareg geri çekilince, genç kadın hayal kırıklığıyla inledi.

"Haydi, birlikte yürüyelim," dedi genç adam. "Yıldızlara bakar, çölün kalp atışlarını içimizde duyarız."

Ağır adımlarla yürüyüp, kampın seslerini tamamen arkalarında bıraktılar.

"Çöle sıkı sıkıya bağlısın," dedi Lisa.

"İnsanların asırlardır bu topraklarda yaşıyorlar. Burası benim bir parçam. Bütün hayatımı çölde, şehri bir tek gün bile özlemeden geçirebilirim."

Bunlar, Lisa'nın tahmin ettiği sözlerdi. Tuareg şhirdeyken farklı ve seçkin bir görünüme sahip olabilirdi, ama aslında çölün cüretkar yalnızlığına vurgundu.

Tuareg, Lisa'ya çölle ilgili hislerini sormak istiyordu.

Durdu. Genç kadın da durmuştu. Yalnızdılar. Gecede en ufak bir ses yoktu.

Onu neden öpmüştü? Nura'nın ölümünden sonra bir iki kadınla çıkmıştı, ama her defasında olayı tamamen anlamsız bulmuştu. Tek başına ya da ailesiyle birlikteyken, kendini çok daha iyi hissediyordu.

Ama bu kadında, onu etkileyen bir şey vardı.

Dudakları hayal ettiği kadar tatlıydı. Ve gözleri... İnsanın aklını başından alabilecek güzellikteki o gözler...

Kaşlarını çattı. Bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Başka kadınları düşünmekle işi olmamalıydı.

Ama Nura gitmişti. Hem de uzun yıllar önce. Ve bir daha da geri gelmeyecekti.

Tuareg, karısına duyduğu aşkı kalbinde korumak istiyordu, çünkü o çok özeldi. Çocukluklarından beri Nura'ya aşık ve ona olan sadakatinden hiç ödün vermemişti. Ama karısının kusursuz olmadığının da farkındaydı.

İlk kavgalarını hatırlıyordu. Genelde incir çekirdeğini dolduramayacak konularda, büyük bir tutkuyla kavga ederlerdi. Nura'nın onunla günlerce konuşmadığı olurdu. Tuareg karısının o hallerinden hiç hoşlanmaz, ama yine de onu sevmeye devam ederdi.

Anlaşamadıkları bir konu vardı. Nura, onun çocuk sahibi olmayı ne kadar istediğini bilirdi. Ama hayatın yeterince tadını çıkardıklarına emin olana kadar, o işe girmek istemiyordu. Oysa Tuareg için, çocuklar da hayatın tadı olabilirlerdi. O ve kardeşlerinin, anne-babalarıyla geçirdikleri güzel günler, bu görüşünü destekliyordu.

Hiç istemese de, Lisa Sullinger'den çok etkileniyordu. Hayatını kendi bildiği gibi yaşamayı tercih ederdi. Lisa, yaz sonunda ülkesine dönecekti. Çok farklı dünyalara aittiler.

Yine de genç kadının onu büyülemesine engel olamıyordu. Lisa her zaman heyecanlı ve hevesli bir kadındı. Sebep bu muydu? Ya da iyimserliği ve hayata olumlu bakışı mı? Oysa anne ve babasını çok erken yaşta kaybetmenin acısını yaşamıştı.

Genç kadın elini, Tuareg'in koluna koydu. Tuareg'in içi ürperdi. Bu uzun zamandır hasret olduğu bir duyguydu.

"Artık dönsek iyi olacak," dedi Lisa. "Geç oldu. Senin yatacak bir yer bulman gerekiyor."

"Profesör, onun çadırında kalmamı teklif etmişti. Sence kampa tanınan süreyi uzatmamız için, lobi faaliyeti yapma amacı olabilir mi?"

Lisa başını salladı. "Hayır. Bence buradaki en rahat çadır onda olduğu içindir. Sen Şeyhsin. Bu arada sakın seninkine benzer bir şey bekleme..."

Genç adam döndü ve profesörün kaldığı çadıra doğru yürüdü. Ertesi sabah erkenden gidecekti. Lisa'yı son bir kez daha gördükten sonra...

Tarama:mistero

Düzenleme:buk@

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığında Lisa, kendinde değil gibiydi. Tuareg'in onu öptüğüne ve kendisinin de karşılık verdiğine inanmıyordu. O büyümlü dakikaları, kafasında yüzlerce defa tekrarlamıştı. Çadırından her zamankinden geç saatte çıktı. Kahvaltı açık büfe gibi sunulduğu için, işe başlamadan önce bir şeyler atıştırma fırsatı olacaktı. Tuareg'in gün doğarken gideceğini tahmin ettiği için, atını bağlı halde görünce çok şaşırdı.

Köşeyi dönünce, Tuareg ve Profesör Sanders'i ayak üstü konuşurken buldu. Profesörün elinde bir şey vardı ve Tuareg'le birlikte dikkatle bakıyorlardı.

Tuareg onun geldiğini görünce, başını kaldırdı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak zordu. Önceki geceden dolayı pişman mıydı acaba?

Profesör Sanders gülümsedi. "Lisa. Yeni bir porselen heykelcik bulduk. Küçük bir hayvan. Sence kaplan olabilir mi? Kervanlardan birinin bir şeye karşılık aldığını düşünüyorum."

Lisa, otomatik bir hareketle kamerasını kaldırdı ve heykelciğin resmini çekti.

Tuareg onları izliyordu. "Belki profesör heykelin resmini çekmeni değil, eline alıp bakmanı istemiştir."

Genç kadın hemen kamerayı gözünden indirdi.

"Hayata, direkt yüzleşmek yerine, makinenin lensinden bakar gibisin."

Bu yorum Lisa'yı sarsmıştı. Kamerasını omzuna astı ve küçük heykelciğe uzandı. Ama heykele bakarken, aklında hep Tuareg'in sözleri vardı. Gerçekten hayatla yüzleşmediğini mi düşünüyordu? Oysa Lisa, Seattle'deki sıkıcı ve güvenli hayatını bırakıp, macera aramak için buraya gelmemiş miydi?

"Güzel, değil mi," dedi profesör.

"Çok hoş," dedi Lisa. Zihninde, seneler önce bu heykelciği sevgilisinden hediye alan, genç bir kadın canlanmıştı.

Heykeli, tekrar profesöre teslim etti. "Nereden geldiği konusunda bir fikriniz var mı? Yani demek istediğim, Çin mi Hindistan mı? Bir hediye mi, yoksa bir şeyin karşılığı mı?"

"Bunu bilemeyiz. Ama şimdi elimizde iki heykelcik oldu. Hem de porselenin hiç yaygın olmadığı bir bölgeden çıkardık. Kervanlar aracılığıyla geldiği çok belli."

Tuareg heykelciğe bakarak, "Zarafetine ve ince işçiliğine bakılırsa, buradaki halkın üretebileceği bir esere benzemiyor," dedi. "Büyük olasılıkla, bu parçanın ait olduğu kişi, gurubun en zengin kişisi olarak kabul ediliyordu."

Lisa dönüp, toplantı çadırına yürüdü. Tuareg'in yorumu, onu rahatsız etmişti. Daha önce benzer sözleri arkadaşı Bailey'den de duymuştu, ama Tuareg söyleyince daha acı gelmişti.

Dostluk kurmak konusunda, çekinceli davrandığı kesindi. Çünkü alıştığı insanları kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu, zakkü alıştığı insanları kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu, zamanla öğrenmişti. Belki uzak kalmak, kalbini korumak için alabileceği en büyük önlemdi. Ama hayattan saklanıyor olmayı, asla kabul etmiyordu.

Çadırın içi çok sıcaktı. Yemeğini alıp, dışarı çıktı. Gölgede bir yere bulup, oturdu. Bir süre derin düşüncelere dalmış halde, kahvesini yudumladı.

Bir süre sonra ayak sesleri duyup, başını kaldırdı. Tuareg, ona doğru geliyordu. Davet beklemeden, genç kadının yanına çöktü. "Bu sabah erkenden gitmek niyetindeydim, ama profesör kalman için beni ikna etti." Çevresine bakındı. "Yüzyıllar önce yaşamak için biraz fazla ıssız bir yer değil mi sence de?"

"En azından aileleri ve dostları varmış. Bu, bildikleri tek yaşam biçimi olmuş. Herhalde, geçen kervanlar onları çok heyecanlandırıyordu. Kadınların, hiç bilmedikleri ürünlerle yüklü develerin sırtında geçen adamları görünce, ne kadar heyecanlandığını düşünebiliyor musun?"

Tuareg gülmeye başladı.

"Nedir bu kadar komik olan?"

"Olayı bu kadar romantik bir şekilde dile getirmen. Büyük olasılıkla, taş kafalı ve önlerinden geçtikleri yerleşim merkezlerini ellerinden geldiğince talan etmek için çabalayan adamlardı."

"Benim varsayımım çok daha hoş." Lisa, ister istemez önceki geceki sahneye dönmüştü. Keşke, onu tekrar öpseydi.

"Birazdan gideceğim. Çevreye son bir kez bakınıp, yola çıkacağım."

Tuareg ayağa kalktı ve genç kadına da yardım etti.

Lisa ona bakarken, kalp atışlarının hızlanmasına mani olamıyordu. Karısı, gerçekten şanslı bir kadındı.

Tuareg, ellerini omuzlarına koydu ve onu kendine çekti. Bir saniye sonra da, bir kez daha öpmeye başlamıştı.

Lisa gözlerini yumup, kendini ana bıraktı. Ona daha yakın olmak, bedeninin sıcaklığını hissetme isteğiyle dolmuştu.

Ama kendini toplayıp, geri çekildi. Günün orta yerinde yanlarından herhangi biri geçebilirdi. Bu öpücüğü neye borçlu olduğunu o bile bilmiyordu. Bir veda öpücüğü olabilir miydi? Ya da daha fazlası?

"Lisa?"

"Lütfen, hiç bir şey söyleme. Vedalaşma zamanı geldi. Benim için yaptıklarına teşekkür ederim. Ama bunun hiç bir yere gitmeyeceğini, sen kendi ağzınla söylemiştin."

Hızla toplantı çadırına girdi ve tepsisini çöpe boşalttı. Tabakıyla fincanını lavaboya bırakırken, nefes nefeseydi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" O sabah bulaşık makinesini çalıştırmakla görevli olan öğrenci, onun halinden endişelenmişti.

"Hayır. Ben sadece düşünüyorum." Genç kadın dönüp, çadırdan çıktı ve Tuareg'in gitmiş olduğunu görünce, rahatladı. Bir kaç saniye sonra atın sesini duydu ve hiç durmadan çalıştığı çadıra yürüdü.

Yakın zamanda, bu arkeolojik saha yok olacaktı. Geriye sadece onun çektiği resimler kalacaktı.

Hayatını yalnız geçirmeye mahkum olabilirdi, ama hala geride bir şeyler bırakma şansı vardı.

Tuareg atını dört nala sürüyordu. Lisa'yı tekrar öpmeyi hiç istememişti. Yanlış anlaşılma yol açabilecek bir hareket yapmıştı. Hangi kadın olsa, karşısındaki adamın onu üst üste iki gün öpmesinden, sonuçlar çıkarabilirdi.

Oysa Tuareg, hayatının aşkını yaşayıp, sonra da kaybetmişti.

Yine de, çöl hayatını onunla gönülden paylaşacak bir kadına sahip olabilmeyi, çok isterdi. Nura, öyle biri değildi. Onu düşününce içinin yine o bildik acıyla dolmasını bekledi. Ama hayır, ilk defa öyle olmamıştı. Yoksa kalbini dağlayan o acı, etkisini kaybetmeye mi başlıyordu artık?

Çevresine bakındı. Burada karısından en ufak bir hatıra yoktu. Nura'nın sağlığında, bir kaç günlüğüne çöle sığındığı zamanlarda, hep yalnızdı. Oysa Lisa öyle değildi. Profesöre göre, her fırsatta çölü keşfe çıkıyor, gördüklerinden müthiş bir heyecan duyuyordu.

Lisa tanıdığı bütün kadınlardan farklıydı. Tuareg, onu daha yakından tanımak istiyordu. Tamamen yalnız kalabilecekleri bir yere gitseler... Onun hakkında bir şeyler öğrense...

Ama bu imkânsızdı. Yine de içindeki istek geçmiyordu. Belki bir daha hiç kimseyi sevmeyecekti, ama Lisa'yı arzulamaktan da kendini alamıyordu.

Hayatında ilk defa, arzularından dolayı suçluluk hissetmiyordu. Nura, hayat dolu bir kadındı ve Tuareg'in de hayatla bağlarını ko-

parmamasını isterdi. O, yaşamının her anının tadını çıkaran insanlardandı.

Atımı çevirdi ve şimşek gibi koşturmaya başladı. Kafasındaki düşünceleri atması çok zor olacaktı. Bir gün daha çadırında yalnız kaldıktan sonra şehre dönecek ve her zamanki düzenine girecekti. İş, her şeyi unuttururdu.

Ertesi sabah Lisa, erkenden ayaktaydı. Dışarıda alışılmışın dışında bir hareketlilik vardı. O gün, paketlenen bulguların profesör eşliğinde başkente gideceğini biliyordu, ama bu kadarını beklemiyordu. Hemen giyinip, dışarı çıktı ve karşılaştığı ilk ekip elemanına, neler olduğunu sordu.

"Profesör kalan zamanımızı çok iyi değerlendirmemizi istiyor."

Lisa kahvaltı almaya gitti. Kazı çalışmaları son hız sürse de, onun öğlene kadar yapacak, hiç bir işi yoktu.

Tepsisini mutfığa bırakırken, dışarıdan heyecanlı sesler yükseldiğini duydu ve dışarı fırladı.

"Yeni bir gömü bulduk," dedi Paul heyecanla. "Kemikler ve bir yığın yeni sanat eseri."

Herkes oradan oraya koşturuyordu. Lisa da yeni kazıya bakmak için yanlarına gitti.

Onu görünce, Profesör Sanders hızla yanına geldi. "Lisa, planlarımızda bir değişiklik yapmamız gerek. Biliyorsun, gidecek ilk partiye ben eşlik edecektim. Ama bugünkü bulgulardan sonra, buradan ayrılmak istemiyorum. Senden ricam, benim yerime senin gitmen."

Lisa şaşırmıştı. "Ama ben sadece bir fotoğrafçıyım. Bakanla görüşmede, yeterli olamayabilirim."

"Merak etme, Tuareg de orada olacak ve ihtiyaç duymam halinde sana destek çıkacaktır."

Tuareg mi? Lisa onu bir daha hiç görmeyeceğini düşünürken, hiç beklenmedik bir anda karşı karşıya gelecekti.

Kamyonete binerken, yüzünde anlam verilemeyen bir gülümseme vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lisa, Tuareg'le vedalaşırken bunun son defa olduğu konusunda çok kararlıydı. Ama sanki kader, onları bir kez daha bir araya getirmek için, oyun oynuyordu.

Müzeye vardıkları zaman, takım elbiseli adamlar tarafından karşılandılar.

Tuareg de bekliyordu. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, Lisa'nın gelmesini hiç beklemiyordu. Yoksa rahatsız mı olmuştu?

Tanışma faslından sonra Tuareg, Lisa'ya, "Bay Sanders yok mu," diye sordu.

Lisa karmaşık duygular içinde, "Gelemedi. Yerine beni gönderdi," diye geveledi.

Yanındaki adam da, Lisa'nın gelmesinden tatmin olmamışa benziyordu. Tuareg'e döndü ve "Biz profesörü bekliyorduk," dedi. "Onunla, eserlerin ve çalışma takviminin üstünden geçmeyi umuyordum."

Tuareg, gözlerini Lisa'dan ayırmadan "Öyle görünüyor ki, bu işleri Bayan Sullinger ile yapmanız gerekecek. Kendisi, kazı sahasının resmi temsilcisidir. Ben sadece kolilerin buraya gelmesiyle ilgilendim."

"Lisa, seni bakanımız Mohammad bin Algariq ile tanıştırmak istiyorum."

Adam hoşnutsuz bir iç geçirdi. "Benimle gelir misiniz?"

Lisa, Tuareg'e, "Çok dost canlısı bir adam," diye fısıldadı. Ve adamı takip etti.

Tuareg de peşinden gelmişti. "Size tercümanlık yapayım."

Bunu izleyen iki saat, Lisa için son derece rahatsız ediciydi. Bakanın kendisinden hoşlanmadığının farkındaydı. Cevabını bilmediği pek çok soru sorulmuştu. Her birini defterine kaydederken, bakanın gittikçe gerildiğini hissediyordu.

Tuareg, bir kaç defa Arapça bir şeyler söyledi. Sözleri, bakanı bir kaç dakikalığına yatıştırırsa da, eski haline dönmesi çok sürmüyordu.

Bakan onları kapıda geçirirken, Lisa tükenmiş haldeydi.

Kamyonetin yerinde, bir limuzin bekliyordu.

"Hayatta kalmayı başardın," dedi Tuareg.

"Bana pek öyle gelmedi. Sanırım bakan, daha yetkin birisinin gelmemesine çok bozuldu."

"Aşacaktır. Kazıdan çıkarılan parçalardan çok hoşlandığını biliyorum."

Şoför arka kapıyı açınca, Lisa ve Tuareg, harika bir şekilde serinletilmiş aracın arka koltuğuna bindiler.

Bu şekilde bir arada olmak, tuhaf bir durumdu.

"Nereye gidiyoruz?" Lisa, müzede ona ihtiyaç duyulması ihtimaline karşılık, bir kaç gün daha başkentte kalacağını sanıyordu.

"Profesör için, otelde bir daire ayırtmıştık. Ama sen, eğer istersen, annemin evinde de kalabilirsin. Ne yazık ki annem Paris'e gitti ama personeli evde. Eminim, evde kalmana o da çok sevinecektir."

"Otel yeterli olacaktır. Yük olmak istemem."

"Bence annemin dairesi daha uygun düşer."

"Tamam, o zaman. Teşekkürler."

"Belki akşam yemeğinde bana eşlik edersin."

Birlikte bir kaç saat daha geçirmek...

"Çok hoşuma gider." Lisa başını pencereye çevirdi.

"Yemeği nerede yemek istersin?"

Genç kadının buradaki restoranlar konusunda hiç bir fikri yoktu. Ama kısa bir an düşündü ve "En çok ne hoşuma giderdi biliyor musun," dedi. "Kocaman bir Amerikan hamburgeri ve arkadaşları..."

"Arkadaşları mı?"

"Kızarmış patates, sopan halka, salata, hardal ve mayonez..."

"Bütün bunlar bir araya gelince, lezzetli olabiliyor mu?"

"Yoksa hiç hamburger yemedin mi? Bir de dünyayı gezdim diyorsun."

Tuareg başını ona doğru çevirdi.

"Şaka yapıyorum," dedi Lisa gülerek. "Eğer bir market bulursak malzemeleri alıp, hamburgerleri ben de yapabilirim. Tabi annenin mutfağını kullanabilirsek..."

"Kendi mi yapacaksın?"

"Neden? Sen hiç yemek yapmaz mısın?"

"Bir yığın hizmetkâra maaş öderken, neden yapayım?"

"Karin hiç yemek yapmaz mıydı?"

"Hayır," dedi genç adam. "Belki evlenmeden önce yapıyordu ama evliliğimiz boyunca bir kez bile yapmadı."

"Ah..." Lisa bu sözleri kafasında değerlendirdikten sonra, başını salladı. Düşünmeyecekti. Hamburgerin tadını çıkarmak istiyordu. "Sen benim çırağım olursun, birlikte hazırlarız."

"İlginç olacağı benziyor..."

Amerikan ve İngiliz Büyükelçiliklerinin bulunduğu mahalledeki bir marketten alışverişlerini yapıp, daireye döndüler.

"Daha önce kaldığın odayı kullanırsın," dedi Tuareg. "Önce bir duş almak ister misin?"

"Evet, teşekkürler. Elimi çabuk tutarım. Saat altıda mutfakta buluşalım mı?"

Tuareg genç kadının arkasından baktı. Ne Nura'yı, ne annesini yemek yaparken görmemişti. Yoksa yemek yapmak, çalışan sınıfa terk edilmiş bir sanat mıydı?

Östünü başını düzeltmek için, diğer misafir odasına geçerken, Lisa'yla girişecekleri macerayı heyecanla bekliyordu.

Mutfak, aşçıların hayallerini süsleyen cinstendi. Her şey son moda ve kullanışlıydı.

Lisa "Haydi, başlayalım," dedikten sonra, patatesleri yıkamaya koyuldu. Sonra patatesleri nasıl soyacağını, Tuareg'e gösterdi. Genç adam beceriksiz tavırlarla ona yardım etmeye çalışıyordu. Lisa ona bakarken, gülmek için kendini zor tutuyordu.

"Sık sık yemek yapar mısın?"

"Arkadaşlarımı davet ettiğim zaman, evet. Bazen ben de onlara giderim. Güzel havalarda mangal yaparız. Gerçi pek sık olmuyor ama." Lisa, genç adama arkadaşları, Sara ve Bailey'i anlattı.

Tuareg patatesleri ona teslim ettikten sonra, bir tabureye yerleşti. Lisa'nın hiç konuşmadığını görünce, "Derinlere daldın," dedi.

"Sadece senin hayatının, benimkinden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum. Tanıdığım hiç kimsenin aşçısı yok. Sanırım yemekleri bir başkasının hazırlaması iyi olurdu. Hoş, ben yemek yapmaktan büyük keyif alıyorum."

"Başka neler seni keyiflendirir?"

Lisa hamburger köftelerini ızgaraya dizerken, "Pasta türü şeyler yapmayı ve küçük terasındaki bitkilerle ilgilenmeyi severim. Ben yokken onlara, Bailey bakıyor."

"Apartman dairesinde mi oturuyorsun?"

"Ev almaya param yetmezdi. Benim dairemin bununla alakası yok. Sen de şehirde bir dairenin olduğunu söylememiş miydin?"

"Aslında bir zemin kat. Nura ölünce almıştım. Şehirde sadece işim gerektirdiği zaman kalıyorum."

"Çünkü çözü tercih ediyorsun."

"Aynen öyle."

Bir süre sonra Tuareg, hamburgerinden büyük bir yudum aldı ve "Bunu neden hayal ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum," dedi.

Lis, onun hamburgeri sevmesinden büyük mutluluk duymuştu.

"Sana iyi olduğunu söylemiştim. Ben de çok özlemişim. Kazi sahasında genelde hazır yemekler tüketiyoruz. Bana imkân verdiğin için sağ ol." Kolasından bir yudum alıp, çevresine bakındı. "Mutfağı toplamam çok sürmez."

"Bırak. Sabah biri toplar."

"Olmaz. Her yeri mahvettim."

"İnsanlara bunu yapmaları için para veriyorum."

Genç kadın taburesinden indi ve "Yine de tabakları toplamak konusunda ısrar ediyorum," dedi.

Çok inatçı bir kadındı. Kısa sürede mutfağı ilk haline getirmişti.

"Sanırım mutfakta hiç bu kadar çok zaman geçirmediğim," dedi Tuareg onun işini bitirip, ellerini kurulamasını izlerken.

Lisa, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona baktı.

"Benim arkadaş çevremde mutfak evim kalbidir. Güzel bir yemek, bizi bir araya getirir ve genelde mutfakta yeriz."

"Galiba biz çok resmi kalıyoruz," dedi genç adam. Nura'nın mutfağı girdiğini bile hatırlamıyordu. Arkadaşlarıyla ya evin salonunda ya da dışarıda buluşurlardı.

Tuhaf bir şekilde artık öyle yerlere gitme isteği duymuyordu. Lisa'yla sohbet ederek, sakın bir akşam geçirme fikri daha çok hoşuna gitmişti. Gerçi onun bu tarz eğlencelere nasıl tepki vereceğini de merak ediyordu. Belki de, ertesi akşam birlikte dışarı çıkarlardı.

Lisa'yı salona götürdü. Genç kadın tıpkı bir süre önce olduğu gibi, pencere kenarına gidip, hayranlıkla dışarı baktı.

"Bu manzaradan asla bıkmazdım."

"Dışarı çıkıp, şehirde bir gece geçirmek ister misin? Çok eğlenceli kulüplerimiz var."

Genç kadın ona döndü. "Biliyor musun, arabayla sokaklarda gezmek, daha çok hoşuma giderdi."

"Limuzini çağırayım."

"Makinemi alayım..."

"Hayır," dedi Tuareg. "Bu akşam iş yok, keyfine bakacaksın."

"Ama bu benim için iş değil ki. O resimlerin kitabımda ne kadar güzel duracağını düşünabiliyor musun?" Kısa bir an durdu. "Haklısın, iş bu. Tamam, kameramı almak yok." On dakika sonra limuzindeydiler. "Bana şehri anlatsana..."

Lisa gergindi. Gerildiği zaman, hiç durmadan konuşurdu. Tuareg'in her susuşunda, yeni bir soru soruyordu. Onu bütün bir gece dinleyebilirdi.

Şehir, gece bir başka güzeldi. Sokak lambaları ve dükkânların ışıklı tabelaları, ortama bambaşka bir hava vermişti.

"Neredeyiz?"

"Burası başlıca turistik bölgelerden biridir. Buradaki restoran ve barlar daha çok Avrupalı turistlere hizmet verir."

Lisa ona döndü. "Eşinle buraya mı gelirdiniz? Onun dışarıda eğlenmeyi sevdiğini söylemiştin."

"Bazen."

Karısından bahsetmeyi sevmiyor gibiydi. Acısı hala çok taze olmalıydı.

Daireye döndüklerinde saat bir hayli ilerlemişti. Lisa hemen iyi geceler dileyip, odasına çekildi.

Ama iki saat sonra, gök gürültüsü ve şimşeklerle uyandı. Fırtına patlamıştı. Deli gibi yağmur yağarken, yatak örtüsünün altında büzüşüp kaldı. Gece gökyüzünü görebilmek için, perdelerini açık bıraktığına pişmandı.

Uyuması imkânsızdı. Bir kez daha arabasının içinde, annesiyle sıkışıp kalan o küçük kız olmuştu.

Güvende olduğunu biliyor, ama huzur duyamıyordu. Bu fırtına ne kadar sürecekti acaba?

Kalktı ve geceliğinin üstüne bir gömlek geçirip, çıplak ayakla mutfığa gitti. Kendine bir bardak süt aldı. Belki bu sayede sakinleşirdi.

Keşke, Tuareg'in telefonunu biliyor olsaydı. En azından konuşacak birisi olurdu.

Ertesi sabah Maliq, genç kadının kapısını vurdu ve hafifçe araladı. Elindeki tepside sıcak çikolata ve kurabiyeler vardı.

Lisa uyuyakalmıştı. Gözlerini açıp, tanıdık bir yüz görünce çok sevindi. "Burada da çalıştığını bilmiyordum."

"Aslında çalışmıyorum. Ekselansları beni düzgün İngilizce konuştuğum için getirdiler. Size kahvaltınızı getirdim. Ekselansları bugün şehri gezmek isteyip, istemediğinizi öğrenmek istiyor."

"Bayılırım. Zaten resim çekmek istiyorum."

Maliq tepsiyi, Lisa'nın kucağına yerleştirdi. "Kendisine iletirim. Saat onda sizi alacağını söyledi. Yeterince zamanımız var." Hafifçe eğilip selam verdi ve kapıdan çıktı.

Lisa kahvaltısını keyifle yedi. Ne büyük bir lükstü bu. İnsan buna, kolayca alışabilirdi doğrusu.

Kahvaltısını edince duş alıp, giyindi. Kamerasını kontrol etme işini de tamamladığında çıkmaya hazırды.

Salona girdiğinde, Tuareg cep telefonundan biriyle konuşuyordu. Lisa'nın geldiğini görünce hemen ayağa kalktı.

Telefonu kapattı ve "Kamera da hazır," dedi.

"Bu fırsatı kaçıramam," dedi Lisa. "Bu kitap benim için çok önemli."

"O zaman hemen çıkalım. Gezimizi tamamlayınca benim evimde öğle yemeği yeriz diye düşündüm. Şehre çok yakın zaten."

"Çok güzel."

Kaldırırma çıktıklarında, Lisa onları bekleyen kırmızı spor arabayı görüp şaşırdı. Araba, üstü açık halde onları bekliyordu.

"Resim çekmek için daha uygun olur diye düşündüm."

"Bu senin mi?"

"Evet, öyle."

"Çok hızlı mı kullanırsın?"

"Genelde. Ama bugün yavaş gideceğim. İstedğin resimleri çekebilmeni istiyorum."

Genç kadın kendini çok mutlu hissederek gülümsedi. Tuareg'le geçirecek bir kaç saati daha vardı ne de olsa.

Batılı ve yerel mimarının yan yana dizilmiş örneklerini hayranlıkla izliyor ve sık sık deklanşöre bakıyordu.

"Bu manzaraya bayıldım," dedi. "Farklı kültürler iç içe geçmiş halde. Kaldırımında yürüyen insanlar için de aynı şeyi söyleyebilirim."

"Burası kozmopolit bir şehirdir. Eski ve yeni, Batı ve Doğu'yu harmanlıyoruz."

Lisa başıyla onayladı. Tuareg'le zaman geçirdikçe hayatlarının ne kadar zıt olduğunu daha iyi anlıyordu. Genç adam kozmopolit şehirlere alıştı, oysa Lisa Batı Amerika'da sakin bir hayat yaşıyordu. Londra ya da Paris gibi şehirlere hiç gitmemişti. Spor arabalara alışkın değildi. Aralarındaki uçurum, giderek daha belirginleşiyordu.

Oysa Lisa, bir köprü kurabilmeyi çok isterdi. Çünkü, Tuareg'in karısını asla unutamayacağını biliyordu. Üstelik Lisa da bu hayata asla uyum sağlayamazdı. Sadece arkadaş olmaları bile, onun için yeterliydi.

İkisi baş başa oldukları zaman, çölde beklenmedik bir şekilde tanıştığı bu adamın zengin bir Şeyh olduğunu untabiliyordu. Sanki onlar geçmiş ve geleceği olmayan iki kişi, sadece Lisa ve Tuareg'diler.

"Çok sessizleştin..."

"Kitabımı düşünüyordum." Lisa aceleyle bir yalan uydurmuştu. Birden keyif kaçmıştı. Kalbinin kırılması neredeyse kaçınılmazdı. İnsanların, kahkahalarla gülecekleri bir aşka kapılmıştı.

Tuareg aracını yeşil bir parka soktu ve kapının yanında durdu.

"Haydi, gel. Sana parkın hazinesini göstereyim."

Lisa arabadan inerken, gökyüzüne baktı. Hiç bulut yoktu.

"Dün gece fırtınayı duydun mu," diye sordu.

"Evet. Seni uyandırdı mı?"

"Evet. Dışarıda olmadığımı çok memnun oldum."

"İşte burası." Çalılar arasında geçip geniş, çimenli bir alana girdiler. Beyaz mermerden yapılma bir heykelin önündeydiler. Bu, geleneksel giysili bir arap erkeğinin heykeliydi.

Lisa "Çok güzel," diye mırıldandı. Heykeldeki adam, gökyüzüne bakıyordu.

"Nedir bu?"

"Bu heykel, Mohammad bin Ker Al'i temsil ediyor. İki yüz yıl kadar önce bir grup asker kuzeyde savaşmışlar. Bir ara erzak tedarikleri imkânsız hale gelmiş ve açlık sınırına gelmişler. Ama cesurca savaşmaya devam etmişler. Ve sonunda bir gece Mohammad bin Ker Al devesini erzakla yüklemiş halde, çıkagelmiş. Ve askerlerin bir gün daha hayatta kalmasını sağlamış. Zaten daha sonra da destek kuvvetleri yetişmiş. Bu yüzden de, şehir onu onurlandırmak istemiş."

Lisa heykelin etrafında dolaştı.

"Kimin eseri?"

Tuareg, heykeltıraşın ismini verdi. "Genç yaşta öldü. Bu en etkileyici işiydi."

"Çok başarılı. Sanırım, bu heykeli kitabımın kapağına koyacağım."

Tuareg, heykeltıraş Mohammad bin Saladar'a büyük hayranlık beslerdi. Şehrin farklı yerlerine serpiştirilmiş başka eserleri de vardı. Otuzlu yaşlarında ölmesine rağmen, bir efsaneye dönüşmeyi başarmıştı.

Tuareg, kendisinin geriye ne bırakacağını merak ediyordu. "Baraj," diye düşündü. Bu heykel gibi bir sanat eseri olmayabilirdi, ama yeni nesiller için çok şey değiştirecekti.

Çocuğu olmasını çok isterdi, ama Nura buna yanaşmamıştı.

Resim çeken, Lisa'ya baktı. Acaba o evlenip, çocuk sahibi olmak istiyor muydu? Yoksa kendini resimlere adayıp, gerçek hayat-tan kopuk yaşamayı mı tercih edecekti? Göçebe kampındaki haline bakılırsa, gerçekten çok iyi bir anne olabilirdi.

Tuareg, son üç yıldır ilk defa, farklı bir gelecek hayal etmesinin mümkün olup, olmayacağını sorguluyordu.

Tarama:mistero Düzenleme:buk@

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arabaya döndükleri zaman, Tuareg öğle yemeği yemelerini önerdi. "İstersen, şehri gezmeye sonra devam edelim."

"Bana uyar."

Villaya dönerken, genç adam zaman zaman, yan gözle Lisa'ya bakıyordu. Nura'dan ne kadar farklıydı. Dikkatlerin, kendi üstünde toplanmasını talep etmiyordu. Sessizce ilerlerlerken, tuhaf bir huzur içindeydiler.

Lisa'nın yanında olmak, gerçekten hem ilgi çekici hem de rahatlatıcıydı. İlginç bir bileşimdi. Acaba diğer kadınlarla zaman geçirmek de, bu kadar kolay mıydı?

Önceden telefon açıp, yemeğe geleceklerini haber verdiği için, masayı terasta hazır halde buldular.

"Çok güzel," dedi Lisa.

Salataları taptaze, ekmekleri sıcacıktı.

"Yemeği bizim hazırlamamıza üzülmedin ya?"

Genç kadın gülerken başını salladı. "Bununla yarışamam. Çok lezzetli."

Yemek boyunca hiç durmadan konuştular. Karınları tamamen doyunca, Lisa villayı gezmek için izin istedi. Fotoğraf da çekebilir miydi?

Tuareg tereddütlüydü. Özel hayatını kendine saklamayı tercih ediyordu. Ama bahçede çekilecek bir kaç resim, kimseye zarar vermezdi.

"Ama arkadaki evi yok edeceksin," dedi.

"Anlaştık."

"Haydi, gel de sana evi gezdireyim."

Lisa kamerasını omzuna asıp, onun peşine düştü. Ana hole gelinece durdular. Burayı daha önce de görmüştü. Mermer zemin ortama serinlik, tavandan sarkan ihtişamlı avize de zenginlik katıyordu.

"Fransa'dan geldi," dedi Tuareg. Sonra genç kadını salona burur etti. Burası, sarının değişik tonlarıyla döşenmişti.

Lisa gördükleri karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Aslında o daha renkli ortamları tercih ederdi.

"Biraz fazla resmi," dedi Tuareg onun bakışlarını görünce. "Aslında bu odayı hemen hiç kullanmam."

"Kullanmıyorsan, neden istediğin şekilde değiştirmiyorsun?"

Genç adam bir an duraksadı. "Nura dekore etti."

"Aslında villan tek başına yaşayan bir adam için fazla büyük. Tekrar evlenmek gibi bir niyetin yoksa, neden kalabalık bir aileye satmıyorsun? Sence bu ev, koridorlarında koşacak çocukları hak etmiyor mu? Bir düşünsene... Mutfaktan abur cubur çalan çocuklar, peşlerinden havlayan bir köpek... Ve pencereye kıvrılmış tombul bir kedi."

Tuareg kaşlarını çatı. "Ben evimi o halde düşünemiyorum. Satmak da istemiyorum. Burası bana karımı hatırlatıyor. Neden onun anısını kesip atayım?"

"Onu her durumda hatırlayacaksın," dedi Lisa kibarca. "Böyle şeylere ihtiyacın yok. O değişiklik yapmayı sevmez miydi yoksa?"

"Aslında o her zaman değişiklik yapardı. Bu oda üç defa dekore edilmişti mesela. Bir ara her taraf açık yeşildi. Bir süre hoşuna gidiyordu. Sonra tekrar değiştirmek istiyordu."

Nura'nın bu konuda nasıl heyecanlandığını hatırlayınca, içi sızlamıştı. Ama bu, alışık olduğu derin acıdan çok daha hafif bir histi. O anda aklına, bu dekorasyon değişiklikleri konusunda yaptıkları tartışmalar geldi. Çünkü evde Nura'nın sıkılmasına yetecek kadar uzun süre kaldıkları hiç olmamıştı.

"Seni kızdırmak istememiştin," dedi Lisa.

Tuareg pencereye yürüdü ve bahçeye baktı.

"Kızgın değilim. Ben hayatımın bu halinden çok memnunum. Karım öldü... Bir daha hiç benimle olmayacak. Bunu biliyorum. Kendime yeni bir hayat kurdum. Eski hayatımdan çok farklı ama ben memnunum. Evi değiştirmek de istemiyorum."

"Ben de değiştirmen gerektiğini söylemedim zaten. Neyse... Başka oda görecektir miyim?"

Yemek odası gerçekten görkemliydi. Kocaman ahşap bir yemek masası, odada boyu boyunca uzanıyordu.

Hale çıktıkları zaman, Tuareg bir kapının önünde kısa bir an durdu. Sonra kapıyı açıp kenara çekildi. Burası aydınlık ve beyaz ağırlıklı bir odaydı. Çok zarif döşenmişti. Acaba oturma odası olarak mı kullanılıyordu?

"Çok güzel," dedi Lisa. Ve dönüp Tuareg'e baktı.

Genç adam acılı bir sesle, "En çok burayı severdi," dedi.

"Nedenini anlamak zor değil. Pencere o kadar geniş ki bahçe neredeyse odanın devamı gibi duruyor." İçinden Nura'ya seslendi; "Kocan hala seni çok seviyor."

Bunca senedir karısının yokluğuna alışamadıysa, bundan sonra da başaramayacak demektir. Zaten başarsa bile, Lisa gibi bir kadına aşık olamazdı.

Lisa kendini bomboş hissediyordu. Kazı sahasına kaçmak ve kendini işe vermek isteğiyle dolmuştu.

Gerçekle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Arabistan çöllerindeki peri masalı, Seattle'li sıradan bir fotoğrafçıya bir beden büyüktü.

Lisa, ertesi gün öğle yemeğinde kazı alanına dönmüştü. O sabah Tuareg'le karşılaşmamışlardı. Müze onu geri götürmek üzere bir cip

göndermişti. Genç adamın, ona veda etmek için eve gelmek gibi bir niyeti olup olmadığını bilmiyordu. Onu sadece Maliq geçirmişti.

Profesöre olup biteni aktardıktan sonra, doğruca işinin başına döndü. Herkes, bir kaç gün önce yaptıkları son keşfin heyecanı ile doluydu. Yeni kemikler ve bir takım mücevherler de bulunmuştu.

Lisa gördüklerine hayranlıkla bakarak, "Bu yeşim taşı mı," diye sordu.

"Öyle sanıyoruz," dedi profesör. "İyice incelenmesi gerekiyor. Bu da bu bölgenin ipek yoluyla bağlantılı olduğunu gösteriyor."

"Vay canına." Lisa bunun neden kadar önemli bir bilgi olduğunu biliyordu. Bu durumda, kazı süresini uzatmaları mümkün olabilecek miydi acaba?

"Kesin bir yargıya varmak zor, ama öyle umuyoruz," dedi profesör.

Genç kadın pek çok değişik açıdan resim çekti.

Günün geri kalan kısmı, diğerlerinden farksızdı. Ama arkeologların heyecanı görülmeye değerdi.

Yemek servisi başladığında, Lisa kendini her zamankinden daha fazla dışlanmış hissediyordu. Bu son keşfin değerini idrak edecek düzeyde bilgili değildi. Ayrıca takım üyeleriyle çok yakın ilişkisi de yoktu. Herkes son derece sıcakkanlıydı, ama bu son keşif onlar için Lisa'yla havadan sudan sohbet etmekten daha önemliydi. Bu yüzden çorbasını içince masadan kalkıp, dışarı çıktı.

Güneş batmak üzereydi. Göğün kızıl çalan ışıltısına hayranlıkla baktı. Bu saatleri çok severdi. Hava serinlemeye başlıyor ve müthiş bir huzur çöküyordu.

Baktığı her yerde Tuareg'i görüyordu. Acaba o da evinde aynı hisleri duyuyor muydu? Gördüğü her şey ona karısını mı düşündürüyordu? İç çekerek çadırına doğru yürüdü. Günlüğüne yazdıktan sonra erkenden yatağına çekilecekti.

Şehirde çektiği resimleri banyo etmiş ve defalarca elden geçir-mişti. Kitabına dahil etmek istediklerini bir kenara ayırmıştı. En çok da, parktaki heykelin fotoğraflarını beğenmişti.

Ve tabi, Tuareg'i arabasına yaslanmış halde yakaladığı o resmin yeri bambaşkaydı.

Ertesi sabah büyük kazı sahasında olup biteni izlerken, bir yardımcı koşarak geldi. "Size ana çadırda bir telefon var. Şeyh Tuareg al Shaldor arıyor."

Lisa nefes nefese telefona koştu.

"Alo?"

"Ben Tuareg. Amcam, kazı ekibi üyelerine bir veda yemeği vermek istiyor. Ağustos ayının son cuması. O zamana kadar her şey toplanmış olacak, değil mi?"

"Sanırım ama tekrar kontrol etmem gerek." Profesörün süreyi uzatma hayali buraya kadardı demek.

"Luxor Otel'i'nde, herkes için birer oda ayrılacak."

Lisa, bunun şehrin en pahalı oteli olduğunu biliyordu.

"Ne kadar güzel. Bu konuyu profesörle konuşman daha doğru olmaz mıydı?"

"Belki, ama ben seninle konuşmak istedim."

Lisa gülümseyerek hemen yakındaki bir tabureye çöktü. "Ben de seninle konuştuğuma sevindim," dedi. "Çöle döndün mü?"

"Bir kaç günlüğüne gideceğim. Arada sırada binmezsem, atım çok sıkılıyor. Sen neler yapıyorsun?"

"Resimleri banyo ettim. Ama hangilerini kitaba almam gerektiğini bilmiyorum. Sanırım daha fazlasını istiyorum. Heykelin resimlerine bayıldım. Ve eski mimarının. Ama Amerikalı okuyucular için, hayal gücünü daha çok zorlayacak bir şeye ihtiyacım var."

"Ne gibi?"

"Emin değilim. Umarım gördüğüm zaman "İşte bu," diyebileceğim. Burada müthiş bir keşif yapıldı. Yeşim taşından oyulmuş bir parça bulduk. Profesör, buranın İpek Yolu'yla bağlantısı olduğunu ispatladığını düşünüyor."

"Yeşim olduğundan emin mi?"

"Hayır. Kontrol edilmesi lazım. Ama porselen heykeller gibi, çok olası görünüyor. Mezarlık kısmında bulunmuş. Buradaki herkes o kadar heyecanlı ki..."

"Çok önemli bir bulgu," dedi genç adam düşünceli bir sesle.

"Herkes öyle diyor. Resmini çektim zaten."

"Sen de heyecanlı mısın?"

Lisa bir kahkaha attı. "Ben bulunan şeylerin değerleri konusunda o kadar donanımlı değilim. Ayrıca yeni bir şeyler keşfetmek, benim ünüme, profesörünkine yaptığı katkıyı sağlamayacak. Söylediklerine göre burada buldukları sayesinde çok aranan bir kazı ekibi lideri olması an meselesiymiş. Üniversitelerden teklif üstüne teklif alabilirmiş. Bense sadece fotoğrafçıyım. Bu arada, bahçenden de çok güzel resimlerim var. Belki yakında bir bahçe kitabı da yayınlatabilirim."

"İyi fikir. Şehre ne zaman döneceksin?"

"Herhalde ancak toplanma işi tamamlandıktan sonra." Lisa bir an tekrar davet edilmeyi umdu.

"Amcamın partisinde olacak mısın peki?"

"Tabi ki. Ayrıca baraj çalışmasının başlayacak olmasını da kutlarız. O zaman orada görüşürüz."

"Lisa?"

"Evet."

Kısa bir sessizliğin ardından Tuareg "Kendine iyi bak," dedi. "Amerika'ya dönmeden görüşürüz."

Telefonu kapatırken, genç kadın, onun ilgisini çekmesinin bir yolunu bulabilmek için neler vermeyeceğini düşünüyordu. Aralarında hiç bir şey olmayacağını kendine telkin edip dursa da, içinde hep bir umut vardı.

İki gün sonra, üç cip dolusu adam, kazı sahasına geldiler. Birinci cipte, Eski Eserler Bakanı da vardı. Lisa bu beklenmedik ziyarette çok şaşırılmış halde, onları karşılamaya gitti.

"Profesör Sanders burada mı?"

"Kazı alanında. Sizi ona götüreyim."

Bakan diğer adamlara bir şeyler söyledi ve hep birlikte kazı sahasına yürüdüler.

Lisa, durumda bir olağan dışılık olduğu hissine kapılmıştı. Bir sorun mu var?

"Sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil."

Kazı sahasına geldiklerinde Lisa "Profesör," diye seslendi.

Profesör çalıştığı yerden doğrulup yanlarına koştu. Lisa hemen tanıştıkları faslına geçti.

"Kazı sahamızı ziyarete gelmenizden büyük mutluluk duyduk."

"Aslında amacımız ziyaretle sınırlı değil," dedi bakan. "Bugün itibarıyla, kazının resmi sorumluluğunu ben devralıyorum. Siz ve arkadaşlarınız eşyalarınızı toplayıp gideceksiniz. Yarın öğleden sonraya kadar buranın tamamen boşaltılmasını bekliyoruz."

"Ne?" Profesör şok olmuştu. Herkes onları dinliyordu. "Ama yaz sonuna kadar zamanımız var."

"Durum değişti. Bana bulduklarınızı gösterip toplanmaya başlamanızı istiyorum. Adamlarım işi devralacaklar. Kazı sahasının önemi arttığı için artık kontrolü almak istiyoruz."

"Durumu değiştirecek ne oldu ki?"

"Burada, çok değerli parçalar bulunduğu duyumunu aldık. Yeşimmiş galiba."

"Yeşim olduğundan emin değilim. İyice incelenmesi gerek."

"Bu da, bölgenin bütün tarihinin değişmesi anlamına gelir. Bu iş başka insanlara bırakılamayacak kadar önemli bir hale geldi. Kendi tarihçilerimizle devam edeceğiz."

"Ama..."

"Daha fazla konuşmaya gerek yok. Lütfen ekibinize gerekli talimatları veriniz. Yaz boyunca, buradaki keşiflerinizden kimseye bahsetmemenizi tercih ediyoruz. Uygun zaman geldiğinde, dünyaya gerekli duyuruları biz yaparız."

Lisa taş kesilmişti. Bakan yeşim hikâyesini nereden duymuştu ki? Birden midesi bulanmaya başladı. Yoksa bunun nedeni, Tuareg'e söyledikleri miydi? Profesörün yüzünün aldığı şekli asla

unutmayacaktı. Bu kazı, onun için çok önemliydi. Öylece elinden alamazlardı.

Hızla ana çadıra gitti ve orada paketleme yapan görevlileri yok sayarak, telefona yöneldi. Gerçi Tuareg'e nasıl ulaşacağını da bilmiyordu. Odadaki yabancılara döndü ve "Afedersiniz. Aranızda İngilizce bilen var mı acaba?"

"Ben varım," dedi genç bir adam.

"Birini aramama yardım eder misiniz?"

"Tabi ki. Kimi aramak istiyorsunuz?"

"Şeyh Tuareg al Shaldor."

Adam şaşırırsa da Lisa'nın isteğini yerine getirdi.

Bir kaç dakika sonra telefon çalmaya başladı. "Tuareg?"

Ama karşısında bir kadın vardı. "Üzgünüm, efendim ama Ekselansları şu anda şehirde değiller. Biz yardımcı olabilir miyiz?"

"Çöle mi gitti?"

"Kimsiniz?"

"Lisa Sullinger. Çölde mi acaba?"

"Korkarım, Ekselanslarının yerini kimseye açıklayamıyoruz. Ama arzu ederseniz, mesajınızı döndüğü zaman iletebiliriz."

"O zaman çok geç olur." Lisa hırsıyla telefonu kapattı. Ona ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Tuareg'le ilk defa karşılaştıkları harabenin yerini biliyordu. Acaba oradan çadırına ulaşmayı başarabilir miydi? Profesöre ait olan harita, masanın üstünde seriliydi. Dikkatle baktı, ama tahmin ettiği gibi çadırın yeri haritada işaretli değildi.

O sırada profesör içeri girdi. "Korkarım kazımız bitti. Toplanmak için üç gün istedim. Çok uzun bir süre değil, ama en azından yarın gitmek zorunda değiliz."

"Tuareg'e ulaşmaya çalıştım, ama orada değilmiş. Çadırında olduğunu sanıyorum. Bana ciplerden birini ödünç verebilerseniz, onu bulabileceğimi umuyorum. Belki bu işi durdurabilir."

"Çadırı nerede?"

"Benim düştüğüm harabelerin batısında kalıyor. Harabelere kolayca gidip, oradan batıya dönebilirim."

"Kaybolabilirsin de... Çok tehlikeli. Bence kendisine telefonla ulaşmaya çalışalım." Profesör telefonda uğraşırken, Lisa gergin bir tavırla bekliyordu. Ama profesörün yüzünün şekline bakılırsa durum umut vaat etmiyordu.

Cipin anahtarlarını kaptığı gibi, mutfığa gitti. Bir kaç şişe su ve biraz abur cubur aldıktan sonra, cipe atladı.

Yolunu kaybetmemek için, hafızasını zorlamak durumundaydı.

Ancak aradan saatler geçmesine rağmen, hiç bir iz bulamamıştı. Kaybolmuştu. Neredeyse kampa dönecek hale gelmişti.

Hava o kadar sıcaktı ki, aklını toplayıp düşünemiyordu bile. Benzin işareti deponun yarısından fazlasının dolu olduğunu gösteriyordu. Yarıya düştüğü zaman, dönüş yoluna koyulmak zorunda kalacaktı.

Bir süre daha çaresizce dolaştı. Yorgun ve bunalmıştı, ama Tuareg'i mutlaka bulacaktı. O gün olmasa ertesi gün, daha ertesi gün şansını zorlayacaktı.

İbre yarıya inince dönmeye karar verdi. Son bir defa daha çevresine bakındı. O da neydi? Ufukta palmiye ağaçları görüyordu. Tuareg'in çadırının çevresinde de palmiyeler yok muydu?

Son hızla o yöne döndü. Ve evet işte çadır karşısındaydı. Çadırın yanına gelince cipten atladı ve içeri koştu.

"Tuareg?" Ama genç adam orada değildi. Yoksa at binmeye mi gitmişti?

Normalde atın durduğu yere gitti. Taze su ve saman yığınları vardı. Bu durumda, Tuareg çok uzakta olmasa gerekti. "Mutlaka geri dönecek," diye mırıldandı.

Cipe döndü ve bir su şişesi aldı. Su ısınmıştı ama hiç yoktan iyiydi.

ONUNCU BÖLÜM

Tuareg çadırına ancak gün batarken döndü. Ham'la birlikte uzun bir gezinti yapmış olmalarına rağmen, hayvan hala zindeydi. Oysa, genç adam çok yorulmuştu.

Çadırın yanındaki cipi görünce, şaşırdı. Çadırının yerini çok az insan bilirdi. Yoksa kötü bir şey mi olmuştu?

"Tuareg!" Lisa onu daha uzaktan görmüştü. Cipten atladığı gibi, ona doğru koşmaya başladı.

Genç adam da atından atladı. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Tuareg, korkunç bir şey oldu." Lisa genç adamın koluna yapışmıştı. "Senin yardımına ihtiyacım var, lütfen..."

"Sorun ne?"

"Bakan bugün kampa geldi ve gitmemizi istedi."

Genç adam atını yularından tutarak, çadıra yürüdü. "Biliyorum."

"Biliyor musun? Onu sen mi gönderdin?"

"Hayır, amcam. Ama ona yeşim bulduğunuzu ben söyledim. Porselen heykelcikler de çok ilgi çekmişti zaten."

"Ama profesör o kadar bozuldu ki. Bu işe her şeyini verdi. Böylece gönderilemez..." Tuareg sessizdi. Aslında bu durum onu çok ilgilendirmiyordu. "Tuareg, lütfen..."

"Amcamın emirlerini değiştirmek, bana düşmez." Lisa'yı tekrar görmek, onu alt üst etmişti. Bu duyguyu yaşamak istemiyordu. Bir kaybı daha göze alamazdı. Belki yaptığı korkaklıktı, ama bunu düşüncecek durumda değildi.

Lisa elini, onun koluna koydu. "Senden, bize yardım etmeni rica ediyorum. Sana yeşim olayından bahsedem, benim. Eğer bunu bilmeseydin, böyle bir şey olmayacaktı, değil mi?"

Tuareg durup, onun gözlerine baktı. "Söz vermiyorum, ama amcamla konuşurum."

"Ah, teşekkürler." Lisa genç adama sınıksıkı sarıldı ve kendini tutamayarak dudaklarına uzandı.

Geri çekildiğinde nefes nefeseydi. "En azından deneyeceğin için teşekkür ederim."

Genç adam içeri girdi ve telsizden amcasına ulaşmaya çalıştı. Kısa bir görüşmeden sonra, Lisa'ya döndüğünde yüzü bozuktu. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır dedi, değil mi?"

"Hayır dedi. Ama bu kadar üzölme. En azından resimlerin var."

"Hepsini aldılar. Kazıyla ilgili olmayanları geri vereceklermiş, ama o da garanti değil." Genç kadın döndü ve hızlı adımlarla cipe gitti. Motoru çalıştırdı.

Tuareg arkasından, "Hava kararmak üzere," diye seslendi.

"Farlarım var."

"Bekle, ben de seninle geleyim. Çölde yolunu bulmak, düşündüğün kadar basit bir olay değildir."

Lisa çok fazla inat etmedi. Yorgun ve kırık. Bu halde yolunu bulabilmeyi de, ummuyordu zaten.

Yolda bir süre hiç konuşmadılar. Araç, engeli arazide sürekli sarsılıyordu. Büyük bir çukura girince yerlerinden zıpladılar. Lisa korkuyla bir çığlık attı.

"Merak etme, cipi parçalamam."

"Annem de arabasını parçalamayacağını sanıyordu, ama kaza dediğin şey oluveriyor işte."

"Annen kazada mı öldü?"

"Evet."

"Kaç yaşındaydın?"

"Altı. Yanındaydım."

Genç adam duyduklarına şaşırmıştı.

"Sana bir şey oldu mu?"

"Sadece bacağım kırıldı. Arabada sıkışıp kaldım. Saatlerce bekledim. Sonunda bir araba geldi ve ambulansa haber verdi."

"Böyle bir şeyi unutmak kolay olmuyor, değil mi?" Tuareg'in sesi de hüzünlüydü.

"Asla." Bir süre daha sessizce yol aldılar. "Karin öldüğünde yanında mıydın?"

"Evet. Bir aile toplantısında, yemek masasında aniden oldu. Acıyla inledi. Herkes ona baktı. Bense taş kesilmiştim. Nura'nın sandalyesi devrildi ve ben yanına gittiğimde çoktan gitmişti."

"Çok üzgünüm."

"Ben de..."

Lisa kayıplarının onları yakınlaştırmasını beklerdi, ama Tuareg bu sözleri söyledikten sonra tekrar kendi dünyasına çekilmişti.

Kampa döndüklerinde, profesörü endişe içinde beklerken buldular. Lisa'ya bir şey olmasından korkmuştu.

"Çok üzgünüm profesör, bir şeyler yapabileceğime gerçekten inanmıştım."

"Ne yapalım, Lisa, hayat her zaman hayal kırıklıklarıyla dolu. Neyse ki sana bir şey olmamış..."

Tuareg ise, doğruca bakanın adamlarıyla görüşmeye gitmişti.

Bir süre sonra Lisa'yı çadırında buldu. "Resimlerini geri alacaksın."

"Yani profesör en azından, bulup çıkardığı şeylerin resimlerini saklayabilecek öyle mi? Çok teşekkürler, Tuareg."

Tuareg o geceyi kampta geçirecekti. Portatif yatağına uzandığı zaman, Lisa'nın gözünün önünde dans eden görüntülerinden bir türlü kurtulamıyordu. Bu konuda ne yapacaktı? Daha gitmesine bir

ay var diye avunurken, amcası her zamanki dediğim dedik tavrıyla tarihi öne çektiymişti.

Yattığı yerde döndü. Onu hep gülerken ya da heyecanla resim çekerken hayal ediyordu. Ama Nura'yı kalbinden atıp, bir başkasını sevebilir miydi gerçekten?

O akşam Lisa tek başına kampa dönmeye kalktığı anda, içini büyük bir korku sarmıştı. Ya ona bir şey olsaydı? Ya onu bir daha hiç göremeseydi?

Kafası allak bullaktı.

Sonunda veda zamanı gelmişti.

Lisa Seattle'ye, Tuareg de boş villasına döneceklerdi.

"Seattle'in en güzel mevsimi hangisidir?"

"Ne?"

"Seattle'nin en güzel mevsimini sordum."

"Sanırım yaz. Ama yine de çok yağmurlu geçer. Yoksa gelmeyi mi düşünüyorsun?"

"Belki."

"Eğer önümüzdeki yazı bekleyeceksen," dedi Lisa. "Ben gitmiş olabilirim, ona göre."

"Nereye?"

"Bilmem. Ama bu yazı burada geçirmekten büyük keyif aldım. Jamie, Damascus'a gitme ihtimalleri olduğunu söyledi. Ya da Mek-sika'ya. Güzel bir deneyim olur."

Genç kadının da bir hayatı vardı ve oturup Tuareg'in ziyaretini bekleyecek değildi.

Tuareg ayağa kalktı ve ileri geri yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç."

Lisa çevresine bakındı. "Toplanma işi tamam."

O gittiği zaman hayat nasıl olacaktı acaba? Tuareg ne yapması gerektiğini bilmiyordu, ama belki de bir sonraki yazı beklemeden onu ziyaret etmeliydi.

Genç kadın, masada duran son bir kaç resimden biri aldı. "Ne diyorsun?" Parktaki heykelin resmiydi.

Tuareg kendini resimlere bakmaya zorlarken, içinden ona kalması için yalvarmak geçiyordu.

Lisa kutulardan birinin üstüne oturup çadırların sökülmesini izledi. Şahsi eşyalar toplanmıştı. Filmlerin negatiflerini kolilere koymamış, kendine saklamıştı. Herkes bir aradayken, bir kaç hatıra fotoğrafı daha çekmeyi de ihmal etmemişti.

Tuareg eşyaları götüren ilk kamyonetle şehre dönmüştü. Lisa'yı helikopterle almayı teklif etmişti, ama genç kadın bu yolculuğu yol arkadaşlarıyla yapmak istemişti.

Ertesi gece Şeyhin daveti olacaktı ve davetten sonra, Lisa, geceyi Yasmin'in dairesinde geçirecekti. Ertesi sabah da, hep birlikte önce Roma'ya sonra da evlerine uçacaklardı. Genç kadın, o ayrılık anını düşünmemeye çalışıyordu.

Gözlerini kırptırdı. Ağlamayacaktı. Bir sonraki sene, tam oturduğu yer sular altında kalacaktı. Burada yaşamış yüzlerce insanın izleri gibi. Ve aşık olduğu adam, çölde, tek başına yaşıyor olacaktı. Bütün bunlar çok acıydı.

Ama hiç biri, Tuareg'i geride bırakmak kadar zor gelmiyordu. Keşke ona hislerini açacak kadar cesur olabilseydi. Acaba sevildiğini bilmek, fikrini değiştirmesini sağlar mıydı? Hiç sanmıyordu.

Resepsiyon ihtişamlıydı. Müzenin büyük salonu özel misafirler, kazı ekibi ve müze yöneticilerini ağırlıyordu. Lisa, Jeppa'nın partisine giydiği elbiseyi giymişti. Jeppa da partiye gelmiş ve Lisa'yı sevgiyle kucaklamıştı.

Sabah Yasmin, Lisa'yı otelden almış ve bütün günü birlikte onun evinde geçirmişlerdi. Lisa, Tuareg'in babasıyla da tanışmış ve büyülenmişti. Oğlunun kime benzediği belliydi. Tuareg'in akşamki partiye katılıp, katılmayacağı konusunda hiç bir bilgileri yoktu.

Lisa çevresine bakındı. Beklediği yüzü henüz görememişti. Hatıra resimleri çekmeye devam ederek, salonun içinde dolaşıyordu.

"Ya senin resimlerini kim çekecek?"

Çok iyi tanıdığı o etkileyici sesi duyunca, heyecanla döndü.

"Seni çekmemi ister misin," diye sordu genç adam. Lisa gülümseyerek makineyi uzattı ve arkadaşlarıyla birlikte poz verdi.

Bir kaç dakika sonra ellerinde içkileriyle salonun içinde dolaşıyorlardı. Lisa, daha sakın bir ortamda baş başa kalabilmeyi çok isterdi. Ne de olsa bunlar, onunla geçireceği son saatlerdi.

"Parlak bir geleceğe," dedi genç adam. "Kitabının, sana ün ve servet getirmesini dilerim."

"Teşekkürler."

Jeppa heyecanla yanlarına geldi. "Ben de seni arıyordum Lisa. Seni bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Hamid, bu bayan Lisa Sullinger. Lisa, Hamid, Berkeley de tıp eğitimi alıyor. Belki Amerika'da görüşürsünüz diye düşündüm. Hamid çok eğlenceli bir insandır."

Lisa kibarca gülümsedi ve elini uzattı. Hamid'in bir kâğıda yazdığı telefon numarasını ve adresini alıp, kısa bir sohbet ettikten sonra çevresine bakındı. Ama Tuareg ortadan kaybolmuştu.

Ertesi sabah, Lisa'nın odasından çıkacak hali yoktu. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Yüzünü defalarca yıkayıp, aynadaki görüntüsüne kendisini toplamasını telkin edip durdu. Bu iş bitmişti. Hayatına dönmeli ve kaldığı yerden devam etmeliydi. O vedalara alışıkta ne de olsa... Bunu da aşardı.

Kahvaltıdan sonra ev sahibesine gözyaşlarıyla teşekkür edip, vedalaştı. Belki bir gün, bir yerde yine karşılaşabilirlerdi, kim bilir?

Havaalanında diğerleriyle buluştuğu zaman, onların da kendisinden farklı bir ruh halinde olmadığını gördü. Suratlar asık, yüzler üzgündü. Kimsenin konuşacak hali yoktu.

Sonunda uçağa biniş zamanının geldiği anons edilince, yerlerinden kalkıp sıraya girdiler.

Lisa son bir kez çevresine bakındı ve onu gördü. Hayal görüyor olmalıydı. Umutlanmaya korkuyordu ama evet, Tuareg ona doğru yürüyordu. Guruptan ayrılıp, o tarafa yürüdü.

Profesör onun nereye gittiğini anlamadığı için, "Lisa," diye seslendi.

"Hemen dönerim." Tuareg'le buluşunca, "Geldin demek," dedi.

"Veda etmeden gitmene izin veremezdim."

"Her şey için teşekkürler." Ama Lisa daha fazla konuşamayacaktı. Boğazına kocaman bir yumru oturmuştu ve gözyaşları sicim gibi iniyordu.

"Lisa, lütfen ağlama. İçimi acıtlıyorsun."

Lisa başını salladı. Tuareg onu kendine çekti ve şefkatle sarılıp, saçlarını okşadı. Onun kollarında o kadar güvende hissediyordu ki...

"Gitme, benimle kal..."

Onu doğru duymuş olamazdı. Hayal görüyordu herhalde. Yavaşça geri çekilip, gözlerine baktı. Umutlanmaya korkuyordu.

"Evlen benimle, Lisa. Burada kal. Kitabını yayınla, yeni konular bul, ama lütfen gitme. Yerel ekiple kazılara katılmamı sağla. Ailemdeki herkesin evlerinin resimlerini çekebilirsin."

"Tuareg, sen delirdin mi?"

"Gitmene izin verirsem, delirebilirim, evet. Bunu dün gece fark ettim. Jeppa, seni Hamid'le tanıştırdı, hayatına bir başkasının girmesi fikri beni ummadığım kadar sarstı. Nura'yı çok sevdim, evet. Ama seni de seviyorum. Tutkuyla... Bir ara bana tekrar sevebileceğimi söylemiştin ya, işte o kişi sendin. Annem ve Jeppa, seninle aramızı yapmak için uğraşırken onlara kızmıştım, ama aslında kendi duygularıyla savaşıyordum. Başka bir kadını seversem, Nura'ya ihanet etmiş olurum gibi geliyordu. Ama o beni severdi ve ne olursa olsun, mutlu olmamı isterdi, biliyorum."

"Ama ben, onun gibi değilim."

"Olmanı isteyen kim? Gözlerin her gün başka bir renk oluyor biliyor musun? Şimdi ağlıyorsun ya yeşile görünüyorlar. Ve ben her gün, o gözlerde yeni anlamlar keşfetmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Şu anda maviye döndüler. Senin bu mutlu halin, beni de büyütüyor. Lisa. Seninle yaşamak, eve döndüğümde seni bulmak, geceler boyunca seni sevmek, birlikte yemek pişirmek istiyorum. Lütfen benimle evleneceğini söyle. Eğer Moquansaid'i sevmiyorsan, ikimizi de mutlu olacağı başka bir yer de bulabiliriz."

"Ben Moquansaid'e bayılıyorum. Ve çöle... Ve tabi ki seninle evlenirim. Çadırda mı yaşayacağız?"

Tuareg bir kahkaha atarak onu kucakladı ve kendi çevresinde döndü. Yanlarından geçenler meraklı gözlerle bakıyordu. Bilet kontrolündeki adam onlara seslenince, Tuareg o tarafa döndü.

Lisa önce ne olduğunu anlamadı. "Uçağım! Uçağı kaçırıyorum..."

"Az önce benimle evleneceğini söylemedin mi sen? Bir kaç gün sonra birlikte Seattle'ye gider, eşyalarımı alıp döneriz. Bırak gitsin... Başka uçaklar da var."

"Emin misin?"

"Seni sevdiğimden mi? Evet. Benim için Nura kadar, hatta daha özelsin. Biz onunla birlikte büyüdük. Onu seviyordum, ama bu zaten büyürken öğrendiğim bir şeydi. Ama seninle her şey çok farklı ve yeni. Sen, beni büyütüyorsun. Aklımı başımdan alıyorsun. Lütfen bana hemen evlenebileceğimizi söyle."

Lisa hem gülüyor, hem ağlıyordu. "Benim ailem yok. Sadece bir kaç arkadaşım var. Onlara da bir kaç gün önce haber verirken, gelebilirler. Beklemeye hiç gerek yok, ama acele edecek çok şeyimiz var."

"Neden?"

"Çünkü balayımızı çadırında yapmak istiyorum ve her taraf sular altında kalmadan, oraya gitmeliyiz. Tuareg, seni o kadar çok seviyorum ki..."

Tuareg, onu kendine çekti ve ne kadar çok sevdiğini, öpüşüyle gösterdi.

SON

BU DÖNEMİN DİĞER KİTAPLARI

ASİL VE ASİ

Fiona Harper

YILIK UGRUNA

BAYİNİZDEN İSTEYİN...

Tarama:mistero
Düzenleme:buk@